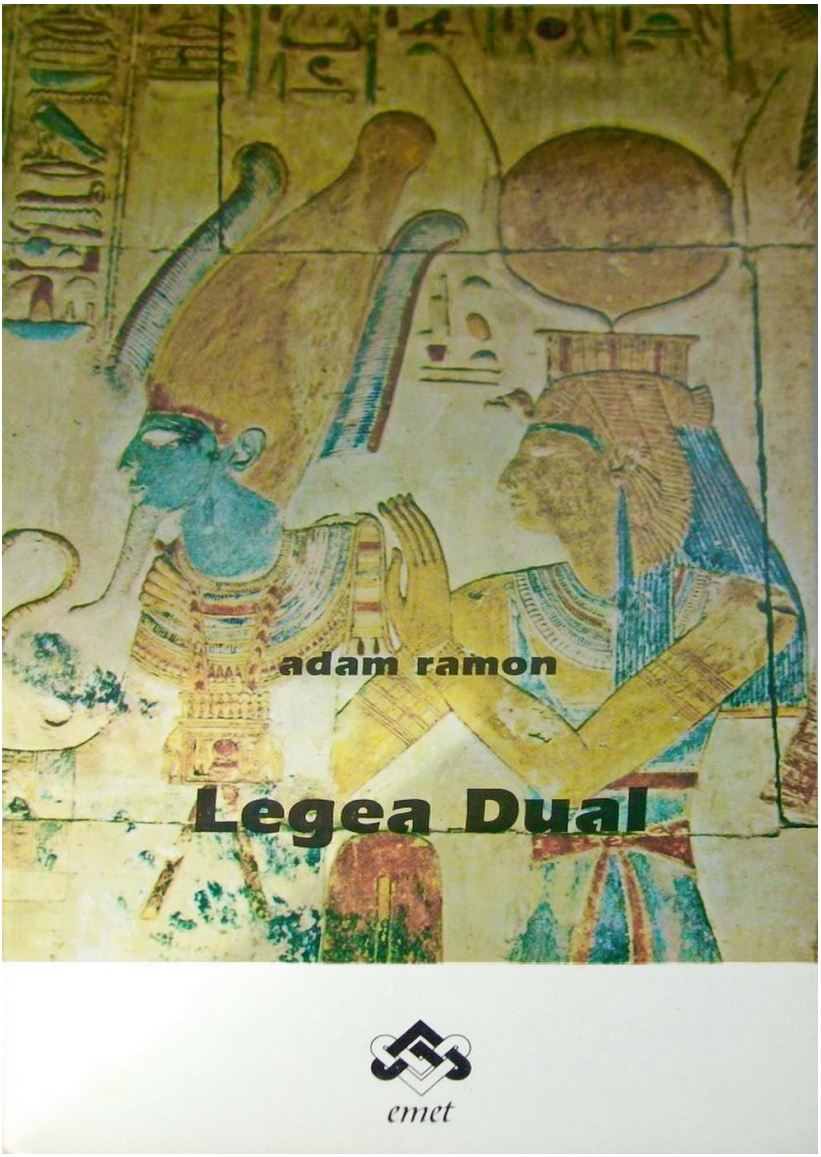

Legea Dual
Aş dori întregul să nu mai fie părţi
Vreau sufletul tău pur şi ne-ntinat.
Destul ţi-a fost umblatul prin lumea de păcat.
Vreau inima-ţi fierbinte ca de foc,

Să-mi poarte-n veşnicie iubire şi noroc.
Aş dori întregul să nu mai fie părţi,
În geografia vieţii să nu fim două hărţi;
Să fim aceeaşi undă *albă de lumină*.
Străjuind Iubirea în timpii ce-or să *vină*.
Aş vrea destinul tău să curgă liniştit
Ca râul pe câmpie, ca vântul domolit;
Dar tu eşti râu de munte, cu valuri repezite.
Eşti vântul care-anunţă furtuni nebănuite.
Când ţinta este-aproape, grăbirea-i necesară;
La creanga cea înaltă n-ajungi fără de scară.
Când truda unei vieţi sfârşeşte în Lumină,
Cerul îţi deschide pacea lui senină.
M. Eminescu – T 996

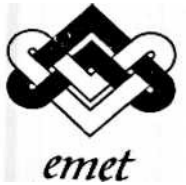

Adam Ramon
Legea Dual

emet

Mireasă a sufletului meu
Pe Eminescu să-l aştepţi în taină.
În catedrala sufletului tău.

El nu mai este astăzi pentru tine.
Decât un drum deschis spre Dumnezeu.
Şi pe lespedea albă a simţului curat.
Să facem bilanţul locului ajuns.
Iar pe altarul sfânt al conştiinţei noastre.
Să lumineze pururi, Cel de nepătruns.
Prezenţa nevăzută este o mare adâncă.
Un ocean de unde, în veşnică mişcare.
Ce-n zbaterea-i stranie aşteaptă răbdător.
Picurii pribegi plecaţi în depărtare.
Ce sfântă este clipa când picurul se-ntoarce
Din lungul periplu prin lumi îndepărtate.
Când unindu-şi fiinţa cu marele întreg.
Vibrează-n armonia valurilor toate.
Ce ştie nevolnica minte omenească.
De Sacrul ce-o animă fără încetare.
Ce ştie de Soarele iubirii făr' de margini.
Când nu-şi cunoaşte Ţinta, ce-o cheamă pe cărare.
Tu nu uita copilă, nici măcar o clipă.
De sfântul jurământ făcut lui Dumnezeu.
Să poţi să te întorci cu coşul plin de roade.
De când te aştept, mireasă a sufletului meu.

Sper să nu-l contrariez prea mult pe cititor, sau să nu produc senzaţie – în această lume plină de „minuni" şi de „paranormal" – prin faptul că am deschis lucrarea de faţă, cu versurile acelei entităţi spirituale, care, în ultima din nenumăratele sale întrupări în lutul terestru, a îmbrăcat personalitatea cunoscută sub numele de Mihai Eminescu. Aşadar versurile de mai sus aparţin lui Eminescu – fiind comunicate dualului

său în ziua de 14 ianuarie 1996 – chiar dacă omului, îndoctrinat de ştiinţa şi religia secolului XX, îi este greu, dacă nu chiar imposibil, să accepte acest adevăr.

Oricum a sosit momentul, prin intrarea în Era Vărsătorului de Lumină, ca omul să-şi schimbe mentalitatea şi obiceiurile, deoarece conform Mesajului christic: *„Vinul nou nu se pune în bwxiufuri vechi, pentru că burduful crapă, iar vinul se varsă”*. Aşadar Era Vărsătorului supune planeta Pământ, şi pe locuitorii săi, la o amplă metamorfoză – care nu va decurge fără dureri – iar omul se va transforma în asemenea măsură, încât îi va fi ruşine şi silă, de starea degradată în care se află în prezent.

Omul îşi va schimba concepţiile, în ceea ce priveşte lumea şi fenomenele din jurul său, şi va înţelege că scânteia divină – acel „picur” pribeag plecat în depărtare – numită spirit, sau entitate spirituală, este adevăratul său Eu, care, prin intermediul sufletului, se manifestă în trupul carnal, dăruindu-i viaţă, sentimente, inteligenţă, conştiinţă, voinţă şi capacitatea de a comunica cu lumea şi cu Divinitatea. Această scânteie divină, chiar dacă este întrupată în lut – formând împreună cu sufletul şi cu trupul carnal fiinţa numită *om* – poate comunica cu patria sa spirituală, dar numai după ce şi-a purificat sufletul, aducându-l în armonie cu Legile divine. Aşadar lumea spirituală are posibilitatea de a comunica cu omul, care este tot o entitate spirituală, dar întrupată.

Nu ne rămâne decât să ne străduim ca prin

puritate, prin supunere şi umilinţă să dobândim pacea şi armonia sufletească, necesare pentru a fi în comuniune cu Părintele ceresc şi cu marile Lumini ale Cerului.

Mărul întreaga viaţă a omului – nu numai cea terestră dar şi cea eternă, spirituală – este determinată de două relaţii, de o importanţă covârşitoare: *comuniunea omului cu Tatăl său creator* şi *legătura cu dualul său sufletesc*.

Alăturarea celor două relaţii, din punct de vedere al importanţei lor, poate suscita – la prima vedere – îndoială sau stupoare în conştiinţa omului, întunecată prin întruparea spiritului în materia trupului carnal.

Dacă pătrundem mai adânc în esenţa acestei probleme, vom vedea că, într-adevăr, sufletul omului atârnă deasupra valurilor întunecate ale păcatelor sale, prin aceste două fire

— Prin comuniunea cu Divinitatea şi prin legătura cu dualul său sufletesc – şi că este deosebit de important să se prindă cu putere de cele două relaţii, dacă nu vrea să eşueze şi doreşte să se mântuiască.

Să analizăm în continuare, mai amănunţit, cele două relaţii care determină şi hotărăsc viaţa şi destinul omului.

Păcatul iniţial – trufia şi senzualitatea – a corupt şi a izgonit spiritul din starea pură în care se afla în Sfera divină. Trufia l-a înlăturat de Tatăl, iar senzualitatea l-a despărţit de dualul său sufletesc.

Cunoscând aceste fapte, concluzia firească este că entitatea spirituală se va întoarce la Tatăl –

după ce va dezbrăca trufia, şi se va contopi cu dualul său – după ce va dezbrăca senzualitatea.

Nenumăratele întrupări ale spiritului în materia planetară, constituie calea de purificare, prin care sufletul omului va lepăda orgoliul, fiind purtat prin multiple suferinţe şi umilinţe. Acest drum se termină abia atunci când spiritul este dispus să accepte, fără nicio şovăială, Voinţa divină, atunci când iubirea, devotamentul şi fidelitatea sa pentru Tatăl ceresc sunt atât de puternice, încât îl fac capabil să îndure orice suferinţă, fără să cunoască originea ei, fără să ştie că, de fapt, el a generat cauzele acelei suferinţe. Aşadar omul devine Om în momentul în care a dobândit puterea sufletească necesară lepădării de sine şi este destul de matur pentru sacrificiul suprem.

Drumul evolutiv al entităţii spirituale este foarte lung şi anevoios, ea suferind multe penitenţe până când va atinge această etapă, în care, se va putea într-adevăr numi Om.

Când duhul se află în faza copilăriei sale, când spiritul este încă primitiv, orgoliul – cel mai mare păcat care l-a îndepărtat de Tatăl – este atât de puternic, în sufletul omului, încât îl determină la revoltă şi răzbunare, lovind în toţi cei din jur care îi aduc cea mai mică ofensă – reală sau închipuită – înmulţind în acest fel cauzele care vor naşte tot mai multă suferinţă pe drumul vieţilor sale, pe această planetă sau pe altele.

Dar până la urmă, suferinţa tot mai acută va înmuia carapacea groasă din jurul scânteii divine, lăsând să pătrundă prima rază a Graţiei divine.

Acesta este momentul în care se petrece fenomenul mistic al acceptării Voinţei divine şi al păşirii pe drumul de întoarcere în Sânul Tatălui iubitor.

Îndurarea divină reprezintă singura forţă care poate determina entitatea spirituală să facă primul pas pe drumul iluminării. După ce a făcut acest pas, duhul îşi recapătă tot mai mult vederea şi devine o fiinţă cu totul diferită de cea veche: *renaşte în Christos*, adică se naşte în lumea minunată a Graţiei divine, lume în care chiar dacă vieţuia şi până acum, era orb, surd şi mort.

De acum înainte este receptiv la manifestările Graţiei divine, şi cu cât experimentează mai mult aceste manifestări, cu atât devine mai sensibil la ele şi în acelaşi timp sufletul îi este copleşit tot mai mult de sentimentul recunoştinţei şi ataşamentului faţă de Tatăl său creator.

În sfârşit, omul recunoaşte că întreaga sa viaţă – la fel ca viaţa şi existenţa în general – stă sub auspiciile Iubirii divine, şi din acest moment simte nevoia să se dăruiască cu totul acesteia, iar sufletul său exclamă cu bucurie: „Tată, ce pot să-ţi ofer pentru bunătatea Ta nemărginită? Tot ce am vine de la Tine, fiindu-mi dăruit prin îndurarea Ta sfântă.

Viaţa, care mi-e cea mai scumpă, o am de la Tine, primeşte deci viaţa mea, Ţi-o dăruiesc, dispune de ea după voinţa Ta sfântă!”

Când entitatea spirituală a atins această etapă evolutivă – în care a ajuns să descopere cât este de meschină şi de măruntă faţă de nemărginirea Divinităţii – simte nevoia să exprime

această realitate prin faptele sale, doreşte să pecetluiască această descoperire prin acţiunile sale. Atunci Tatăl o trimite la o viaţă de sacrificiu, în numele sfântului Adevăr, întrupare în care va accepta un destin prin care i se oferă ocazia să dovedească – în focul suferinţelor şi a torturilor provocate de sufletele primitive – iubirea sa pentru Divinitate, demonstrând că îşi iubeşte Tatăl mai presus de orice, mai presus de propria sa viaţă. Nu condamnă, nu se revoltă, chiar dacă ştie că suferă nevinovată, îşi acceptă destinul, pentru că este conştientă că totul se petrece după voinţa sfântă a Tatălui. Angajamentul luat înaintea întrupării în lumea spirituală – are în această viaţă de încercări, în această viaţă-examen, efectul unei sugestii posthipnotice, a cărei putere se exprimă în suflet.

De-a lungul nenumăratelor întrupări, sufletul trece prin procesul de purificare şi de vindecare, eliberându-se treptat de orgoliu, pentru a realiza comuniunea cu Tatăl său, întărindu-se tot mai mult acel fir care îl leagă de Cer şi Divinitate.

Dar să supunem examinării noastre şi cea de-a doua relaţie care îl conduce pe om la mântuire, şi anume relaţia cu dualul său sufletesc sau *conexiunea duală*.

Dualismul este prezent în întreaga creaţie, nu numai în lumea fiinţelor pe care omul le consideră vii – regnul vegetal, animal şi uman – şi în care dualismul se exprimă prin cele două sexe, ci şi în lumile materiilor şi energiilor, care şi ele tot din fiinţe vii sunt alcătuite. În regnul mineral şi în lumea energiilor – de la cele mai dure şi până la

cele mai subtile – dualismul se manifestă sub forma unor forţe active şi pasive, manifestări ale unor fluide de natură electrică sau magnetică, formate din particule ultramicroscopice, cu o încărcătură pozitivă ori negativă.

Aşadar dualismul este efectul creaţiei, a involuţiei, proces în care unitatea s-a divizat în două părţi imperfecte, care mânate de iubire, se caută, se întâlnesc şi prin nenumărate ciocniri se şlefuiesc, pentru a se putea îmbina, devenind din nou *unul*.

Lumea materială este născută prin păcat, ea este produsul păcatului, materia fiind un conglomerat îngheţat al lumii gândurilor şi sentimentelor entităţilor spirituale căzute. Aşadar este firesc ca materia – produsă de entităţile spirituale despărţite, şi care au naturi diferite – să cuprindă în ea caracteristicile de bază ale celor două jumătăţi duale, şi anume: *natura activă* sau *masculină* şi respectiv *natura pasivă* sau *feminină*.

Omul, scufundat în adâncul materiei şi căzut în întunericul păcatului, nu ştie nimic despre Legile cereşti. El aleargă de ici-colo, surd şi orb, printre fenomene pe care neputându-şi-le explica le numeşte „minuni” sau „fenomene paranormale” – cu toate că sunt cât se poate de normale – străduindu-se să-şi agonisească un capital, cât mai mare, de „fericire” şi plăceri trecătoare.

În această foame de voluptate, în această lăcomie senzuală – care nu este altceva decât reminiscenţa sau zgura legăturii duale, nostalgia după iubirea pe care a pierdut-o – omul atribuie sexualităţii şi bunurilor materiale o valoare care

nu corespunde cu realitatea, străduindu-se mereu să obţină tot mai multe plăceri, să acapareze cât mai multe bunuri, dar să dea cât mai puţin.

Orbit de iluzii şi mânat de dorinţe şi pasiuni, omul îşi extinde din ce în ce mai mult mocirla lascivităţii, simţurile sale, din subtile, devenind tot mai dure, mai obtuze, iar greşelile pe care le săvârşeşte îl scufundă tot mai adânc, sub incidenţa legii cauzei şi a efectului, sub puterea legii karmei, care dintr-odată şi în mod brutal îl va copleşi cu suferinţe, cu decepţii şi chinuri.

Inelul suferinţelor şi al decepţiilor se va strânge atât de mult în jurul sufletului său, încât nu va găsi nicio cale de ieşire, iar în ce! e din urmă – după un timp îndelungat, în decursul miilor de întrupări, în care va experimenta numeroase chinuri – îl va cuprinde teama, iar mai apoi păcatele, care au generat atâta durere şi suferinţă, vor trezi dezgust în sufletul său.

Acesta este momentul în care începe să se trezească în sufletul omului dorinţa subtilă după cineva necunoscut, după o persoană pură şi fidelă, în prezenţa căreia îşi găseşte pacea şi armonia. Acesta este primul impuls, prima penetrare subtilă a simţului de atracţie sufletească, nostalgia şi amintirea inconştientă şi dureroasă după iubirea pierdută. De acum înainte, acest simţ nou-născut nu se lasă distrus, el vrea să trăiască şi să se întărească, aşteptând clipa în care va copleşi sufletul cu fericire.

Naşterea acestui simţ nu este altceva decât începutul recunoaşterii şi întoarcerii în Legea dual㠍, a întâlnirii dualilor şi a păşirii lor pe drumul

care îi va contopi pe veci, prin mariajul ceresc.

Chiar dacă cel în care s-a născut acest simţ va mai greşi împotriva sentimentului sfânt al iubirii, chiar dacă va avea momente de infidelitate, de acum înainte, orice culpă va trezi în sufletul său o căinţă şi o durere, care vor determina transformarea şi purificarea sa, până ce va ajunge un copil sau o floare albă de crin.

Din acest moment entitatea spirituală nu mai are linişte decât atunci când, printr-o iubire fidelă şi pură, îi este devotată jumătăţii sale sufleteşti, sau atunci când este devotată acelei idei, acelei misiuni sau cauze sfinte, pentru a cărei realizare a acceptat o viaţă terestră solitară şi sfinţită.

Omul îşi atinge maturitatea în iubirea dual㠄 doar în momentul în care trece examenul unei vieţi prin care a demonstrat că, deasupra tuturor plăcerilor pământeşti, preţuieşte mai mult idealul din sufletul său. El va deveni apt de a-şi întâlni dualul doar atunci când – în situaţia în care nu ştie nimic de Legea dual㠄 şi de mecanismele ei, şi nu e conştient cui sau pentru ce îi este devotat – va dovedi fidelitate partenerului său de viaţă, chiar dacă acesta nu merită, chiar dacă în locul iubirii oferite, nu are parte decât de infidelitate, de suferinţe şi decepţii. De acum înainte el va rămâne devotat şi fidel iubirii sale, cu toate că este ademenit din alte părţi, cu plăceri şi bucurii pe care nu le primeşte de la partenerul său.

Omul care a dobândit voinţă şi putere sufletească, şi în al cărui suflet s-a trezit simţul curat al iubirii, este matur pentru comuniunea cu dualul său, Tatăl dăruindu-l cu cea mai mare

binecuvântare: *întâlnirea cu dualul său sufletesc*. Iar întâlnirea celor doi va deschide în faţa lor porţile unei lumi minunate, pe care niciun ochi nu a văzut-o, nicio ureche nu a auzit-o şi nicio inimă nu a simţit-o.

Trebuie să avem în vedere toate corelaţiile, toate înlănţuirile care sunt în raport cu Legea dual㠄 pentru că violarea ei va dezlănţui efecte drastice, a căror reparare poate solicita mii de ani de suferinţă.

Tatăl nu vrea să dea copiilor Săi decât fericire, dar sufletul nu poate primi această fericire decât în cazul în care şi-a dezvoltat organele sufleteşti necesare pentru a o percepe. De aceea sufletul trebuie să devină umil şi curat, deoarece conform Mesajului christic: *„Cei cu inima curată vor vedea pe Tatăl”*, iar sufletele care sunt în posesia simţului dual *„vor fi ca îngerii Tatălui în Rai”*.

Revelaţiile divine, materializate în Sfânta Scriptură – ca de altfel în întreaga *Literatură revelată*, născută în urma comunicărilor primite din Cer – sunt sfinte şi adevărate, şi atunci când se referă la Legea dual㠄: *„Dacă nu aţi fost fideli cu ceea ce nu este al vostru, oare cine v-ar încredinţa ceea ce este al vostru?”*

Doar acelui suflet i se poate încredinţa ceea ce este a lui – perechea sa – care, în toate împrejurările vieţii, a rămas fidel şi sincer sufletului ce nu îi era pereche, pentru ca amândoi să aibă parte de o fericire pe care omul nu o visează.

Sfânta Scriptură cuprinde în sine toate legile

spirituale, pe care omul nu le pricepe deoarece îi lipseşte simţul transcendental. Sfânta Scriptură este cartea care descrie relaţia omului cu Creatorul său, şi relaţia dintre duali – Legea dual㠄Cântarea Cântărilor*, într-un ton şi limbaj foarte uman, exprimă Legea duajă, în care Fiul lui Dumnezeu este Mirele, iar cei care Îl urmează – mireasa.

Într-adevăr, luate în sens pur spiritual, aceste două elemente – mirele şi mireasa – exprimă cel mai bine Legea dual㠄chiar dacă pe pământ această lege se face simţită doar prin sentimentul care leagă două fiinţe de sex diferit. Simţul dual depăşeşte cu mult graniţele sexualităţii şi ale sentimentului pe care omul îl numeşte dragoste[1].

Lucrările de morală şi filosofie care tratează relaţia omului cu Divinitatea umplu rafturile multor biblioteci, însă relaţia dintre duali este

1 Deoarece limba română nu posedă, până în prezent, termeni distincţi pentru delimitarea celor trei mari forme de manifestare ale iubirii în planul terestru, îl rog pe cititor să fie îngăduitor şi să-mi permită să întrebuinţez, pe parcursul acestei lucrări, termenul de dragoste, pentru definirea acelui sentiment de atracţie care se exprimă între doi oameni, pe plan sufletesc, şi care-i determină să afirme că sunt îndrăgostiţi. Acest sentiment de dragoste, care poate include în ea şi sexualitatea, este superioară instinctului pur sexual, dar ea încă nu este iubire, deoarece iubirea absolută se exprimă doar pe plan spiritual. Simţul de iubire se manifestă pe plan fizic – prin atracţia sexuală, pe plan sufletesc – prin simpatie sau dragoste, iar pe plan spiritual – prin iubire. Prin folosirea expresiilor „a face dragoste“ sau „a se iubi”, frecvent utilizate în vehicularea unor acte şi simţuri care nu au nimic comun cu iubirea, cuvintele dragoste şi iubire au fost adânc corupte, devenind foarte comune.

învăluită într-un adânc mister, nefiind amintită aproape în nicio lucrare.

Motivul acestei tăceri este foarte simplu: relaţia dual㠄, ca lege sufleteasc㠄-spiritual㠄 nu este cunoscut㠄 de om, deoarece el nu cunoaşte decât mariajul terestru – considerat a fi sacru, şi sexualitatea – stigmatizat㠄 a fi păcat.

Nu trebuie să ne mirăm de acest fapt, pentru că Cerul nu îngăduie omului să cunoască Legea dual㠄, atâta timp cât nu atinge acel nivel de evoluţie – nu pe tărâmul cultural sau intelectual, ci pe cel sentimental – care să-i permită să simtă o deosebită şi inexplicabilă sete spiritual㠄, din care să lipsească tot ce este pământesc, o sete după o relaţie de natură divină, care nu este nici mariaj terestru, nu este nici sexualitate, ci este o stare sufleteasc㠄 cu totul diferită şi îndepărtat㠄 de acestea, o subtilă presimţire, din care lipsesc cu desăvârşire ura, constrângerea, senzualitatea şi gelozia, atât de caracteristice mariajelor terestre.

Până când sufletul omului nu se ridică la acel grad de evoluţie prin care să dobândească o vibraţie capabilă de o iubire spiritual㠄, eliberat㠄 de tot ce este materie, omul nu va cunoaşte Legea dual㠄, tot aşa precum orbul din naştere nu cunoaşte lumea culorilor.

Nu e de mirare că omul, în general, nu are cunoştinţe despre Legea dual㠄, în situaţia în care nu ştie şi nici nu vrea să ştie nimic despre spirit, ba mai mult, în faţa unor probe incontestabile ale existenţei lumilor sau sferelor spirituale – în care scânteia divină peregrinează prin intermediul cămăşilor sau a vehiculelor fluidice pe care le

îmbracă – omul zâmbeşte cu siguranţa şi cu pretenţia că ar cunoaşte viaţa cu toate mecanismele şi tainele ei.

Nici măcar preoţii sau credincioşii care în paginile Sfintei Scripturi nu citesc altceva decât despre lumea spirituală şi entităţile care o populează, nu vor să audă de spirite şi nu acceptă posibilitatea comunicării omului carnal cu ele. Ei nu vor să accepte decât posibilitatea entităţilor demonice de a comunica cu omul, neacordându-i Divinităţii nicio şansă de a-şi binecuvânta copiii şi de a fi în comuniune cu ei.

Cu toate acestea, omul are datoria să respecte fiecare preot şi fiecare religie sau sectă, pentru că toate îşi au menirea lor, sufletul omului optând pentru biserica de care se simte el atras, pentru că fiecare trebuie să meargă acolo unde îi este locul, să frecventeze acel nivel mental şi sentimental, care corespunde vibraţiilor sale sufleteşti, nivel pe care îl poate înţelege şi asimila cu conştiinţa sa, mai mult sau mai puţin evoluată.

Omul va experimenta adevărata putere a Legii duale doar după ce s-a convins şi şi-a însuşit adevărul că spiritul este nemuritor, că el evoluează şi se perfecţionează printr-un şir nesfârşit de reîntrupări, până când ajunge la momentul unirii cu propria sa pereche, pentru ca împreună să se integreze în Legea dual ă.

Viaţa sufletească a epocii în care trăim cunoaşte o adâncă decadenţă, în care ruinele materialismului au acoperit totul, iar încercările omului de a fi fericit, şi lupta pentru existenţă, îşi rezervă toate resursele sufletului. În acest efort de

a acapara cât mai multe plăceri şi bunuri materiale, omul – orbit de obscuritatea ignoranţei sale şi asurzit de vacarmul generat de strigătele puternice ale pasiunilor sale – nu vede lumina spiritului, şi nu aude graiul său delicat.

Însă tocmai atunci când întunericul este mai profund – Legea divină trimite pe pământ Lumina, atunci când materialismul ajunge la culme – răsună Graiul divin. Iubirea ocrotitoare a Tatălui a zidit şi a organizat astfel universurile, încât Ajutorul divin să apară acolo şi atunci când este mai mare nevoie de El. Cel care nu a rostit cuvânt, aude şi cea mai plăpândă şoaptă, cel mai tăcut suspin al durerii, iar drept răspuns îşi trimite Graţia, sub o anumită formă de manifestare.

Literatura revelată – care adună în paginile sale comunicări cereşti primite prin intermediul unor persoane care au atins o puritate deosebită, dobândind capacitatea clarauzului – face parte din aceste manifestări, care sunt adevărate Daruri divine şi care vor sta la baza religiei viitoare, a *religiei iubirii*.

După ce am adunat şi organizat materialul cuprins în această carte, mi s-a părut că am în faţă un *măr*, asemănător celui din Pomul Cunoaşterii, pe care, de data aceasta, Adam îl oferă Evei. Prin acest măr simbolic doresc să-mi exprim respectul, admiraţia şi gratitudinea faţă de toate Evele, indiferent că simt mame, soţii sau iubite.

Prin acest *măr* îi propun femeii să guste din iubirea spirituală, pentru ca prin intermediul ei să se ridice şi bărbatul la nivelul înţelegerii Adevărului, iar Iubirea spirituală să se înalţe peste

iubirea falsă şi ademenitoare.

Consider că în această epocă de emancipare a femeii

— În care i se propune acesteia „libertatea” pe care o are bărbatul – a sosit momentul de a fi ridicat vălul ce acoperă Legea dualităţii. În loc să fie promovată moralitatea, ideea că bărbatului, ca şi femeii, nu îi sunt permise acte ce contravin Legii divine, şi că el trebuie să fie fidel şi să-şi limiteze orgoliul, egoismul şi pasiunile, în loc să fie ridicat bărbatul la puritatea femeii, se tinde spre emanciparea[2] femeii, spre „eliberarea” ei din fragilele zăgazuri ale moralităţii.

Dar nici acest fenomen nu este fără un rost, pentru că scena tristă oferită de femeile nefeminine şi de bărbaţii nebărbaţi, are menirea de a trezi în sufletul celor evoluaţi aversiunea faţă de păcat şi aspiraţia spre o viaţă curată.

Printr-o viaţă curată nu trebuie să înţelegem, neapărat, o asceză absolută, dar relaţia dintre bărbat şi femeie trebuie să stea sub auspiciile celor trei însuşiri sufleteşti de bază: *iubirea adevărată*, *fidelitatea totală* – în faptă, în simţ şi în

2 Programul de emancipare a femeii a fost născocit şi pus la cale de bărbaţi, cu scopul de a exploata şi mai mult femeia. Dacă înaintea acestei pretinse emancipări, femeia avea doar responsabilitatea căminului, îngrijindu-şi copiii şi familia, prin „dezrobire“, ea şi-a asumat sarcini noi – care este adevărat că îi dezvoltă anumite calităţi intelectuale – dar dorinţa ei de a face carieră şi de a se afirma pe plan politic sau profesional, se reflectă în mod negativ asupra sufletuluijei, asupra copiilor pe care i-a născut, şi în general asupra familiei. în tradiţia popoarelor şi a civilizaţiilor de mult apuse, femeia forma nucleul familiei, iar prin forţa şi căldura ei sufletească, îi aduna pe toţi cei dragi, constituind centrul în jurul căruia aceştia gravitau.

gândire, şi *puritatea morală* ce rezultă în mod natural din primele două însuşiri.

Cu acestea am şi ajuns în pragul înţelegerii simţului dual. Nu este deloc uşor să i se prezinte omului camal, o imagine fidelă asupra iubirii duale, pentru că el are tendinţa să confunde simţul dual cu mariajul terestru, cu dragostea şi atracţia sexuală.

Cu toate că niciuna din aceste trei forme de manifestare ale omului camal nu este o exprimare fidelă a Legii duale, ele au ceva comun cu ea. Astfel că mariajul terestru este o exprimare vulgară a Mariajului ceresc, a sfintei legături duale pecetluite de Tatăl creator, care va reuni cândva cele două suflete despărţite. Dragostea este o manifestare degradată a Iubirii absolute, care se reflectă obscur în sufletul omului păcătos, căzut departe de Sfera divină. În ceea ce priveşte atracţia sexuală, ea este o exprimare, în trupul carnal, a legăturii spirituale, nostalgia după acea stare sufletească, în care cei doi formau un singur corp, este o manifestare ce urmează fidel legile naturii.

Iubirea dual㠄, Iubirea absolută, este deasupra acestor manifestări pământeşti, ea fiind sacră şi deci cu mult superioară în vibraţie. Simţul dual pur îl întâlnim exprimat în veneraţia pe care o simţim faţă de Sfânta Fecioară, în respectul pe care cavalerii Evului Mediu îl acordau femeii şi în onoarea cu care lictorul[3] pleca fascia[4] în faţa

3 Persoană care însoţea în anumite ocazii, pe înalţii demnitari romani, mergând înaintea lor şi purtând fasciile.

4 Simbol al Imperiului Roman, format dintr-un mănunchi de

femeii însărcinate, chiar dacă aceasta provenea dintr-o castă inferioară.

Toate aceste sentimente nobile sunt însă reunite şi amplificate în simţul care leagă sufletul mirelui şi a miresei, în fericirea pe care o resimt doar la simpla speranţă a revederii. Întreg acest buchet de simţuri – dispensate de orice referiri trupeşti – se apropie de fericirea care reuneşte cele două jumătăţi sufleteşti, bucurie care îi face pe cei doi în stare de orice sacrificiu – în favoarea partenerului său – îi face capabili să dea tot ce au mai bun în suflet, nu numai spre binele celuilalt, ci în favoarea acelui ţel comun pe care şi l-au propus ca misiune a vieţii terestre, sau le-a fost impus de Voinţa divină.

Cei doi duali nu sunt în stare să întreprindă o lucrare de o valoare deosebită, decât după ce s-au întâlnit. Până în momentul în care cele două jumătăţi sunt separate, până când cele două suflete neîmplinite rătăcesc solitare pe drumul vieţii, nu vor produce decât lucrări neînsemnate şi superficiale. Conştientizarea şi dezvoltarea iubirii duale necesită multă trudă şi suferinţă, ea fiind rezultatul unei evoluţii de lungă durată, echivalentă cu mântuirea.

Legea dual̆ă este motorul evoluţiei spirituale, care ne poartă paşii pe drumul mântuirii, iar cei care o respectă vor putea să scurteze acest drum şi vor reuşi să transforme chinurile şi suferinţele vieţii terestre, în armonie şi fericire. Omului nu-i rămâne decât, pe lângă legătura care trebuie să

---

nuiele de mesteacăn, legat cu o curea, având la mijloc, în partea superioară, o secure.

ocupe locul de frunte în viaţa sa – şi anume relaţia cu Divinitatea, comuniunea cu Tatăl Creator şi împlinirea Legilor Sale – să întreţină legătura dual ă şi să respecte toate comandamentele Legii duale.

Nu contează dacă această carte nu va fi înţeleasă de majoritatea oamenilor – mulţi nu vor înţelege absolut nimic din ea – pentru că a fost scrisă pentru cei care au urechi ca să audă şi ochi ca să vadă, pentru cei cu organele spirituale trezite şi dezvoltate pentru recepţionarea şi asimilarea adevărurilor esoterice, cunoscute doar de marii iniţiaţi.

Cei care azi încă zâmbesc cu ironie în faţa acestor adevăruri, cei pentru care materia reprezintă suprema sursă de bucurie şi fericire, vor ajunge şi ei odată să aspire la ceva mai bun, iar în acel moment Graţia divină li se va revela sub o formă înţeleasă de ei. Dar atunci vor regreta timpul pierdut şi ignoranţa cu care au trecut prin viaţa terestră, aşa cum şi azi regretă mulţi, că nu au păşit cu mult mai devreme pe calea Adevărului şi a Iubirii.

Aşadar această carte nu îi vizează pe cei care încă merg pe drumurile pământului, ea se adresează doar celor care au ales Cărarea de lumină, celor aleşi pentru a fi salvaţi în etapa actuală.

Cerul, întotdeauna răbdător cu cei care s-au întrupat în materia pământului şi sunt dornici să descopere Adevărul, va veghea mereu asupra celor angajaţi, în mod conştient, pe drumul de întoarcere, oferind de asemenea celor însetaţi de

Adevăr răspunsuri la problemele care îi frământă.

Sper ca ideile abstracte ale Legii duale să fie asimilabile de către omul în care există dorinţa de a cunoaşte şi de a se corecta. În mod normal omul – fără ca el să posede capacităţi transcendentale – ar trebui să înţeleagă deja, doar prin simpla sa raţiune şi conştiinţă, că îşi face singur rău dacă se opune Legii morale sau Legii divine, pentru că astfel atrage suferinţa în viaţa sa spirituală, iar mai devreme sau mai târziu îl vor ajunge, şi în viaţa terestră, seria efectelor nedorite, care îl vor tulbura în savurarea plăcerilor umane, în favoarea cărora a încercat să se eschiveze de sub incidenţa Legilor divine.

Menirea acestei cărţi este ca cititorul să înţeleagă, că moralitatea bazată pe Legile divine este factorul care propulsează sufletul pe calea evoluţiei, şi că o viaţă trăită sub auspiciile Legii duale, generează rezultate de o valoare deosebită.

— Aşadar – în câteva cuvinte, şi într-un limbaj comun – *nu merită să fim răi sau să producem răul*.

Dacă omul ar cunoaşte şi ar respecta Legea dual㠹 societatea umană ar face un salt uriaş şi odată cu ea fericirea şi bunăstarea omului ar atinge culmi nebănuite de el la ora actuală.

Pentru că, prin intermediul suferinţei, omul a atins o oarecare maturitate spirituală, iar lucrările publicate până în momentul de faţă exprimă periferia Legii duale, fiind o interpretare vulgară, care incită la sexualitate, consider necesară apariţia acestei cărţi.

Bineînţeles că această lucrare fiu reprezintă

decât o modestă introducere în tainele Legii duale – cartea fiind departe de a fi exhaustivă – dar împreună cu alte lucrări de factură asemănătoare, vor constitui cărămizile ce vor înălţa pe pământ *Templul Marelui Adevăr*.

Întrucât vieţuim într-o lume confruntată cu un real deficit de morală şi fidelitate, în ceea ce priveşte relaţia conjugală, lume în care legătura dintre cele două sexe se întemeiază doar pe interese materiale şi plăceri fizice, constatându-se o degenerare şi pervertire totală a Legii duale, şi apărând totodată idei şi concepţii care tind să transforme, tot mai mult, iubirea în senzualitate, se impune necesitatea conştientizării omului că, într-adevăr, *Iubirea este legea care stă la baza creaţiei, şi că doar prin ea ne vom întoarce în Sânul Tatălui iubitor*.

Aşadar acest *măr* îşi propune să "ispitească" sufletul feminin – şi prin intermediul ei pe cel masculin – să cunoască iubirea adevărată. Cartea va încerca să prezinte sufletul feminin în lumina unei concepţii noi, prin care orice bărbat, care posedă o gândire obiectivă şi lucidă, situându-se pe o treaptă superioară a evoluţiei spirituale, să accepte că în mâna soţiei – devotată şi gata oricând să se sacrifice soţului ei, şi în mâna mamei – angajată într-un continuu sacrificiu şi efort pentru educarea şi creşterea copiilor săi, se află cheia fericirii umanităţii viitoare, cheia evoluţiei sufletului masculin, îmbogăţirea vieţii afective a bărbatului şi prin aceasta posibilitatea propriei sale mântuiri.

Adevărul – אמת

Sufletul omului este copleşit de teamă, de sentimente ostile şi de revoltă atunci când i se vorbeşte de responsabilitatea pe care o are, şi de datoria sa de a se încadra în limitele unor legi. Este firesc ca omul ignorant şi superficial să se manifeste în acest fel, deoarece în conştiinţa sa, legea nu reprezintă altceva decât o povară care îi îngrădeşte libertatea, o obligaţie care atrage după sine restricţii ce îi limitează aspiraţiile şi posibilităţile de a-şi satisface dorinţele terestre, răpindu-i "libertatea" şi "fericirea".

Această concepţie greşită îl urmăreşte pe om, ca o umbră, în gândurile şi sentimentele sale, până în momentul în care recunoaşte Adevărul, care, asemenea unei oglinzi, îi reflectă cu obiectivitate individualitatea, Eul adevărat. Omul va descoperi în acest fel că personalitatea sa, eul său inferior este plin de dorinţe, de pasiuni, de metehne şi de preocupări care nu fac decât să-l rătăcească.

Adevărul este lumina perfectă care reflectă realitatea. El nu se poate falsifica, şterge sau distruge, pentru că este Adevăr. Dacă este sustras doar un fragment, oricât de mic, din Adevăr, survine moartea.

În limba ebraică adevăr sau moarte se scrie אמת. Pentru sensul de adevăr, cuvântul se citeşte cu o vocală, care se scrie printr-un punct pus sub *aleph* א, iar dacă este omisă această vocală, cuvântul înseamnă moarte. Aşadar prin ignorarea unui simplu aspect din Adevăr, chiar de dimensiunea unui minuscul punct, adevărul devine moarte.

Adevărul cuprinde în sine tot ceea ce a fost, este şi va fi, deci Adevărul este eternitatea. El păstrează binele şi frumosul, trezind la viaţă şi revelând tot ceea ce trebuie să iasă la suprafaţă şi să fie cunoscut în şirul nesfârşit al posibilităţilor vieţii.

Fiecare entitate spirituală este cuprinsă în Adevăr, ea constituind o parte mai mică sau mai mare din El, prin simplul fapt că există. Întreaga creaţie, tot ce există, se află sub incidenţa Legii adevărului, – este deci în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este Adevărul. Ceea ce nu există dar are aparenţa de a fi, este minciuna, este eroarea sau moartea, o umbră a Adevărului, un nimic fără putere şi fără o existenţă veşnică.

Dar totuşi puterea acestui nimic slab şi efemer, face ca sufletul omului să devină infirm, silindu-l la lungi canoane, în decursul miilor de întrupări şi peregrinări prin materia planetelor din cuprinsul celor patru universuri. Canoane care până la urmă îl vor determina să înţeleagă, că ceea ce consideră el a fi adevăr, nu este altceva decât umbra acestuia, ceea ce i se prezintă a fi realitate, nu este decât iluzie – care de cele mai multe ori îl seduce şi îl înrobeşte prin formele ei deosebit de plăcute – iar ceea ce consideră a fi viaţă nu este decât moarte.

Omul este un spirit căzut, pentru că şi-a întors faţa de la Creatorul său, s-a rătăcit în valea umbrelor, în ale cărei adâncimi caută acea fericire pe care a pierdut-o şi care în Sânul Tatălui său era o stare normală, având în vedere că originea omului este divină.

Iluzia încearcă întotdeauna să imite Adevărul, mai bine zis încearcă să copieze – mai mult sau mai puţin fidel – fericirea adevărată şi eternă, dar fără să fie capabilă de a o realiza.

Aflat la începutul drumului său pe scara evoluţiei spirituale, omul, călăuzit de un suflet imperfect şi de o gândire superficială şi rătăcită, se mulţumeşte cu aparenţele şi iluziile. La început fiinţa sa este într-adevăr copleşită de o oarecare senzaţie de fericire, dar în momentul în care vrea să-şi însuşească această fericire şi încearcă să facă reală şi constantă această imitaţie a Binelui, Frumosului şi Adevărului, constată că totul a fost o himeră, o amăgire, un adevăr fals, care avea o înfăţişare frumoasă, dar care acum se destramă sub privirea sa.

Acesta este momentul în care omul constată că a suferit o decepţie, şi de aici înainte contestă Binele, Frumosul şi Adevărul, acumulând în sufletul său veninul şi amărăciunea cu care mai târziu va încerca să ucidă orice posibilitate şi idee promiţătoare de fericire. Dar el nu se va opri aici, pentru că decepţia şi durerea acumulată îl vor determina să nimicească şi din sufletul celor care trăiesc în jurul său, posibilităţile şi ideile aducătoare de fericire.

Dacă omul nu ar fi atât de adâncit în rătăcirile şi deşertăciunile sale, el ar găsi cu mult mai uşor drumul Graţiei divine, care se revelează întotdeauna căutătorilor Adevărului, celor care caută Legea divină şi împlinirea Ei.

A căuta Adevărul înseamnă să nu te mulţumeşti cu aparenţele, ci să cauţi realitatea

ascunsă în spatele iluziei, şi să recunoşti astfel minciuna şi scopurile sale.

Dacă minciuna a creat iluzia, pe care a fost în stare să o coloreze, să o parfumeze şi să o îmbrace în forme prin care să devină deosebit de ademenitoare, înseamnă că a avut un scop precis. Dar ce alt scop poate să aibă iluzia decât acela de a ispiti şi amăgi sufletul omului, promiţându-i obţinerea unor rezultate şi stări de fericire, pe care le poseda pe când se afla în Sfera divină, dar de la care acum a căzut foarte departe. Astfel, sufletul omului este mereu amăgit, el crezând că plăcerile şi o bună situaţie materială îl vor elibera de acele realităţi dureroase sub greutatea cărora se zbate şi se ruinează.

Minciuna va încerca mereu să imite – bineînţeles imperfect – Adevărul, iar dacă există o iluzie care încearcă să imite realitatea, înseamnă că există o realitate, şi că ea se poate dobândi prin cunoaşterea şi respectarea Legilor divine.

Legile divine ne poartă pe cărarea de lumină, spre Adevăr şi Viaţă. Adevărul se dobândeşte prin Viaţă, iar Viaţa îşi dezvăluie frumuseţile, devine perfectă, frumoasă şi benefică, prin cunoaşterea şi respectarea Legilor divine.

Sufletul omului a devenit infirm din cauza păcatului, de aceea el este orb în faţa frumuseţilor vieţii şi cu atât mai mult, este incapabil să valorifice în folosul său, resursele şi posibilităţile vieţii. Cu toate suferinţele şi greutăţile vieţii carnale, multe valori încântătoare şi benefice sunt ascunse sub praful deşertăciunilor şi al ignoranţei, care acoperă drumul vieţii terestre. Omului nu îi

rămâne decât să cureţe aceste valori de noroiul rătăcirilor şi de impurităţile păcatului, iar ele vor străluci, luminându-i viaţa terestră cu bucurii şi binecuvântări cereşti.

Câtă fericire şi bucurie ar inunda viaţa planetară, dacă omul ar recunoaşte valorile adevărate şi eterne. Dar el preferă baloanele de săpun frumos colorate, care se sparg imediat ce încearcă să şi le însuşească, construindu-şi fericirea pe ceva ce se destramă, pe iluzii efemere, în loc să recunoască Legile adevărului ca fiind o autoritate incoruptibilă şi invincibilă, de sub a cărui putere nu se poate nimeni sustrage.

În reţeaua Legilor divine, care se împletesc între ele, Legea dual ocupă un loc de frunte, ea fiind firul guvernator, din care pornesc nenumărate ramificaţii, care se unesc cu multe alte legi, pentru a colora, armoniza, şi purifica acele simţuri care se odihnesc, inaccesibile, în adâncul sufletului uman.

Legea dualităţii este o forţă cu puteri inimaginabile şi misterioase, guvernând deopotrivă asupra formelor de viaţă superioare, precum şi asupra celor inferioare. Pe când în formele superioare – ale entităţilor care trăiesc în comuniune cu Tatăl creator, în iubire, în dăruire şi într-un devotament absolut faţă de El – Legea dual se manifestă sub formă de bucurie, fericire şi puritate strălucitoare, în formele de viaţă inferioare, ea se manifestă printr-o forţă cu o putere de constrângere ce răscoleşte totul asemenea unei furtuni.

În lumea terestră Legea dualităţii se

manifestă asemenea unui torent ce nimiceşte şi îngroapă sub ea atât urâtul cât şi frumosul, lăsând să se vadă şi să se exprime păcatele şi metehnele sufletului, vaccinându-i rănile cu germenele rătăcirii care îl îndepărtează şi mai mult de Adevăr, şi făcându-l şi mai rău, pentru a genera un infern de dureri şi suferinţe. Dar acest foc de dureri şi suferinţe nu are alt scop decât de a determina sufletul rătăcit să caute Adevărul.

De obicei suferinţa îl conduce pe om la Adevăr. Oricât s-ar feri el de obstacolele grele şi înfricoşătoare, oricât ar dori să ocolească suferinţele, mereu se confruntă cu ele, şi acest lucru se întâmplă pentru că acestea nu sunt stări şi cauze externe, ci imagini reflectate din interiorul său, imagini în care au fost surprinse destinul şi stările pe care omul şi le-a construit, având ca bază principiile prin care şi-a condus sau a dorit să-şi conducă viaţa terestră.

În lumea efemeră a planului fizic, omul poate să atingă adesea ceea ce doreşte, chiar şi atunci când concepţiile sale nu sunt corecte. Însă Legile divine, eterne şi inviolabile, scot inevitabil la suprafaţă acele rezultate pe care omul le-a creat prin sentimentele, gândurile şi faptele sale. Aceasta este imaginea care în cursul vieţii omeneşti stă ca o fatalitate imuabilă în faţa omului, şi de cele mai multe ori ea se manifestă, găsind o posibilitate de exprimare, tocmai în momentul, în împrejurările, în care omul este condus de alte principii, schimbându-şi vechile concepţii de viaţă şi propunându-şi un alt ţel.

Aceste rezultate sau efecte vor lovi în om

tocmai în acel moment în care se aşteaptă mai puţin, pentru că el a uitat de răul pe care l-a produs, fiind mirat şi ofensat că atunci când el face binele, este răsplătit cu răul.

Tot ceea ce este benefic este *simplu*, *pur* şi *clar*, este deci *natural*. Prin urmare şi Legea dualismului este atât de simplă, este atât de curată şi de clară, încât cei cu o inimă curată o acceptă ca fiind un adevăr natural, a cărui înţelegere vine de la sine.

Dar pentru omul căzut, pentru cel care violează, aproape zilnic, Legea dual㠄, greşind împotriva ei, această lege este o mare taină pe care nu o poate înţelege. Din acest motiv omul se revoltă împotriva ei, încearcă să se eschiveze de sub puterea ei, să o denigreze, să o nege, declarând-o ca fiind superfluă.

Într-o situaţie şi mai dificilă se află omul care începe să cunoască doar coaja, doar straturile exterioare şi vulgare ale Legii duale. Acesta este momentul în care el începe să-i cunoască doar schema de funcţionare şi principiile de bază, – acceptând-o ca fiind o realitate, şi încercând să o înţeleagă şi să şi-o însuşească prin natura sa păcătoasă, prin propria sa lume de simţuri obscură şi impură, căzând şi mai departe de înţelegerea realităţii, găsindu-se într-o situaţie mai gravă decât înainte de a o cunoaşte.

* * *

Misterul atracţiei dintre bărbat şi femeie a preocupat şi va preocupa mereu imaginaţia omului carnal.

Din momentul în care, prin evoluţia sa,

sufletul omului părăseşte starea primitivă, de un profund materialism şi de o animalitate feroce, iar simţurile sale sufleteşti purificate se exprimă şi se reflectă, prin culori strălucitoare, în intenţiile, preocupările şi dorinţele sale, relaţia dintre bărbat şi femeie este transmutată tot mai mult din sfera fizică în sfera sufletească, iar acele dorinţe care îi atrag pe cei doi se manifestă tot mai mult în planul sufletesc, sentimental. Din acest moment sufletul intuieşte că are o jumătate a cărei lipsă o simte tot mai acută, şi fără de care viaţa lui este incompletă şi lipsită de ţel, dorinţele şi speranţele sale rămânând neîmplinite.

În sufletul care se găseşte pe trepte mai înalte de puritate, acest dor îşi găseşte exprimarea şi se manifestă tot mai mult în lumea sa interioară, în lumea ideilor şi a principiilor sale spirituale, pe care o colorează şi o înalţă tot mai sus. Acest om nu se mai simte singur, pentru că sufletul său s-a imit cu întreaga creaţie, prin forţa de atracţie a

Legii iubirii, simţindu-se una cu Creatorul său şi cu fiecare fiinţă a creaţiei. El devine *om cosmic*, omul care a dezbrăcat limitele vieţii terestre, omul care simte că aparţine întregului cosmos, şi nu doreşte să-şi limiteze apartenenţa la personalitatea sa actuală, la familia, naţiunea sau rasa în care s-a întrupat în actuala sa viaţă terestră.

O viaţă superioară, cu un conţinut bogat, este trăită doar de sufletele armonizate, a căror activitate se desfăşoară în cadrul Legii adevărului, care împreună cu puterea Legii duale conduce sufletul la o stare de pace şi armonie. Cu cât

sufletul a cucerit mai multă pace şi armonie în adâncurile sale, raza spiritului va lumina mai departe necunoscutul, iar această lumină va atrage perechea sa sufletească – chiar dacă una dintre ele este întrupată pe pământ iar cealaltă, eliberată de trup, se află în Cer – pentru ca dizolvându-se într-un fascicul de lumină strălucitoare, să străbată împreună drumul nesfârşit al vieţii eterne.

Entitatea spirituală care a fost într-o oarecare măsură luminată de flacăra Adevărului, va accepta orice întrupare, va accepta suferinţele şi vicisitudinile vieţii terestre, dar nu va accepta ca viaţa ei terestră să fie frustrată de lumina Adevărului, atâta cât a putut ea asimila.

Chiar dacă străluceşte prin sfera sa intelectuală, chiar dacă reflectă unele adevăruri divine – exprimate într-o formă umană perfectă – omul nu posedă acele adevăruri decât în momentul în care le inoculează în sfera sa sentimentală, atunci când acele adevăruri există ca certitudine şi sunt ancorate ca legi, în sfera sa afectivă. Aşadar cunoştinţele asimilate doar prin intelect aparţin învelişurilor exterioare ale sufletului şi nu intră în patrimoniul conştiinţei omului.

După ce omul a dobândit certitudinea unui adevăr în lumea sa afectivă, după ce a concentrat[5] şi asimilat principiile şi legile cristalizate ale acelui adevăr, acesta se inoculează pentru

5 La fel cum o lentilă convergentă concentrează razele soarelui într-un punct în care este capabilă să genereze o temperatură înaltă.

totdeauna în instinctul său, în legea sa.

După ce a dobândit certitudinea adevărului respectiv, sufletul îl va înregistra în interiorul său, sub forma unei legi, care se va constitui într-un centru în jurul căruia vor gravita forţele naturii sale, aflate într-o perpetuă mişcare de transformare şi regenerare. Metamorfoza acestor forţe se va derula în aşa fel încât natura sufletului să fie generată după principiile pe care le dictează Adevărul.

Când sufletul a atins punctul în care începe să semene, într-o oarecare măsură, cu Omul Iisus Christos – cu Cel pe care Tatăl creator i l-a prezentat ca Model, trezindu-i nostalgia după starea din Rai, şi evocându-i figura Celui perfect, a Celui bun, adevărat, frumos şi etern – sufletul asimilează Adevărul în mici particule afective, legiferându-le în celulele sale sufleteşti. Din momentul în care începe această metamorfoză, sufletul păşeşte pe cărarea de lumină.

Dar până când sufletul ajunge aici, până când, după multă trudă şi suferinţă, conştiinţa acceptă Adevărul, sufletul greşeşte şi rătăceşte pe cărări false, angrenat fiind într-o mare risipă de energie.

În confruntările vieţii, care îi produc când durere, când supărare, când nemulţumire, când nerăbdare, omul se găseşte întotdeauna faţă în faţă cu el însuşi.

Sentimentul dragostei poate şi el să greşească, şi de cele mai multe ori o face, pentru că în această lume instabilă – în care omul se confruntă cu multiple încercări, şi de cele mai

multe ori se lasă condus de interese materiale sau de senzualitate – iubirea nu se poate împlini şi nu poate satisface acel ideal, acea fericire la care aspiră sufletul.

Omul poate adesea să greşească, chiar dacă este condus de intenţii nobile. Aceşti oameni sunt asemenea copiilor care încă nu stăpânesc bine scrisul, dar imediat ce au observat greşeala fac corecturile necesare. Când un astfel de suflet observă că a pricinuit o durere, o pagubă sau un regres unui semen de-al său, este gata să corecteze răul produs, iar cel păgubit sau ofensat ar trebui să-l ierte şi să uite. Puterea de a ierta este una din atributele principale ale sufletului care a păşit pe Drumul christic, al omului care are pretenţia de a cunoaşte măcar o fărâmă din Adevăr.

Sufletul care şi-a constituit forma şi structura după idei şi concepţii pământeşti, elaborând principii pe baza cărora şi-a lansat sentimentele, gândurile, speranţele şi dorinţele, este supus oricând pericolului de a suferi o decepţie. Omul care îşi caută fericirea şi pacea în oameni, în diferite lucruri sau în principii de viaţă terestre, va suferi neapărat decepţii, pentru că lipsurile şi lacunele sale, care aşteaptă să fie completate, nu pot fi suplimentate sau echilibrate de nicio altă fiinţă sau obiect material.

Omul care aşteaptă completarea lacunelor şi corectarea defectelor sale de către un alt suflet, acela nu şi-a constituit încă o concepţie reală asupra Divinităţii, concepţie pe care fiecare om trebuie să o perfecteze în interiorul său cel mai

intim. Omul să nu aştepte niciodată şi să nu aibă pretenţia ca partenerul său să-i completeze carenţele sufleteşti, acele calităţi care îi lipsesc şi care sunt chemate să servească fericirii şi satisfacţiilor sale, ci să-şi descopere lacunele şi să le umple cu acea Lumină pe care Tatăl o dăruieşte tuturor celor care – angajaţi conştient pe drumul evoluţiei – caută Adevărul.

Până când sufletul omului are numeroase lacune, dar pretinde ca partenerul său de viaţă să fie perfect şi să-l înconjoare cu o dragoste totală, până atunci va suferi decepţii. Propriile lacune, asemenea unor fiare înfometate, vor sta să-i devoreze sufletul, şi nu pot fi completate de sufletul partenerului său, căci chiar dacă acesta îi oferă o dragoste plină de sacrificii şi dăruire, o dragoste totală care îl secătuieşte complet pentru acea viaţă, omul imperfect tot nu va fi mai bogat sufleteşte, nu va fi mai bun. Dragostea poate aduce sacrificii, dar nu poate corecta greşelile altuia, astfel că fericirea, satisfacţia şi împlinirea se lasă aşteptate.

Dacă cineva dă mereu, fără să primească altceva în schimb decât vibraţii negative, care îi consumă energiile sufleteşti – la fel cum otrava descompune din punct de vedere chimic anumite elemente – aceste vibraţii negative nu vor produce decât distrugeri în suflet. Sentimentele şi acţiunile ostile, atacurile violente pătrund în sufletul răbdător, îl violează şi umple cu otravă, transformând şi nimicind plăpându-l sentiment de iubire. Căci chiar dacă în sufletul răbdător există iubire, aceasta nu poate fi perfectă.

De aceea este necesar ca omul să vieţuiască într-o strânsă şi sfântă comuniune cu Tatăl său creator, într-o nesfârşită rugăciune, păşind mereu înainte pe drumul vieţii şi lăsându-se condus de Graiul iubirii sfinte, care în clipele sublime ale extazului mistic îi copleşesc sufletul cu pace, cu sentimente şi cunoştinţe pe care nu le va găsi în niciuna din laboratoarele, bibliotecile sau bisericile pământului.

Dacă veţi trăi astfel, veţi răspândi în jurul vostru seminţele raiului ceresc, care, chiar dacă vor cădea pe un pământ stâncos şi steril, nu vor produce distrugerile obţinute de cei care au semănat ură.

Taina dualităţii

Omul nu se poate descoperi pe sine, fără a se descoperi în relaţia cu Creatorul său. Când el ajunge să se cunoască pe sine, paşii săi sunt pe drumul perfecţiunii, pe drumul de întoarcere în Sânul Tatălui iubitor.

Cu cât este mai aproape de ţintă, pe măsură ce se apropie de idealul său, suferinţele omului se împuţinează. Prin eliberarea de suferinţă nu trebuie să ne închipuim că omul este scutit de atrocităţile vieţii terestre, ci că el a ajuns la o stare de conştiinţă prin care nu consideră nimic ca fiind suferinţă, cunoscând că orice durere este reversul faptelor şi gândurilor sale. În acest grad de evoluţie, conştiinţa sa este atât de trează şi de ancorată în Divinitate, încât ştie că tot ceea ce – în Cer şi pe pământ – nu vine de la Tatăl, trebuie să piară, să se nimicească. Conştiinţa înţelege, de ia această înălţime spirituală, că suferinţa ţine doar

până când se arde păcatul, până când sufletul este purificat de toate erorile cu care s-a hrănit de-a lungul multiplelor sale vieţi terestre. Atunci, în contul acestui sublim şi măreţ ideal de întregire cu dualul său sufletesc şi de contopire cu Divinitatea, nicio suferinţă nu mai este considerată ca fiind suferinţă, ci este apreciată ca un foc purificator, în care sufletul arde conştient pentru a atinge idealul ce se aşteaptă cucerit.

Păcatul a fost aruncat din faţa Tatălui, însă n-a fost nimicit. Păcatul există, chiar dacă există departe de El. Acolo unde locuieşte păcatul, toată natura este infectată de rătăcirile sale, totul este degenerat, fiind o manifestare a naturii sale decăzute.

O astfel de casă a celor căzuţi este şi planeta Pământ.

Tatăl, prin marea Sa iubire şi înţelepciune, a alcătuit principiile care stau la baza existenţei şi susţinerii planetei, de aşa natură încât să-i determine pe oameni să caute înălţarea sufletească, să caute drumul de întoarcere în Sânul Său iubitor. În acest scop apele ies din maluri, bolile, războaiele şi cutremurele[6] nimicesc şi aduc suferinţă oamenilor, animalelor şi

6 Energiile Erei Vărsătorului, în care am intrat deja, se îndreaptă atât de puternic asupra Pământului, încât tot ceea ce nu este în rezonan{ă şi armonie cu ea, va fi supus nimicirii. Aura neagră a planetei Pământ, care este a noastră, a tuturor oamenilor, va fi distrusă de energiile purificatoare ale noii Ere. Aceste mase de întuneric se vor pune în mişcare şi se vor întoarce asupra producătorilor săi, fiecare om fiind silit să bea propriul său pahar, fără să primească nici o picătură din paharul altuia.

plantelor, pentru ca omul să înţeleagă zădărnicia trudei sale, să înţeleagă vocaţia şi rostul îndepărtării sale.

În decăderea şi degradarea lor sufletească, cei mai mulţi oameni spun deschis că ei n-au nevoie de Dumnezeu sau că Acesta nici nu există, educându-şi şi crescându-şi copiii în aceste concepţii greşite. În condiţiile acestea, în proporţie cu creşterea numărului celor care îl neagă pe Dumnezeu, cresc şi suferinţele şi necazurile pe pământ.

Suferinţele atacă sufletul, iar de aici se reflectă asupra trupului carnal şi a organelor sale, pentru ca Adevărul, care există pretutindeni, să-şi poată face loc spre spiritul ce stă întemniţat înăuntrul trupului.

Doar spiritul poate lua cunoştinţă de cuvântul şi chemarea Adevărului, pentru ca la rândul său spiritul să dicteze conştiinţei omeneşti că e necesar să pună originalul în locul copiei.

Când conştiinţa omului ajunge în acel stadiu al dezvoltării sale, în care poate înregistra mesajele spiritului, omul dobândeşte puterea de analiză şi autoanaliză. Cu această etapă a dezvoltării sale, omul intră într-o nouă serie de suferinţe, pe care le suportă mai conştient, ştiind că acestea sunt focul purificator al tuturor falsităţilor, erorilor şi ticăloşiilor sale adunate de-a lungul existenţelor terestre.

Pentru a se şlefui şi transforma într-un diamant strălucitor, necesar propriei sale mântuiri şi fericiri, spiritul ia chip de om pe pământ. Pământul populat cu oameni este cel mai prielnic

loc de manifestare a tuturor pornirilor lăuntrice, bune şi rele, astfel încât de la escroc şi până la sfânt, fiecăruia îi stau la îndemână mijloacele cele mai prielnice de a-şi vărsa conţinutul în faţa celorlalţi. Aici binele sublim fuzionează cu răul cel mai grotesc şi din nesfârşita lor fuziune, fiecare extrage propria experienţă, culegând cu fiecare ocazie recolta boabelor pe care le-a semănat.

Pe această planetă, adevărul, binele şi frumosul este veşnic devorat de rău, până când într-o etapă viitoare, răul umflat de atâta bine, va exploda, făcându-se ţăndări, iar binele va fi azvârlit din el şi va dăinui în veşnicie. Atunci nimeni nu va şti ce este boala, ce este suferinţa şi crima.

Omului îi stă în putinţă să grăbească sau să întârzie – faţă de termenul stabilit – sosirea acestor timpuri. Secretul constă în puterea omului de a se întoarce la el însuşi, de a se înţelege pe sine, şi prin sine să înţeleagă Divinitatea, să înţeleagă voinţa Tatălui.

Spre sfârşitul vieţii terestre aproape fiecare om îşi zice: „Îmi pare că viaţa a fost un vis”. Cu toate că aproape toţi oamenii constată că, într-adevăr, totul trece ca un vis – în această ţară a viselor şi a umbrelor – este foarte mic numărul celor care ştiu tălmăci acest vis. Majoritatea oamenilor părăsesc viaţa terestră la fel cum cad frunzele de salcie în apă, fără să ştie de ce cad şi fără să ştie unde vor ajunge.

Aceasta din cauză că pe pământ legile Adevărului sunt închise, sunt oculte, omul necunoscând ce a mai fost sau ce va fi, asemenea

vântului pe care nu-l ştie de unde adie şi încotro se îndreaptă.

Tăinuirea cunoştinţelor privitoare la viaţa şi la sferele spirituale ale Pământului, sunt atribuite tocmai acestei planete, pentru că aici este locul de experiment în care fiecare suflet să poată exprima ceea ce este în interiorul său, şi pentru ca pământul să-i ofere fiecăruia un cadru cât mai natural de a se manifesta, fie ca diavol, fie ca înger.

Legea care opreşte furtul, a apărut în urma infracţiunii, în urma săvârşirii flirtului. De aceea mulţi oameni nu fură, pentru că există legea. În acest caz trebuie să ne dăm seama că există o mare deosebire între cei ce fură – deşi ştiu că violează legea, între cei ce nu fură – numai pentru că există legea, şi între cei ce nu fură – pentru că nu i-a îndemnat simţul s-o facă, nici înainte de a apărea legea, dar nici pentru că ea există în prezent.

În acest fel entitatea spirituală dă examen în faţa Divinităţii, pământul având legi oculte, pentru ca omul să-şi exprime în voie sentimentele, simţurile şi gândurile.

Când însă vine vremea să i se pună omului în faţă legea, el nu va face altceva decât să se confrunte cu el însuşi şi atunci îşi va cunoaşte adevărata valoare.

De aceea omul poate trăi pe pământ departe de Tatăl, negăsindu-L şi săvârşind toate ticăloşiile. Omul poate trăi pe pământ amintindu-şi doar uneori de Dumnezeu şi reprezentându-şi-L eronat, din lipsă de cunoştinţă, căci bisericile şi preoţii nu

cunosc nici ei Adevărul. Dar tot pe pământ, omul poate trăi în comuniune cu Divinitatea şi în deplină cunoştinţă de prezenţa Sa, de Tainele Sale.

Tatăl îşi face simţită prezenţa în sufletul omului care cheamă numele Său, înţelepciunea Sa, lumina Sa, harul şi darul Său. Dar sufletul trebuie să fie atent ca să sesizeze această prezenţă subtilă, să analizeze felul în care gândurile sale dobândesc lumină, felul în care diferitele fenomene primesc explicaţii şi cum povara şi suferinţa se transformă din jug în colier.

Pentru a atinge această treaptă evolutivă, omul are nevoie de un al şaselea simţ. Simţul perceperii existenţei sale, ca om, şi a existenţei lui Dumnezeu, ca Demiurg al tuturor făpturilor şi lucrurilor.

În general oamenii nu-L înţeleg pe Dumnezeu, pentru că nu înţeleg rostul vieţii şi al suferinţei. Ei se roagă la Dumnezeu pentru a fi scăpaţi de boli şi de suferinţă. Nimeni nu se roagă: „Doamne, dă-mi o suferinţă prin care să pot curăţa tot răul de pe haina mea sufletească, pentru a mă putea întregi cât mai degrabă cu dualul meu, pe care de-o veşnicie îl caut, din suferinţă în suferinţă, şi să ajung tot mai aproape de Tine, ca să mă pot adăposti din nou în Lumina Ta sfântă”. Aşa ceva nu cere nimeni, cu toate că ţelul vieţii terestre este de a ne purifica prin suferinţă, de a învăţa lecţia iubirii, prin care să ne integrăm în armonia cosmică.

Omul, necunoscându-şi propriul ideal, câştigă foarte puţin într-o viaţă terestră şi din această

cauză entitatea spirituală repetă vieţile carnale, apărând pe pământ mereu în altă ipostază, pentru a experimenta pe un teren cât mai vast. Dar omul iroseşte o mare parte din viaţa terestră adunând lucruri pieritoare, pe când spiritul trebuie să se prezinte, după moartea trupului camal, cu rezultate spirituale şi sufleteşti, cu cunoştinţe exacte despre viaţă şi univers, cu gânduri şi sentimente de iubire.

Fiecare om aduce cu el la întrupare, poartă în adâncul său lăuntric, lumina lumii de dincolo de mormânt. Această lumină ar trebui să ardă şi să lumineze în fiecare suflet, în fiecare conştiinţă, însă aici, pe pământ, în lumea dominată de legile materiei, unde se întâlnesc, se atrag şi se resping fel de fel de valori şi nonvalori omeneşti, omul se vede deseori înşelat în speranţele sale, se decepţionează, când făcând binele, s-a întors asupra sa răul, şi atunci procedează fiecare după cum crede că va putea rezista, acţionând după principiile care îl reprezintă ca esenţă umană.

De obicei, pe pământ, prin existenţa şi manifestarea diferitelor grade spirituale de oameni, de la cel mai primitiv şi până la cel mai pur în simţire, finalitatea experimentului vieţii de aşa natură rezultă, încât îl constrânge pe fiecare să se interiorizeze, să se confrunte cu sine şi să-şi propună ca ideal, propria sa perfectare, ignorând suferinţele şi lipsurile celor din jurul său. Omul ajunge să nu mai aibă încredere în nimeni şi să nu mai aştepte de la nimeni nimic.

Iubirea este manifestarea voinţei Tatălui, prin care îşi cheamă acasă copiii îndepărtaţi şi rătăciţi.

Vrând-nevrând omul intră pe făgaş, pentru că nimeni nu se va întoarce la Creator prin celălalt, ci numai prin el însuşi. Dacă Divinitatea n-ar organiza această întoarcere, omul n-ar face-o niciodată singur. Deşi această organizare se petrece sub ochii tuturor, fiecare fiind implicat în ea, câţi oare o pot explica şi câţi o acceptă ca fiind bună?

Astfel în haosul acestei lumi, numai sufletele care se lasă pătrunse de Dumnezeu şi doresc comuniunea cu El, pot străbate întunericul vieţii terestre, luminaţi de propria lor lumină lăuntrică în care străluceşte Sfânta Treime cu puterea Ei. Unii merg prin bezna vieţii cu lumina aprinsă, dar majoritatea merg cu ea stinsă. Când Lumina albă a Sfintei Treimi pătrunde în suflet, este clipa sfântă în care sufletul se înviorează, se înalţă, generând simţuri nobile şi dorinţa de a face ordine în propria sa viaţă, în viaţa vehiculelor în care sălăşluieşte.

Fiecare om e destinat ca servind umanitatea să-şi servească sieşi. Numai în mijlocul altora, omul se poate cunoaşte pe sine, îşi poate compara aptitudinile şi valenţele sufleteşti. Astfel că nu aceia sunt sfinţi în faţa Tatălui care se retrag în colibe mizere, departe de lume, ca să nu cadă în păcat şi în ispitiri, ci sfânt este acela care poate păzi Legile Cerului în mijlocul omenirii, slujind umanitatea cu toată dăruirea, cu toată iubirea.

Oamenii au pe pământ acelaşi scop, înaintarea, evoluţia, perfecţionarea. Fiecare îşi realizează ţelul mergând pe drumul său. Cu toate că oamenii merg spre Tatăl creator, fiecare cu

ceea ce a adunat, totuşi ei merg în grup, în masă. Din grupul respectiv fac parte entităţi spirituale care au aceleaşi atribute, cele care au câştigat, de-a lungul existenţelor lor, aceleaşi calităţi sau aptitudini, numite *afinităţi sufleteşti*.

Sub imboldul iubirii, se reflectă în exteriorul trupului carnal o aură luminoasă, care exercită o putere de atracţie asupra sufletelor care au aceeaşi calitate, aceeaşi frecvenţă vibratorie, aceeaşi luminozitate şi intensitate.

Acesta este motivul pentru care se împrietenesc în câteva clipe doi hoţi, doi artişti, doi oameni de ştiinţă etc., fiind atraşi unul spre altul de calitatea inferioară sau superioară a sufletului lor, determinată de sentimentele şi gândurile pe care le nutresc, şi care îi aduc într-o stare de înălţare sau decădere.

Din această realitate, omul îşi dă seama că are nevoie să se interiorizeze, să se izoleze de ceilalţi, numai în măsura în care această interiorizare îi serveşte la completarea lipsurilor sale sufleteşti, a golurilor, a regăsirii propriei sale individualităţi şi nicidecum pentru a se crede mai presus de alţii şi a-i dispreţui. Omul ajuns pe acest podium, este chemat să-i iubească şi să-i ajute pe cei din jurul său, să înţeleagă neputinţa lor, şi lipsa de cunoaştere a Adevărului, care planează asupra umanităţii.

Din cele arătate mai sus rezultă că este necesar ca între oameni să se realizeze suduri sufleteşti, prietenii adevărate, care, cu Cât sunt mai spiritualizate, cu atât constituie forţe mai puternice de înaintare pe drumul evoluţiei.

Prietenia, această sudură sufletească, pentru a fi durabilă şi folositoare, trebuie realizată între entităţi spirituale care au aceleaşi afinităţi sufleteşti, aceleaşi preferinţe, aceleaşi dureri şi dorinţe. Prin asemenea suduri, entităţile spirituale merg alături, iar atunci când se asociază, conduse doar de spiritualitate şi fiind dezinteresate una faţă de cealaltă, această prietenie este de mare folos şi este binecuvântată de Dumnezeu.

Când două sau mai multe entităţi spirituale se împrietenesc, având în vedere unele interese materiale sau plăceri senzuale, aceste prietenii sunt false. Această asociere neîntemeindu-se pe afinităţi sufleteşti, pe asemănări de caracter, este sortită eşecului şi duce la decepţionarea celor implicaţi în ea. Ca urmare apar conflicte care duc la divulgarea în public a unor intimităţi sau confidenţe, încredinţate pe timpul când „lucrurile au mers bine”, sau pot duce la o stare în care unul dintre parteneri să adopte o atitudine slugarnică faţă de celălalt, ca o consecinţă a faptului că, pe când erau prieteni s-a pus singur în mâinile sale, cu toate slăbiciunile, ca mielul care din necunoştinţă şi lipsă de maturitate se pune singur în gura lupului.

Viaţa este cea mai înaltă filosofie, cea mai înaltă şcoală, cel mai iscusit pedagog. Când ea ţine cu tot dinadinsul să dea omului o lecţie, i-o predă de aşa manieră, încât acesta nu o uită niciodată.

Omul învaţă multe pe pământ, dar cele mai folositoare teme sunt cele prin care învaţă iubirea, care, cu toate că este cea mai importantă lecţie, se

învaţă cel mai greu.

Iubirea este singura forţă care poate uni cândva cele două suflete, care se caută. Dragostea fizică, sexualitatea, nu va constitui niciodată acea forţă necesară pentru a-i uni pe cei doi. Numai iubirea pură, sufletească, poate conduce la unirea a doua entităţi spirituale. O sudură bazată pe pură spiritualitate, va da celor două suflete o forţă mult mai puternică în atingerea idealului lor, decât o legătură impregnată cu sexualitate, în care gelozia şi dorinţa de a poseda pe celălalt, va aduce ură şi dispreţ în sufletele celor doi.

În vederea dobândirii forţei de propulsare necesară cândva unirii dualilor, sufletul trebuie să devină un teren fertil pentru cultivarea şi coacerea iubirii. Condiţia esenţială ca sufletul să devină apt pentru a cultiva simţul iubirii, este ca el să devină tot mai despovărat de păcate, de ticăloşii, de greşeli, cu alte cuvinte să devină din ce în ce mai pur.

Tatăl l-a creat pe om astfel încât în timpul vieţii sale terestre să-şi întâlnească jumătatea care-i completează sufletul, pentru că sufletul său oricând şi oriunde ar fi simte mereu că îi lipsese ceva, până în momentul în care devine matur pentru *iubirea dual*ă.

Sufletele duale trebuie să fie maturizate şi pregătite pentru întâlnirea lor. Dacă se întâlnesc doi duali neevoluaţi în a căror parte periferică a sufletului s-au acumulat rezultatele greşelilor, rătăcirilor şi dorinţelor perverse, durerea şi osteneala miilor de ani de trudă şi încercări, îi va despărţi şi îndepărta pe unul de celălalt. Chiar

dacă au fost momente în viaţa lor, în care iubirea i-a unit, într-o măsură mai mare sau mai mică, ruperea ei violentă, despărţirea brutală lasă o mare durere în sufletul lor.

Puterea iubirii şi sentimentul de iubire creşte în raport cu perfecţiunea, cu puritatea sufletului. Prin manifestările sale, se observă cu uşurinţă la un om gradul de degradare sau de puritate sufletească. Cu cât sufletul este mai păcătos şi mai decăzut, cu atât omul se manifestă mai dur, mai violent şi mai agresiv.

Păcatul şi rătăcirea nu favorizează simţul divin al iubirii duale, întotdeauna iubirea fiind cea care suferă, întrucât păcatul este agresiv şi puterea păcatului – atâta timp cât sufletul este robul său – este mai mare decât simţul slab de iubire pe care omul, abia este în stare să-l exprime.

Păcatul este ofensiv, este într-o veşnică activitate, el neputând să fie pasiv niciodată, pentru că dacă ar fi pasiv Legea adevărului l-ar distruge, făcând imposibilă manifestarea lui în suflet. Din acest motiv păcatul nu lasă în pace sufletul omului, acesta fiind într-o perpetuă agitaţie şi activitate, speculând şi frământându-şi mereu mintea. De cele mai multe ori această activitate nu are alt rezultat decât distrugerea sferei mentale, şi mobilizarea sufletului într-o veşnică agitaţie, care, mai repede sau mai târziu, va produce alienarea.

Dacă privim puţin în jurul nostru nu vedem decât suflete bolnave, oameni care îşi irosesc energia şi timpul în activităţi fizice deşarte,

neglijând aspectul sufletesc şi spiritual al vieţii terestre, neglijându-şi copiii şi familia. Aceşti oameni sunt asemenea unor ceasuri, care, deşi merg, nu arată niciodată ora exactă.

Sufletul bolnav, sufletul păcătos întotdeauna doreşte ceva, mereu speculează şi îşi frământă mintea cum să se sustragă de sub puterea legii şi cum să obţină cât mai uşor şi cât mai multă putere, bogăţie şi apreciere din partea celor din jurul său. El este mereu nervos, fiind angajat într-o perpetuă căutare a ceea ce pare că este mai plăcut şi mai atractiv în această viaţă efemeră.

Nervozitatea este boala secolului XX, iar medicii pământului, neputincioşi şi cu resemnare, afirmă: „Omul nu este de vină şi nu răspunde de faptele sale criminale, întrucât este alienat sau este prea nervos”.

Această stare degradată este urmarea îndepărtării omului de Divinitate. Comuniunea omului cu Creatorul său ar aduce speranţă, linişte şi pace sufletească, ar aduce acea cunoaştere care îi oferă omului stabilitatea şi încrederea în tot ce este adevărat, bun şi frumos.

Omului încrezător în Tatăl ceresc nu îi simt urgente propriile sale ţeluri, pentru că posedă puterile sufleteşti, care îi oferă răbdarea şi liniştea, aducătoare de împliniri.

Omul aflat într-o permanentă criză de timp, veşnic nervos, produce în mediul său o vibraţie mereu activă, care va corupe pe cei din jur. Cei care stau în preajma acestui om devin şi ei agitaţi pentru că natura umană încearcă instinctiv să adopte o atitudine de autoapărare în faţa veşnicei

agresivităţi. Apărarea în faţa ostilităţilor solicită un mare consum de energie nervoasă, care va prejudicia sfera mentală, dând naştere la o stare nervoasă identică cu a generatorului.

Păcătosul este mereu nervos, mereu agitat, mereu îşi sfarmă mintea cu problemele lui şi cu problemele altora. Pentru el chiar şi lucrurile neînsemnate devin lucruri de mare importanţă, apreciind că întâmplările cotidiene sunt adevărate evenimente istorice.

Prin natura sa, prin fluidul sufletesc pe care îl revarsă asupra celor cu care vine în contact, omul degradat sufleteşte devine insuportabil, atât celor din jurul său, cât şi lui însuşi. El nu-i poate suporta pe alţii, dar şi mai trist este faptul că uneori nu se suportă nici pe sine. Acţionând şi venind mereu în contact cu un suflet pur, îl poate otrăvi pe acesta treptat, cu veninul său sufletesc, îmbolnăvindu-l.

Nervozitatea îmbracă forme atât de variate pe cât de variate sunt şi cauzele care o generează, pentru că şi cauzele sunt multiple în condiţiile în care fiecare suflet încearcă să se adapteze mediului său, în funcţie de instinctul său de conservare şi de puterea sa sufletească.

Un astfel de om angajat într-o veşnică activitate, produce, prin faptele sale, pagube în natura în care vieţuieşte, şi produce, prin vorbele şi gândurile sale, pagube sufleteşti, distrugând acele valori de care mai târziu – când totul s-a năruit în jurul său – el însuşi ar vrea să profite.

De aceea trebuie ştiut că după cum există boli trupeşti contagioase, tot astfel există şi boli sufleteşti contagioase. Mereu cei bolnavi

îmbolnăvesc pe cei sănătoşi şi din această cauză viaţa terestră a devenit sufocantă şi foarte greu de suportat. Aceasta este cauza pentru care nervozitatea este boala secolului şi fiind o boală a sufletului, medicina nu-i găseşte leacul.

Majoritatea oamenilor sunt foarte impulsivi, provocând decăderi în sufletul celor din jurul lor. Întotdeauna nervosul consumă o mare cantitate de energie şi conform legii echilibrului din natură, această pierdere de energie se cere suplimentată şi reechilibrată. Această energie mâniosul o ia inconştient de la cei din jurul său, epuizându-i finalmente până la completa îmbolnăvire. Astfel se întâmplă că într-o instituţie condusă de un nervos excentric, toţi subalternii ar dori să-şi depună cereri de demisie. Ei simt instinctiv că sunt epuizaţi energetic în faţa unui asemenea om.

De aceea, omul trebuie să caute anturajul celor liniştiţi, a oamenilor cu o înaltă vibraţie lăuntrică, pentru ca pacea pe care aceştia o emană să treacă asupra lor. Cum însă viaţa nu prea poate oferi omului această şansă, blândul nostru Mântuitor este Cel care suplineşte forţele sufleteşti pierdute, risipite în vâltoarea vieţii terestre. Nu trebuie decât să ne prindem cu putere de El, să fim într-o permanentă stare de rugăciune sau comuniune cu El.

Cei care au păşit pe Cărarea de lumină dau dovadă de o adâncă pace, stăpânire de sine şi armonie sufletească, dovedind în toate împrejurările că II au ca model pe Iisus Christos, şi că împlinesc Legea iubirii.

Totul trebuie echilibrat şi regenerat, căci

altfel omul se pustieşte. Când omul este în comuniune cu Divinitatea, Ea lasă fiecăruia tot ceea ce îi lipseşte, îi dă toată încărcătura de vitalitate necesară, pentru ca să poată deveni o fiinţă activă şi echilibrată.

Invocând în orice împrejurare prezenţa blândului nostru Mântuitor şi stând cu umilinţă în faţa Tatălui, se răsfrâng vibraţii de armonie asupra fluidelor terestre, dându-le un acord sublim. Iar ceea ce se întâmplă într-un punct al globului terestru vizează toate punctele Pământului, chiar toate punctele creaţiei.

Aşa cum toţi oamenii sunt zidiţi din lut, din apă, din aer şi din foc divin, toţi au aceeaşi putere unii asupra altora, prin actele vieţii lor. Când unul face un bine îl resimte întreaga creaţie şi tot aşa şi când face un rău. Cei ce îl iubesc pe Iisus Christos şi au pretenţia că îl urmează, trebuie să îl urmeze în modelul viu pe care ni L-a lăsat şi nu prin vorbe, căci nu întotdeauna ceea ce face omul este în acord cu legile Cerului şi ale pământului.

Omul ori este conştient, ori nu, încălcarea Legii aduce la timpul oportun pedeapsa. Nu că aşa vrea Tatăl, ci pentru că aşa este făcută Legea, şi pentru că Tatăl însuşi se mişcă şi acţionează în cadrul unor Legi imuabile.

Spre deosebire de sufletul decăzut, degenerat şi plin de toate ticăloşiile, sufletul pur, sufletul care a descoperit în fiinţa sa Divinitatea şi în Divinitate s-a regăsit pe sine, este calm, liniştit şi împăcat atât cu cei din jur, atât cu el însuşi, cât şi cu lucrurile care nu aduc niciun folos. Nu se miră de nimic, nici de lucrurile mici, nici de cele mari,

nici de bucuriile, nici de durerile altora, pentru că el cunoaşte originea lor, ştie că tot ce se întâmplă între oameni nu este altceva decât efectul unor cauze, iar cei implicaţi nu sunt decât cauzatori.

Cu cât sufletul omului se află pe o treaptă mai înaltă de puritate, cu atât el este mai imun în mijlocul celor bolnavi. Aceasta datorită faptului că puterea lui de vibraţie este de o intensitate atât de înaltă, încât vibraţiile sufletelor bolnave nu o pot ajunge. Un astfel de suflet, prin contact cu o persoană a cărui suflet este otrăvit de fluidul de răutate al oamenilor – în mijlocul cărora trăieşte sau a trăit – are putere tămăduitoare asupra celuilalt tocmai prin puterea vibraţiilor sale sufleteşti. Aceste fluide de natură magnetică şi purtătoare a unor vibraţii superioare, au puterea – ca prin privire, prin atingere cu mâna sau pur şi simplu prin faptul că persoanele stau una în preajma celeilalte – să pătrundă în corpul sufletesc bolnav, vitalizându-l şi înviorându-l, canalizându-l spre liniştire, spre ieşirea din nervozitatea pe care a contactat-o de la cei care l-au otrăvit.

Sufletul aflat pe cele mai înalte trepte ale purităţii, are legături permanente cu Cerul. El va trăi foarte liniştit şi îşi va executa misiunea în mijlocul neurastenicilor, pentru că are puterea interpretării sufleteşti a manifestărilor şi răbufnirilor celor bolnavi, îi înţelege şi le poartă milă, rugându-se pentru tămăduirea suferinţei lor.

Cei care sunt doar pe primele trepte ale purităţii sufleteşti – în a căror suflet vibrează doar dorinţa de ordonare a vieţii, a eliberării de sub

teroarea impulsurilor păcătoase, încă nefiind cunoscători ai Adevărului sublim ce-i înconjoară – o duc mai greu în mijlocul nebunilor, pe de o parte, pentru că vibraţiile lor sufleteşti au o frecvenţă mai apropiată de a celorlalţi, iar pe de altă parte, pentru că deşi au voinţa corectării şi a perfecţionării, trebuie mereu să facă-apel la echilibrul sistemului lor nervos.

Realitatea este că la fiecare atac din partea celor care-l înconjoară, sufletul manifestă tendinţe de apărare. Astfel, o vorbă dură, vulgară, cu sensuri multiple şi de ironie, un gest sau o privire ostilă, ori chiar lipsa unei priviri, toate sunt atacuri adresate sufletului. Cu cât aceste atacuri sunt mai dese, cu atât sufletul atacat apelează mai des la sistemul nervos şi astfel omul, deşi are intenţii bune şi voinţă de corectare, se simte mereu sub nivelul voinţei sale, se simte mereu dereglat.

Acest om îşi dă seama de realitatea înconjurătoare, dar nu se poate sustrage de sub puterea ei. Unui astfel de suflet nu-i lipseşte decât cunoaşterea legilor sufleteşti, prin care se poate explica şi se poate cunoaşte pe sine. Dar cum aceste Legi sunt închise oamenilor de către legile pământului, numai îndurarea lui Dumnezeu poate acţiona asupra lui ca să-l salveze, numai Tatăl ceresc poate să-l ridice sau îl lasă să-l degenereze ceilalţi şi să mai adune puteri în vieţile următoare.

Semnul îndurării lui Dumnezeu, pentru un spirit doritor de a se salva din bezna pământului, este că Divinitatea îl face cunoscător – într-o măsură mai mică sau mai mare – al tainelor

Adevărurilor Sale, după gradul evoluţiei şi a înţelegerii spiritului respectiv. Dacă acesta se va prinde cu toată nădejdea de îndurarea şi Iubirea Tatălului – care lucrează în fiecare suflet – drumul curăţiei şi a perfecţiunii sale sufleteşti se va desfăşura cu mai puţină suferinţă şi cu mai multă înţelegere.

Când sufletul omului şi-a pus toată nădejdea în Tatăl şi cu El alături îşi duce traiul zilelor, pământul se transformă din iad într-un adevărat rai, căci omul va înţelege care sunt adevăratele comori, şi se va zbate după câştigarea lor, în timp ce alţii îşi risipesc zilele într-un haos continuu, fără să ştie care lucruri sunt folositoare şi care nu.

Pământul tocmai din acest motiv este locul cel mai potrivit pentru câştigarea valorilor sufleteşti şi spirituale, pentru că pe el sunt amestecate tot felul de suflete, de la cele mai apropiate de fiare şi până la cele mai apropiate, în puritatea simţurilor lor, de Dumnezeu. Astfel ciocnindu-se şi cizelându-se unii de alţii, cel bun se fortifică, iar cei răi văd manifestarea celui bun şi mai imită şi ei câte puţin însuşirile acestuia.

În viaţa spirituală, trăită în sferele cereşti, această cizelare nu este posibilă întrucât entităţile trăiesc în planuri spirituale specifice, în funcţie de afinităţile lor, şi după aceleaşi atribute care le caracterizează şi le separă în sfere spirituale concentrice, dar bine delimitate. Acolo criminalii trăiesc într-o sferă, hoţii într-o altă sferă, fiecare trăind sub tortura simţului pe care l-a produs.

Dacă în dorul lor, unul pentru celălalt, două suflete imperfecte, care sunt duali, se întâlnesc şi

ca oameni carnali ajung în calitate de soţ şi soţie, vor duce cea mai insuportabilă viaţă unul cu altul, tocmai datorită încărcăturii păcatelor care i-au decăzut. Păcătoşi fiind amândoi, mereu se vor manifesta violent unul faţă de altul şi din subconştient va răbufni mereu durerea pe care au suportat-o la despărţire. Astfel tot ce face unul devine o durere pentru celălalt, distrugându-se reciproc.

Din acest motiv entităţile spirituale amână mereu convieţuirea cu dualul lor sufletesc, preferând fiecare să facă probe cu alte entităţi, pentru a câştiga puterile de care au nevoie.

Dualii aflaţi pe o treaptă înaintată de spiritualitate – sufletele lor fiind suficient de pure şi dispunând de puteri câştigate cu alte entităţi, în vieţi anterioare momentului întâlnirii lor – vor convieţui pe pământ, ducând traiul cel mai fericit. Ele se vor iubi până la sfârşitul vieţii terestre, şi mai cu seamă dincolo de aceasta, în sferele cereşti, unde sufletele lor împletesc din iubire frumuseţea clipei contopirii fiinţei lor.

Divinitatea acordă şi astfel de posibilităţi. Oamenii le văd, dar neputându-le da o explicaţie, ori îi admiră pe aceşti fericiţi, ori îi invidiază.

Entităţile spirituale, înainte de a se întemniţa într-un trup carnal, pe pământ, îşi iau-un destin de o aşa natură încât să-şi poată curăţa cea mai mare parte a greşelilor şi să fie în măsură să-şi completeze lipsurile. Din această cauză niciun destin nu este uşor, motiv pentru care unii cad sub povara lui şi nu mult adaugă la cele ce-i lipsesc, în timp ce alţii se completează şi chiar adună şi

plusuri faţă de ceea ce şi-au propus.

Să ne plecăm cu supunere şi umilinţă în faţa Sfintei Treimi, cerându-i să ne încarce cu puterile necesare, pentru a putea străbate drumul pe care îl avem fiecare de urmat, îndeplinindu-ne misiunea terestră, şi plătindu-ne datoriile de pe răbojul vieţilor trecute. Îţi mulţumim Tată creator că prin întrupare ne oferi posibilitatea de a ne repara greşelile trecutului, pentru ca demni să putem sta în faţa Fiului Tău sfânt, Iisus Christos. Amin!

Simţul dual

Pe parcursul vieţii terestre întâlnim adesea oameni, care – chiar dacă pentru scurt timp – păreau a fi fost uniţi prin iubire. Această iubire însă nu era o atracţie spirituală sau sufletească, ci o atracţie fizică, născută prin organele de simţ ale trupului carnal, la originea ei stând calităţi exterioare, fizice, sau diferite interese materiale. Aşadar, iubirea lor era strălucirea falsă a unei iubiri artificial construite prin defectele şi patimile celor două suflete.

De obicei această aşa-zisă iubire[7] nu are o viaţă lungă, deoarece conţinutul ei este mistuit de veşnicele atacuri şi ciocniri ale imperfecţiunii celor două suflete, dragostea transformându-se în contrariul ei – în ură.

Dacă dragostea care se înfiripă între doi oameni este degradată prin sexualitate, este inevitabil ca, pe parcursul timpului, acea simpatie să se transforme în repulsie şi ură. Pentru că ura nu este altceva decât sentimentul care în forma şi

7 Termenul de contrarietate exprimă tot ceea ce ţine de întuneric, de eroare şi de simţuri demonice.

materia ei originală era dragoste trupească, iar acum a devenit zgură şi contrarietate.

După încercările multiple pe care pământul le oferă omului, sufletul acestuia îşi va dezvolta încrederea şi iubirea faţă de jumătatea sa, chiar dacă, deocamdată, acestea se dezvoltă în viaţa exterioară a simţurilor fizice. Când soseşte momentul în care viaţa va pune la grele încercări iubirea şi încrederea, sufletul se va strădui ca prin intermediul credinţei să-şi salveze sentimentele eterne, care sunt ale lui şi pe care le va duce şi în lumea spirituală.

Omul care crede în viaţa veşnică a spiritului, în eternul Adevăr divin, şi în Legea imuabilă şi inviolabilă a Tatălui creator, trebuie să dezbrace şi să distrugă tot ceea ce nu este perfect, tot ceea ce nu este adevărat şi nu este divin – adică tot ceea ce nu vine de la Tatăl – şi să-l înlocuiască cu Iubirea, Adevărul şi Vbinţa divină, cu acele Daruri divine care fac să strălucească în sufletul său bucuria şi fericirea, care îl unesc pentru veşnicie cu Divinitatea.

Până când nu se află întreaga creaţie în comuniune cu Divinitatea, lupta şi suferinţa continuă, pentru că ceea ce nu provine de la Tatăl trebuie nimicit, chiar dacă sufletul s-a ataşat şi ţine mult la rătăcirile sale, pentru că ideile şi principiile false nu au dreptul la existenţă.

Fiind creat de spirit, răul trăieşte şi există cerându-şi locul şi drepturile în creaţie, luptând pentru viaţă şi existenţă. Dar pentru că răul, cel ce s-a îndepărtat de Tatăl, este ataşat de viaţă, ideile şi principiile infectate şi pervertite produc în

natură şi în suflet transformări, degenerări şi denaturări care au dat naştere la o altă direcţie de evoluţie, prin care omul – spirit sau întrupat în materia terestră – animalul, vegetalul sau mineralul, întreaga creaţie, întregul val de viaţă creat, suferă până în momentul în care renunţă la aceste principii şi idei contrare, refuzând orice asociere cu ele.

Starea entităţii spirituale este mai dureroasă decât cea a omului întrupat, pentru că ea vede şi este conştientă, în fiecare moment al existenţei sale, de efectul penibil al rătăcirilor sale. Cu toate că îşi recunoaşte greşeala, cu toate că îşi vede rătăcirile şi injusteţea ideilor, nu se poate elibera de ele până în momentul în care trece peste anumite probe, suferă ciocnirile necesare, după care Adevărul va triumfa în sufletul său, învingând eroarea şi minciuna. Pentru acest scop entitatea spirituală trebuie să devină om, trebuie să coboare într-un trup carnal, prin care să-şi trăiască viaţa terestră, într-un vis obscur, prin care acele situaţii şi stări care stau în faţa sa ca realităţi, să fie rezolvate prin arsenalul de voinţă, iubire şi inteligenţă acumulat în interiorul sufletului său. Prin trupul carnal al entităţii spirituale coborâte în materia terestră, simt chemate să răzbată acele energii, principii şi idei, pe care cu atâta grijă le-a strâns, depozitat şi înmulţit în timpul existenţei sale în lumea spirituală.

Aşadar viaţa fiecărui om este o ocazie care-l expune ciocnirilor. Fiecare om îşi dă seama cât de puţin poate el finaliza şi cuceri prin binele şi adevărul acumulat în sufletul său, în acest curent

de viaţă infectat de rătăciri.

Cu toate acestea binele este mereu la îndemâna omului. Tatăl nu l-a părăsit pe om în încercările şi examenele sale, nu l-a lăsat fără sprijin, dându-i întotdeauna un Semn de viaţă din partea Sa. Sufletul trebuie să fie atent la acest Semn, trebuie să recunoască această Rază luminoasă venită de la Tatăl, pentru că nerecunoscându-L, va cădea prea departe de menirea sa.

Cuvintele Mântuitorului nostru, Iisus Christos, au rămas printre noi până azi: *„Cine crede este viu şi are viaţă veşnică, iar cine nu crede este mort, chiar dacă trăieşte* Este mort pentru că nu-şi poate duce mai departe rezultatele, succesele vieţii sale, decât pe cele ale morţii.

Sunt de compătimit oamenii care cu toată bogăţia Adevărului revelat şi în faţa unor autentice comunicări cereşti, rămân ignoranţi în faţa manifestărilor divine, neacordând atenţie lumii spirituale de unde vin şi unde se vor întoarce odată, şi ale cărei legi sunt datori să le respecte, atât în viaţa terestră, cât şi în cea spirituală, după dezbrăcarea trupului carnal. Toată lumea poartă în sufletul său nostalgia şi misterul lumii spirituale, care va triumfa odată asupra principiilor şi ideilor rătăcite ale materialismului.

Până când entitatea spirituală trăieşte o viaţă întrupată în materia planetei, o viaţă trăită sub incidenţa legilor terestre, a diferitelor situaţii şi conflicte ivite în urma relaţiilor cu semenii săi, omul se va confrunta cu nenumărate posibilităţi

prin care poate greşi şi se poate rătăci. Greşeala stă la îndemâna fiecărui om, şi a celui care este condus de cele mai bune intenţii. Chiar şi printre cei care trudesc şi se străduiesc împreună pentru atingerea unui ţel comun, există posibilităţi multiple ca să ajungă în conflict unul cu celălalt.

Astfel că oamenii ajung foarte uşor să se învrăjbească, învăluindu-şi sufletul într-o ceaţă fluidică densa şi cenuşie. Această ceaţă sufletească trebuie luminată şi străpunsă de flacăra iubirii, care să ardă şi să lumineze fiecare suflet, cu înţelepciunea şi adevărul care ne arată drumul spre Tatăl.

Dacă această flacără se stinge, dualii nu se pot recunoaşte, pentru că în această lume ireală şi iluzorie, aflată sub semnul contrarietăţii, iubirea este singurul lor sprijin, unicul ghid care le poartă paşii înainte, pe drumul ce duce în Sânul Tatălui iubitor.

Omul are obligaţii faţă de fraţii şi prietenii săi spirituali, faţă de cei cu care se scaldă în Lumina aceluiaşi adevăr primit de la Tatăl, faţă de cei cu al căror suflet s-a dizolvat şi s-a unit într-o singură rugăciune în faţa Tatălui. Aceste suflete formează o unitate, şi dacă pentru cei care trăiesc o viaţă lumească sunt atât de importante legăturile de iubire, cu atât mai vitale sunt aceste legături pentru cei care formând im singur suflet îşi dedică viaţa Binelui, Frumosului şi Adevărului.

Tot ceea ce pe pământ este bun şi frumos nu este altceva decât o umbră grosieră reflectată de lumile superioare. Dacă omul, în schimbul iubirii oferite fraţilor şi prietenilor săi, primeşte tot

iubire, toate manifestările lor sufleteşti se vor exprima sub forma unei forţe de coeziune şi de omogenizare. Sufletele aflate în această etapă evolutivă convieţuiesc într-un cerc superior de idei şi principii, renunţând la lupta de zi cu zi, pentru acapararea bunurilor materiale, uitând de vicisitudinile vieţii terestre, pentru că îşi dau seama că de fapt nu sunt adversari şi străini, ci sunt fraţi care au acelaşi drum de parcurs. Cei care au atins acest nivel de evoluţie îşi dăruiesc iubirea, între ei existând o legătură sufletească bazată pe încredere şi fidelitate.

Dacă iubirea frăţească este capabilă să distrugă carapacea exterioară a sufletului, până la dispariţia ei totală, cu atât mai mult se va nărui această carapace la cei care-şi aparţin, la cei care, în privinţa sentimentului de iubire, simt două jumătăţi care se întregesc. În acest caz sufletul trebuie să renunţe la toate obiceiurile care îi stau ca un obstacol, limitându-i capacităţile spirituale. Aceste îngrădiri exterioare trebuie să se dizolve în acea iubire, în acea înţelegere care leagă laolaltă cele două suflete umane, legătură care nu se bazează pe interese materiale, ci pe afinităţi sufleteşti, care trebuie să se constituie într-o unitate, pentru că dacă nu există această unitate sau dacă ea este violată, dacă este ciobită sau întreruptă, sufletul devine obtuz şi este sfâşiat de durere.

În această lume a suferinţelor şi încercărilor, fiecare suflet se confruntă cu propriile sale fapte şi gânduri, dar, în cele din urmă, constatând deşertăciunea şi falsitatea lor, îl determină să se

elibereze de toate rătăcirile şi greşelile sale, pentru a începe o nouă viaţă sub auspiciile Legilor divine. Pentru înlesnirea realizării acestui scop, Graţia divină a organizat astfel legile vieţii încât entităţile spirituale adânc corupte de contrarietate, să primească, la întrupare, un partener de viaţă mai evoluat, care prin exemplul şi prin influenţa sa benefică să-l transforme, să-l corecteze şi să-l salveze din rătăcirile sale. Legea îndurării divine îl aduce laolaltă pe cel bun cu cel rău, pentru ca puterea sacrificiului să distrugă păcatul. Acest deziderat nu se poate realiza decât în viaţa terestră, pentru că în sferele cereşti, entităţile spirituale trăiesc despărţite, în funcţie de propriile lor sentimente şi idei.

Dar în asemenea situaţii se poate lesne întâmpla ca sufletul rătăcit să nu se corecteze, ci entitatea trimisă spre salvarea lui să cadă victimă ispitelor terestre, lipindu-şi de haina sa sufletească noroiul pământului, şi fiind nevoită să părăsească înainte de vreme planul terestru. Prea târziu, dar abia acum, sufletul greşit va recunoaşte sacrificiul adus prin răbdarea, credinţa şi iubirea partenerului său de viaţă, va recunoaşte că a risipit toate acele sentimente nobile cu careta fost dăruit de acesta.

În cazul în care sufletul împietrit nu-şi dă seama nici acum de rătăcirile sale, va fi nevoit să recunoască în lumea spirituală – unde prin alte legi trebuie să contemple realitatea vieţii – amarul adevăr, că prin goana sa după deşertăciuni a irosit multe ocazii valoroase.

Tatăl a oferit omului posibilitatea de a câştiga

certitudinea vieţii eterne, prin intermediul semenilor care au trăit lângă el, prin cei care au fost aparţinătorii săi, şi care s-au străduit să-i dea un semn de viaţă şi să-l oprească, chiar dacă pentru o clipă, din preocupările sale lumeşti, din goana care-l va duce negreşit la pieire.

Omule, încearcă să meditezi asupra deşertăciunii vieţii terestre, încearcă să-ţi dai seama că totul este efemer pe pământ, în afară de greşelile tale, de care vei da odată socoteală. Încearcă să înţelegi că de nimic nu trebuie să-ţi fie fiică, decât de propriile tale păcate, încearcă să înţelegi că propria ta personalitate este cel mai mare adversar cu care te confrunţi, zi de zi, în viaţa terestră.

Fericit cel care în această viaţă trecătoare şi-a însuşit valorile de care se va folosi în eternitate şi prin care va cuceri fericirea.

* * *

Deoarece sufletul, pe parcursul drumului său evolutiv, nu este în măsură să reziste la toate ciocnirile şi să suporte durerea şlefuirilor ce rezultă de pe urma acestor ciocniri, el îşi expune cizelării – pe parcursul unei vieţi terestre – doar una sau două suprafeţe, pentru ca în urma suferinţelor ce pătrund prin aceste porţi, spiritul să poată ţine sub control natura păcătoasă a sufletului.

În locul în care sufletul suferă ciocniri şi cizelări, el va deveni mai sensibil, pentru că aceste impacturi produc durere. Celelalte părţi ale sufletului se odihnesc, deoarece conştiinţa nu le luminează, iar Providenţa, Mâna care conduce

destinele, va aşterne astfel drumul fiecărei entităţi, încât pe suprafaţa pe care a suferit ciocniri, fiind oarecum şlefuită, să i se deschidă şi să i se lumineze calea dezvoltării, pentru ca spiritul să-şi concentreze întreaga atenţie în direcţia aceea.

Astfel întâlnim entităţi spirituale, care, de-a lungul mai multor vieţi carnale, se străduiesc să se instruiască în credinţă şi în smerenie. Există entităţi care se află încă în etapa în care trebuie să strângă experienţe sub aspectul pragmatic al vieţii terestre, adică să lucreze pe câmpul materiei fizice, fortificându-şi puterile şi şlefuindu-şi capacităţile re>» * «* *a±i*. Ane entităţi spirituale au nevoie să acumuleze experienţe şi să sufere ciocniri şi şlefuiri în sfera voinţei, deoarece sunt rămase în urmă pe acest tărâm. Dar majoritatea trebuie să înveţe Adevărul, şi să avanseze în Iubire, în simţul dual.

Dacă veţi urmări cursul evoluţiei umanităţii, veţi observa că întotdeauna omul era înhămat la muncă. Omul a fost constrâns la muncă cu scopul de a-şi diminua orgoliul şi egoismul.

Omul nu vrea să muncească, el nu vrea să contribuie ta evoluţia şi spiritualizarea acestei lumi trecătoare, pentru că egoismul este atât de dezvoltat în sufletul său, încât nu vrea să dea nimic celor din jurul său, dar are pretenţia ca aceştia să-i dea tot ce ar servi intereselor şi plăcerilor sale. Aşadar omul, mai degrabă se străduieşte să-şi dezvolte capacităţile intelectuale, pentru a putea specula şi exploata cât mai mult pe cei din jurul său, şi pentru o viaţă cât mai

confortabilă, decât să lucreze cinstit.

Până când omul nu se purifică şi nu se eliberează din strânsorile materiei, va trece printr-o lungă trudă şi suferinţă şi prin numeroase decepţii. Omul este chemat să înveţe sacrificiul şi renunţarea, să împartă cu ceilalţi ceea ce este al său, să-i slujească necondiţionat şi să fie mereu activ, pentru că activitatea este o lege universală, de la care nu se poate sustrage nici Divinitatea.

Dacă omul nu ar consuma prin muncă o mare parte din puterile sale, senzualitatea şi trufia – germenele păcatului

— Ar scoate din el tot mai multe excese şi abuzuri.

Pe lângă muncă, boala şi suferinţa au un rol important în diminuarea şi reglarea senzualităţii şi orgoliului, fiind o binecuvântare, pentru că îl purifică şi îl apropie pe om de Divinitate.

Omul orgolios se crede puternic, încercând să guverneze peste toţi şi toate. Orgoliul omului va suferi mereu ciocnirile şi loviturile vieţii terestre, iar dacă dorinţele sau aspiraţiile sale nu-şi găsesc o împlinire şi nu se pot desfăşura în voie, vor declanşa în sufletul omului un proces pustiitor care va genera ură, mânie, lăcomie, invidie, gelozie şi alte sentimente de contrarietate. Ura şi mânia, prin manifestările lor violente, vor dezlănţui în suflet stări conflictuale şi nearmonioase, care la început vor mistui doar sufletul, apoi trupul carnal, şi bineînţeles că va avea repercusiune şi asupra celor din jur.

Un astfel de suflet veşnic nemulţumit şi revoltat, care nu-şi suportă semenii, dar uneori nu

se suportă nici pe sine, va încerca să trăiască şi să obţină rezultate favorabile prin ură, cruzime şi agresiune, cauzând suferinţă celor din jur, limitându-le astfel posibilităţile vieţii şi creându-le cele mai aspre condiţii de viaţă, pentru ca el să rămână învingător şi să-şi savureze propria victorie.

Fiecare om a avut ocazia să constate că dacă îşi dă frâu liber pornirilor ostile, producând durere şi suferinţă unui semen, îi este satisfăcută dorinţa de răzbunare şi pentru un timp se linişteşte, deoarece are impresia că ai călcat în picioare şi a distrus acele posibilităţi care ar fi servit interesele şi fericirea semenului său. Acest simţ de răzbunare vrea neapărat să se manifeste, pentru că de câte ori îşi găseşte satisfacerea, cucereşte tot mai mult din sufletul omului, revocându-şi o cât mai mare libertate de viaţă. Lucrurile vor merge aşa până când întâlnindu-se cu un suflet asemănător, simţurile lor ciocnindu-se, vor exploda, iar flacăra acelei explozii îi va mistui şi nimici, eliminându-i din posibilităţile vieţii fizice şi împingându-i în moarte.

De câte ori sufletul, plin de ură şi de orgoliu, trebuie să treacă prin moarte, pentru a simţi, pe propria sa piele, efectele legii iubirii pe care a violat-o! De câte ori omul egoist şi avid trebuie să sufere în sărăcie, până când va învăţa renunţarea! De câte ori omul ignorant, mincinos şi trufaş trebuie să sufere decepţii, din partea impostorilor şi a linguşitorilor, până când însetat după adevăr că se poate integra în acea Lege care serveşte Adevărul! De câte ori omul lasciv este înşelat,

amăgit, neglijat şi dispreţuit, până când sufletul său, care aspiră după iubire şi fidelitate, se poate linişti şi mulţumi cu cea mai neînsemnată posibilitate şi cu cel mai sărac dar pe care viaţa îl poate oferi! Câtă suferinţă, câte boli trebuie să îndure cei care îşi găsesc în trup fericirea, cei care orbiţi de vanitate îşi dedică viaţa plăcerilor trapului carnal, prin abuzuri de tot felul, orgii şi desfrâul Cât trebuie să sufere trupul de foame, de sete, de frig, de boli, până când omul va învăţa că scopul vieţii terestre nu este satisfacerea plăcerilor trupului, ci căutarea acelor posibilităţi ale vieţii care îi vor înnobila sufletul! Prin câte decepţii vor trece cei care caută adevărul în materia fizică, sau cei care speră să se mântuiască prin diferite ritualuri bisericeşti perimate, şi prin dogmele şi cunoştinţele ei exoterice!

Toate acestea sunt greşeli care provin din păcatul originar, sunt erori, rătăciri şi iluzii de care sufletul trebuie să se purifice, pentru ca spiritul să poată vieţui în propria sa patrie, eliberat de toate acele poveri care l-au înlănţuit de lumea suferinţei.

Sufletul trebuie purificat de stratul senzualităţii, care îl înlănţuie de trup. Dacă această senzualitate găseşte un mijloc de exprimare – un trup care poartă în el o deosebită virilitate şi o formă exterioară atrăgătoare, pe care o poate exploata în acest scop – sufletul va întrebuinţa aceste însuşiri în scopul satisfacerii tendinţelor sale lascive. Pentru că în asemenea cazuri trupul este exploatat unilateral, tendinţa spre abuz fiind într-o continuă creştere, va da

naştere la diferite perversităţi, care vor genera multiple boli, depresii şi dereglări ale sistemului nervos, într-un cuvânt – suferinţă.

Sufletul observând că pe această latură suferă mai mult decât pe celelalte, începe să nutrească ură faţă de sexul opus, deoarece – crede el – persoana respectivă a trezit în el acele tendinţe care l-au împins la păcat. Aşadar bărbatul, în rătăcirile sale, nu caută în el greşeala, ci în femeie, pe care începe să o urască din ce în ce mai mult.

Această stare este întâlnită la popoarele primitive, unde, de-a lungul istoriei, femeia a trăit subjugată şi aservită. Ca urmare, bărbatul este supus la suferinţă, cu scopul de a fi îndepărtat de femeie, şi de sexualitate.

De aici înainte poarta senzuală a sufletului îi este închisă, iar Providenţa deschide o nouă etapă evolutivă sufletului său, prin poarta orgoliului şi a urii, întrucât acestea două sunt strâns legate între ele, având rădăcini una în cealaltă. Cu această etapă începe o nouă lucrare de şlefuire.

De aici înainte bărbatul va avea alte preocupări, întrucât capitolul senzualităţii s-a încheiat în sufletul său. Acest lucru nu înseamnă că bărbatul, fiind mai puţin senzual, devine mai evoluat, ci pentru el începe epoca în care trebuie să experimenteze şi să fie acaparat de simţuri, de gânduri şi preocupări, care să nu aibă nimic comun cu femeia.

Aşadar partea senzuală a sufletului masculin este oarecum acoperită, dar prin întrupare, va ajunge oricum la un mod de exprimare o oarecare

urmă a senzualităţii. Însă în lumea spirituală această suprafaţă i se odihneşte neatinsă, conştiinţa nu se ocupă de ea, fiind preocupată de alte planuri ale sufletului, fără să fie obligată să sufere şi pe această suprafaţă.

Aşadar, în timpul întrupării simţul senzualităţii rămâne acoperit pentru o vreme. Astfel copilul simte repulsie pentru copiii de sex opus, îi ocoleşte şi îi detestă. Dar când atinge vârsta pubertăţii, în mod inevitabil i se deschide poarta senzuală a sufletului, sexualitatea dorind să ajungă la exprimare prin trupul care îi stă la dispoziţie.

Întrucât experienţa vieţilor precedente a lăsat în suflet urme adânci, care se manifestă ca factori de înfrânare, tânărul va avea reţineri faţă de sexul opus, şi în această viaţă va avea un comportament diferit de cel din viaţa precedentă, ocolind compania femeii.

Dar instinctul natural îşi va face tot mai simţită puterea, şi cu toate că detestă femeile, cu toate că nu le caută compania, sufletul său cuprins de temeri – a căror origine ascunzându-se în întrupările anterioare, nu le înţelege şi le consideră nejustificate – va fi într-o luptă continuă cu sentimentele şi trăirile sale.

Până la urmă – sub influenţa instinctului – va fi totuşi nevoit să se ocupe şi de sexul opus, în timp ce inconştient se va naşte în el prima atracţie. Chiar dacă o priveşte pe femeia, pe care destinul i-a adus-o în cale, prin prisma calităţilor şi aspectului trupului ei carnal – atracţia principală constituind-o doar trupul acesteia – sufletul său,

pe baza experienţelor acumulate, caută cu prudenţă, printre femeile care i-au trezit interese carnale, printre cele care îl atrag din punct de vedere sexual, pe cea care consideră el că are şi anumite calităţi sufleteşti.

Aşadar de la o vreme alegerea partenerei nu mai este determinată doar de trup, de aspectul fizic, ci şi de calităţi sufleteşti, bărbatul încercând să descopere şi aspectele atrăgătoare şi frumoase ale sufletului. Astfel că acea atracţie care la început a venit prin intermediul trupului, trezeşte atracţia sufletească, generând un oarecare simţ al dragostei.

În asemenea cazuri, în care sufletul bâjbâie neputincios în luarea unei decizii asupra propriului său destin, Providenţa îl uneşte cu un suflet feminin mai evoluat. Cu toate că orgoliul şi ura pentru sexul feminin îl împing spre abuz, determinându-l să provoace numeroase suferinţe şi umilinţe femeii, considerând-o inferioară, totuşi simte că prezenţa ei este benefică, sufletul său acceptând cu bucurie semnele mai mici sau mai mari ale dragostei şi ale dăruirii pe care le primeşte de la femeie, în timpul vieţii terestre.

Fidelitatea este gradul superior al dragostei, dar cu toate că fidelitatea este o cerinţă, o lege a mariajului, ea nu poate izvorî decât din principiul iubirii, unde nu îşi are locul trufia. Aşa se face că bărbatul, aflat în această etapă evolutivă, nu-şi iubeşte soţia, dar pretinde ca ea să-i fie fidelă, numai pentru ca el să nu fie luat în derâdere de prieteni şi anturaj.

Bărbatul va considera că fidelitatea şi

dragostea, de un grad superior, cu care este înconjurat de soţia sa, sunt obligaţii fireşti şi îndatoriri ale acesteia, iar sufletul său orgolios pretinde că i se cuvine să le primească. În această etapă evolutivă, sufletul bărbatului încă nu simte bucurie pentru aceste daruri şi nu simte nevoia să fie recunoscător pentru ele, considerând că ele i se cuvin. Bărbatul va pretinde ca soţia să-l iubească, să-l servească şi să-i fie cu totul fidelă, dar nu consideră că şi el are aceleaşi obligaţii.

Doar atunci conştientizează ce dar minunat a primit din partea Providenţei, când printr-o răscruce a destinului, ori prin moartea biologică a soţiei sale, o pierde pe cea pe care – o considera proprietatea lui, şi pe care a exploatat-o ca un pe drept care i se cuvenea de la viaţă. Doar după ce îşi dă seama de pierderea suferită, i se trezeşte sufletul la conştiinţa că tot ce a avut a fost un dar, ce nu i s-a cuvenit şi pe care nu a ştiut să-l preţuiască. Atunci reflectând în adâncul sufletului său, îşi dă seama că a fost nedrept, că nu s-a comportat corect, şi aflat în această stare – în urma pierderii acelui suflet feminin, care era mai evoluat decât el – recunoaşte că acesta i-a completat lipsurile sufleteşti, şi că prin iubirea cu care a fost înconjurat, sufletul i s-a fortificat în mod deosebit.

Când în următoarea viaţă terestră, sau chiar în aceeaşi, bărbatul trebuie să schimbe iubirea şi gingăşia benefică a unei soţii evoluate, cu sentimentele unei femei mai puţin evoluate, el se va revolta şi va acuza destinul ca fiind nedrept, pentru că nu a primit aceeaşi dragoste şi gingăşie.

Ca o consecinţă a lipsurilor şi slăbiciunilor sufleteşti, cei doi se vor afla mereu în ciocniri şi confruntări, urmate de numeroase suferinţe şi decepţii. În urma acestor dureri sufletul îşi plăsmuieşte un ideal asupra persoanei de care şi-ar lega viaţa.

Când, pe parcursul timpului, acest suflet se va îndrăgosti de o femeie, aceasta va exprima corespondenţa dintre realitate şi fiinţa plăsmuită de suflet, cu mult înaintea întâlnirii lor. Sufletul bărbatului vede în fiinţa respectivă ceva ce i-ar putea umple golurile, idealul pe care îl căuta de mult.

Omul îşi plăsmuieşte idealul fără greşelile şi infirmităţile care se află în sufletul său, înzestrând imaginea idealului său cu însuşirile pe care le doreşte orgoliul său. Iar dacă acea fiinţă pe care destinul o aduce în faţa sa, corespunde sau se apropie într-o oarecare măsură – prin mişcările ei, prin gândurile ei, prin modul de exprimare al sentimentelor, prin glasul şi prin forma trupului ei – de idealul său, cu toată dorinţa şi cu tot simţul său se ataşează de această imagine vie, şi începe să o iubească cu sentimentele cele mai adânci, deoarece are impresia că doar această fiinţă îi completează golurile.

Abia atunci când cele două suflete se apropie mai mult şi se leagă prin mariaj, constată că fiinţa aleasă diferă foarte mult de imaginea pe care şi-au creat-o despre idealul lor, urmând inevitabila decepţie. Tocmai când această atracţie ar fi trebuit să se transforme în iubire, în înţelegere, într-o prietenie sufletească, survine catastrofa –

dezamăgirea, răcirea şi înstrăinarea celor două suflete.

Pentru ca această înstrăinare să nu aibă loc, legea naturii a prevăzut ca trupul din trupul lor şi sângele din sângele lor să realizeze o punte deasupra prăpastiei creată între ei, iar acest copil, în care se va întrupa o entitate spirituală, mai mult sau mai puţin evoluată, va împleti, va completa şi va echilibra acele goluri în care contrarietatea a sădit germenii urii şi ai despărţirii.

După ce omul şi-a folosit trupul, pentru naşterea şi creşterea copiilor săi, urmează slăbirea forţelor fizice, oboseala cucerind întreg trupul fizic. Focul pasiunilor şi al nebuniilor sufletului se stinge, seminţele au fost risipite, iar întregul trup carnal se pregăteşte să cadă în ruină, iar mai apoi în descompunere.

Sufletul care nu a reuşit în perioada sa de înflorire şi de rodire să dobândească credinţă şi acele valori prin care, supus şi umil, să-şi accepte viaţa sau destinul, şi să trăiască împăcat şi în armonie cu Legile divine, ajuns în toamna vieţii sale, va deveni nemulţumit şi mizantrop. Bătrânul ursuz, urâcios şi morocănos va rupe orice legătură cu binele, frumosul şi adevărul, devenind un egoist feroce, chiar dacă nu a fost până atunci. Un astfel de om bătrân va fi asemenea unui copac despuiat de coroana sa, simţindu-se inutil şi trăindu-şi viaţa într-o continuă teamă de moarte şi nutrind repulsie faţă de tineri. Mulţi dintre aceştia ajunşi la vârsta pensionării, refuză ieşirea la pensie, chiar dacă din punct de vedere fizic nu mai dispun de sănătate şi forţă.

În asemenea cazuri fiica sau nepoata este cea care ia în mână destinul tatălui sau al bunicului, conducându-l prin labirintul de rătăciri pe care l-a creat prin greşelile vieţii terestre. Alteori soţia este cea care îl ajută, dar numai în cazul în care a avut idei, concepţii şi preocupări cu mult mai înalte decât el, astfel că acestea i-au umplut sufletul în aşa fel încât simţul iubirii şi al iertării să depăşească simţul senzualităţii, care i-a unit cândva.

Aceste împrejurări îmbracă forme deosebit de variate. Este des întâlnită situaţia în care tatăl vede în fiica sa acel ideal feminin de care simte că ar putea să-şi lege simţurile nobile şi curate. Acest lucru se întâmplă deoarece pe parcursul vieţii sale, ideile pe care bărbatul şi le formase despre femei şi sentimentele pe care le nutrea erau atât de inferioare, atât de dispreţuitoare, încât nu a fost în stare să-şi imagineze în femeia care i-a fost soţie nimic ce ar depăşi limitele trupului carnal, nimic ce este adevărat şi bun. Faptul că bărbatul nu a găsit calităţi sufleteşti în soţia sa, nu a fost greşeala soţiei ci eroarea a constat în bărbat, în concepţiile şi constatările sale.

În acest fel, o uriaşă prăpastie desparte sufletele celor doi soţi, iar păcatul şi rătăcirile lor îi împiedică să treacă peste această prăpastie.

Omul care reuşeşte să fie recunoscător pentru acele daruri – soţia şi copiii săi – cu care Tatăl l-a dăruit, împreună cu viaţa sa terestră, şi reuşeşte să acumuleze în adâncul său lăuntric credinţa, Adevărul şi cunoaşterea frumuseţilor vieţii, adică acumulează adevăratele valori, va fi

fericit în mijlocul nepoţilor să-i şi, după ce legea metamorfozei îi va depune trupul în mormânt, se va întoarce bogat în lumea spirituală, ducând cu el amintiri deosebit de plăcute.

Sufletul său se va hrăni, în continuare, în lumea spirituală, cu aceste amintiri, şi după cum omului îi rămâne în gură gustul plăcut al unui aliment pe care îl agreează, şi duhul destrupat păstrează, în sferele cereşti, gustul unei vieţi trăite sub auspiciile dragostei şi a simţului dual.

Dacă pe pământ cel ce are din belşug poate să dea şi celui ce nu are, în lumea spirituală a sferelor cereşti, fiecare entitate are numai atât cât şi-a preparat singur în viaţa terestră. De fapt scopul vieţii carnale este şi acela de a se constitui într-o hrană pentru entitatea spirituală destrupată, pentru că viaţa terestră i-a oferit tot ceea ce-i fortifică sufletul, iar acum, în lumea spirituală se odihneşte, hrănindu-se şi dezvoltându-se asemenea seminţei în pământ. Dacă într-o viaţă a îndrăgit şi a dezvoltat o aptitudine, în viaţa viitoare tinde spre perfecţionarea ei. Astfel binele, frumosul şi adevărul se dezvoltă în fiinţa sa lăuntrică, pentru ca într-o nouă întrupare să le poată exprima cu mai multă forţă, iar din noile experienţe acumulate să progreseze în cunoaştere, în înţelepciune şi în iubire.

Experienţele vieţii conjugale, pe care bărbatul, în relaţia cu soţia sa, le-a păstrat în amintire sub forma unor efecte plăcute şi fericite, toate aceste trăiri, completate prin satisfacerea speranţelor pe care i-a pus în copii, sunt

prelucrate de sufletul său, iar în vieţile următoare, în momentul în care va întâlni o femeie, nu o va mai detesta, nu va mai vedea în ea regresul său. Natura sa masculină nu va mai privi cu ură femeia, ci va vedea în ea un suflet la fel de preţios ca al său, un om cu calităţi deosebite, intuind în ea im component indispensabil al fiinţei sale.

Cu această treaptă începe dezvoltarea iubirii şi a simţului dual, dragostea exprimându-se în suflet prin culori şi prin forme de manifestare cu mult mai nobile şi mai curate. Iubirea este, de acum, bogată în flori – ca primăvara, în căldură – ca vara, în roade – ca toamna şi în puritate – ca iama. De acum sufletul este complet, având şi flori, şi roade şi adevăr curat. Adolescenţa va copleşi sufletul cu sentimente nobile, deschizând inima omului asemenea unei flori de primăvară, plină de dorinţe proaspete şi curate, pentru că el însuşi este cel care simte, el însuşi este cel care îşi leagănă sufletul în lumea ideală pe care şi-a creat-o, mânat fiind de dorinţa unei împliniri mai mari, mai curate şi pe o treaptă superioară. Dragostea dezvoltată în sufletul său, într-o floare parfumată, minunat colorată, plină de simţire şi de vibraţie, va constitui pentru personalitatea sa actuală o valoare superioară, faţă de cea avută în personalităţile pe care le-a îmbrăcat, în diversele întrupări la care s-a angajat, în cursul şcolii sale evolutive.

Sub flacăra dragostei sufletul plăsmuieşte fiinţe ideale, cu atitudini divine, şi aceste plăsmuiri se cer traduse în realitate, pe scara timpului. Când se îndrăgosteşte de cineva, sufletul

idealizează acea fiinţă, văzând-o nu aşa cum este ea în realitate, ci cum ar vrea el să fie. Vibraţiile fluidice ale celui îndrăgostit, influenţează într-un asemenea fel fiinţa iubită, încât aceasta să ajungă cândva, în mod real, pe podiumul pe care sufletul îndrăgostit l-a idealizat.

Cu cât două suflete unite sunt mai credincioase, mai cunoscătoare de Adevăr, cu atât sunt mai înţelegătoare unul cu celălalt, şi cu atât sunt mai bogate trăirile lor. Atunci când sunt goi pe dinăuntru, când sufletul lor este steril, viaţa lor este săracă, cu toate bogăţiile materiale pe care le au, fiind într-o continuă nemulţumire şi într-un perpetuu conflict, făcându-şi mereu reproşuri. Pe măsură ce omul cucereşte Adevărul, îşi schimbă principiile de viaţă, iar ceea ce considera el până acum ca fiind o valoare, o va percepe ca pe o nonvaloare, căutând de acum înainte valorile în spirit şi nu în materie.

În perioada maturităţii, a înfloririi sufletului, va sosi momentul împlinirii viselor şi a dorinţelor, dar acum va porni în suflet un proces superior de viaţă, celulele sale fiind astfel generate şi construite încât să corespundă unei misiuni nobile. Iar dacă destinul îl leagă de un suflet înţelegător şi mânat de preocupări nobile – chiar dacă acesta nu va fi scutit de infirmităţi şi defecte – cei doi vor încheia o nouă viaţă terestră, care le va îmbogăţi sufletul cu amintiri şi mai frumoase. De acum bărbatul nu va mai privi cu vanitate, cu ură şi cu dispreţ la soţia sa, şi sufletul său nu va mai nutri sentimente de gelozie şi mânie, ci va fi copleşit de sentimentul iubirii şi al iertării,

întrucât acum deţine puritatea şi pacea care îi asigură fericire, sănătate şi putere sufletească.

Dacă prin fidelitate, iubire şi sacrificiu de sine, sufletul va trece peste încercările la care Mâna iubitoare a Cerului îl va supune treptat, lumea se va schimba în jurul său, fiind nevoit să privească cu alţi ochi faptele şi fenomenele ei.

Urmează perioada încercărilor, a vieţilor-examen. Dacă sufletul a trecut peste aceste vieţi-examen, iar dualul său a rămas cu mult în urma sa, sufletul evoluat, coborât în lutul pământului, se va ataşa de un suflet, de acelaşi grad inferior pe care îl are dualul său, tocmai pentru a se deprinde cu această inferioritate, şi pentru a învăţa să ridice şi să îndrepte pe cel căzut, acumulând astfel experienţă şi puteri pentru momentul întâlnirii cu dualul său.

Sufletele întrupate recunosc instinctiv, care dintre ele este mai evoluat, şi nimic nu poate sta în calea acestui instinct. În spaţiu recunoaşterea gradului de evoluţie a unei entităţi spirituale se face în mod conştient, dualul mai evoluat atrăgându-şi jumătatea prin culoarea, frumuseţea şi strălucirea sa spirituală.

Orgoliul, senzualitatea şi infidelitatea a provocat ruptura lor, şi de acestea se vor tot poticni, până ce vor ajunge la locul iniţial.

În cazul în care bărbatul este mai evoluat iar jumătatea sa feminină este pe o treaptă evolutivă inferioară, acesta va angaja vieţi cu femei mai joase în grad, fiind mereu înşelat, pentru a dobândi puteri să-şi ridice dualul decăzut, „antrenându-se” pentru întâlnirea cu el. Efectele

acestor „antrenamente” sunt deosebit de dureroase pentru suflet, dar nu există altă cale. Durerea va fi amplificată de faptul că preocupările sufleteşti ale bărbatului vor fi atrase în jos, pentru că el inconştient caută acele posibilităţi prin care poate să ajungă mai aproape de dualul său. Acum bărbatul stă înaintea unei mari încercări, deoarece în eul său mai înalt şi purificat strălucesc sentimentele dragostei, iar dualul său trage în jos, ca un magnet, aceste sentimente.

Aşadar bărbatul va suferi nenumărate decepţii şi dureri, până în momentul în care îşi va ridica jumătatea feminină la nivelul său evolutiv.

Iar dacă sufletul feminin a căzut atât de departe de jumătatea sa masculină, încât nici măcar nu reuşeşte s-o atragă, suprafaţa de contact a sufletului masculin va rămâne mult timp închisă, pe parcursul evoluţiei sale, pentru a nu împiedica munca de cizelare a celorlalte suprafeţe sufleteşti.

Din rândul acestor bărbaţi mulţi vor alege viaţa monahală sau prin viaţa lor solitară şi prin sacrificiul de sine vor aduce o contribuţie însemnată dezvoltării artei sau ştiinţei.

În acest timp jumătatea feminină va suferi deosebit de mult, până în momentul în care îngerii Providenţei vor trezi în sufletul ei simţul de a căuta posibilitatea de a ajunge în apropierea jumătăţii sale masculine, aflată pe o treaptă de evoluţie superioară.

Întrupându-se aceste entităţi spirituale vor deveni acele femei, care instinctual vor dezvolta în sufletul lor supunerea şi umilinţa, necesare

atingerii acestui scop. De aceea, în rândul acestor femei vom întâlni pe cele care vor deveni sclavele soţilor, iubiţilor sau fiilor lor. Pe aceste femei nu le interesează dacă tratamentul la care sunt supuse este drept sau nedrept. Ele, răbdând orice umilinţă şi suferinţă, nu vor decât să fie în apropierea bărbatului pe care îl iubesc, chiar dacă acesta se poartă cu ea în modul cel mai brutal şi nedrept. Femeia va fi roaba bărbatului tocmai ca să-i ajungă în conştiinţă, faptul că ea îi este inferioară şi că trebuie să se ridice.

Nici nu se poate întâmpla altfel, pentru că la întrupare, aceste femei au fost lipsite de capacitatea sufletească de a discerne şi recunoaşte nedreptatea la care sunt supuse şi de capacitatea de a-şi stăpâni propria lor fiinţă şi viaţă. Sufletul feminin este nevoit să accepte această situaţie de umilinţă şi suferinţă, pentru că altfel nu se poate ridica la nivelul dualului său.

Acestea sunt acele femei care acceptă totul aşa cum este, iar omul carnal, care judecă prin mintea sa limitată, se va întreba cu mirare: „Cum e posibil ca un suflet atât de bun să fie supus la atâta batjocură, umilinţă şi suferinţă?”

Iar bietul suflet feminin nici măcar nu poate cere să i se facă dreptate, în situaţia ei cu aparenţă de nedreptate, pentru că nimeni nu-şi poate depăşi propriile legi.

Dacă evoluţia sufletului feminin, rămas în urmă pe scara evolutivă faţă de dualul său, se face cu greu şi cu mari suferinţe, în schimb, înaintarea sufletului masculin este cu mult mai rapidă şi fără dificultăţi deosebite, în cazul în care dualul său se

află pe o treaptă mai înaltă de evoluţie. Inteligenţa acestui bărbat este cu mult mai deschisă, lumina raţiunii şi a judecăţii sale străluceşte cu mai mare intensitate în sufletul său, preocupările sale sufleteşti sunt mai elevate, iar, faţă de bărbatul a cărui jumătate feminină este pe o treaptă inferioară de evoluţie, el se ridică cu mult mai uşor din căderile sale.

În situaţia în care jumătatea feminină se află pe o treaptă mai înaltă de evoluţie, bărbatul va fi constrâns să nu iasă din albia evoluţiei sale. Femeia va trudi pentru jumătatea sa masculină, limitându-i liberul arbitru şi provocându-i suferinţă prin ciocniri puternice, care îl vor purifica şi elibera de rătăcirile şi păcatele care îl ţin captiv.

Sunt mai fericite acele suflete duale care s-au întâlnit pe pământ, chiar ca simple cunoştinţe, pentru că evoluţia lor este cu mult mai rapidă. Chiar dacă suferă ciocniri dureroase, şi sufletul lor este torturat, vor fi silite să evolueze, fiind împinse de un simţ şi de o putere necunoscută, superioară şi indepenentă de ele, asemănătoare cu un bici de flăcări, o putere ce cheamă la întregire, şi căreia nu-i pot rezista, cu toate că în adâncul sufletului gândesc altfel şi încearcă să-şi organizeze altfel evoluţia.

Manifestarea dualismului universal

Dualitatea, Legea duală se manifestă în toată creaţia, în toate lucrurile şi fenomenele celor patru universuri. Legea dualităţii, legea acţiunii şi manifestării celor două jumătăţi, a celor două principii, are drept scop perfecţionarea simţurilor

decăzute şi degenerate, împingerea acestor simţuri până la cea mai orbitoare strălucire.

Principiul care stă la baza acţionării legii dualităţii este iubirea, care la rândul ei operează pe principiul magnetismului, a atracţiei.

Legea dualităţii se desfăşoară ascendent, pornind de la situaţia cea mai ordinară – sexualitatea, şi ajungând până la sublimul cel mai strălucitor. Aşadar cea mai de jos treaptă de manifestare a Legii dualităţii este sexualitatea – starea în care mecanismele pe care le pune în mişcare nu-l deosebesc pe om de animal.

Întâlnirea dualilor pe pământ este un dar ceresc, care se poate acorda doar atunci când cei doi au atins treapta evolutivă în care pot fi sensibilizaţi de puterea de atracţie.

De multe ori acest dar ceresc se manifestă în aşa fel încât entităţile duale să nu se întâlnească pe pământ, ca oameni carnali, în calitate de soţ şi soţie, ci ele să fie puse faţă în faţă ca simple cunoştinţe. Dacă până la clipa întâlnirii lor, dualii au atins un grad înalt de spiritualitate, simt manifestarea puterii de atracţie, dorul şi nostalgia împlinirii. Stând mai departe unul de altul, pot câştiga acele puteri spirituale pe care, în calitate de soţ şi soţie, nu le-ar putea cuceri, datorită faptului că o căsnicie acţionează sub legile materiei, care de cele mai multe ori lovesc atât de dur în suflet, încât, nu bine se înfiripă un sentiment nobil, că loviturile sorţii îl şi sfarmă.

În schimb, în calitate de prieteni distanţi şi nesiliţi de circumstanţele materiale să acţioneze unul asupra celuilalt, le rămâne numai ceea ce

este mai frumos, şi anume manifestarea dragostei şi a puterii de atracţie, trecută doar prin filtrul spiritualităţii şi scoasă de sub duritatea materiei. Astfel de suflete ancorate unul în celălalt, se simt întregite, se simt puternice şi ceea ce se desfăşoară în jurul lor, viaţa terestră cu toate necazurile ei, devine uşor suportabilă tocmai pentru că ele constituie o putere prin simplul fapt că există, că se atrag şi se iubesc.

Când în astfel de condiţii, animalitatea trupului, care îşi cere şi ea partea din toate situaţiile, îi împinge pe cei doi în sexualitate, ei pierd acea putere, care cheamă la contopire sufletească, ajungând uneori să nu-şi dorească nici măcar să se mai vadă. În acest fel au zdrobit puterea uriaşă a dragostei, care i-a chemat din timpuri îndepărtate, tocmai cu ceea ce i-a despărţit iniţial, cu sexualitatea, cu cea mai de jos din treptele de manifestare ale Legii duale.

Din această cauză destinul nici nu admite întâlnirea sufletelor duale, ca oameni, până ce aceştia nu deţin un grad mai înalt de spiritualitate, măcar unul dintre ei, dacă nu amândoi.

Tocmai pentru a-i favoriza cu posibilităţi de întărire şi de cimentare a adevăratului simţ de iubire, destinul îi lasă pe cei doi să se caute, să se cheme, să se strige mereu, asemenea unor cuci singuratici.

Dar oricât de departe se află omul de fiinţa cu care odată trebuie să se întregească, oricâte lovituri şi şlefuiri îi oferă viaţa terestră şi oricâte poveri îi zdrobesc umerii, simţul iubirii îi împinge sufletul pe o treaptă mai înaltă de evoluţie. Omul

îşi dă seama că are nevoie de iubire, tot aşa cum are nevoie de apă, de aer, de alimente şi de lumină.

Legea dualităţii este legea întoarcerii la viaţa adevărată, constituind calea de întoarcere la Tatăl creator.

Cu cât cele două forţe contrare sunt mai decăzute, cu cât sunt pe o treaptă de evoluţie mai de jos, cu atât ciocnirea dintre ele este mai seismică şi valoarea rezultată din această ciocnire este mai mică. Atracţia şi unirea a doua forţe contrare mai fine şi mai finalizate pe scara timpului au ca rezultat o valoare nouă, mai mare şi mai nuanţată.

Rezultatul întâlnirii a doua forţe inferioare este o nonvaloare şi conţine în structura ei elemente infectate şi cu putere de infecţie. Din întâlnirea a doua forţe contrare superioare, rezultă o valoare superioară, faţă de cele două forţe contopite şi conţine elemente cu efecte terapeutice, de purificare a naturii în care s-au manifestat.

Când această supervaloare va sta, pe o treaptă a timpului, în faţa altei supervalori, dar de natură contrară, se vor atrage, se vor contopi şi din unirea lor va rezulta o nouă supervaloare, de un grad superior faţă de cele două care s-au ciocnit. Pe acest principiu evoluează totul în creaţie şi nu pentru că vrea omul, ci pentru că există Legea care acţionează ca o putere invizibilă – ca fiinţă, dar vizibilă şi sesizabilă – ca efect. Astfel se manifestă Legea şi în acest fel înţeleg pe Dumnezeu cei care îl cunosc şi care spun:

„Dumnezeu e Legea şi Legea este Dumnezeu”.

Cei care sunt pe o treaptă inferioară a înţelegerii Divinităţii, îl înţeleg pe Dumnezeu într-un cadru restrâns, reducându-L la tiparele dogmei şi limitelor minţii omeneşti, a fanfaronadei ceremoniilor bisericeşti. Aceşti oameni nu se pot smulge din tipar, nu pot să înţeleagă Divinitatea în vastitatea acţiunii Sale, în existenţa Sa pretutindeni, prin Legile Sale. Ei nu înţeleg că Tatăl nu poate fi restrâns la noţiunea de biserică, de sectă, de dogmă, ci în cel mai bun caz, poate fi oarecum explicat la nivelul acestora.

Dar cum nici cei care încearcă să explice înalta ştiinţă a Cerului, nu cunosc şi nu posedă Adevărul, este lesne de înţeles de ce oamenii acceptă ca adevăr toate erorile, iar cei care au curajul să spună pe nume acestor erori şi să le recunoască ajung să-L nege pe Dumnezeu. Nu este atât vina lor că sunt fără credinţă, cât mai mult vina celor care şi-au luat misiunea de a explica oamenilor pe Dumnezeu şi de a-i face să înţeleagă Legile Sale prin însăşi efectele ce rezultă din aceste Legi, în toate domeniile vieţii. Reprezentaţii bisericilor ar trebui să-i facă pe oameni să înţeleagă Voinţa divină, Legile Sale sublime, care conduc mereu la perfecţiune, dar necunoscându-le nici ei, nepricepându-L nici ei pe Dumnezeu, încalcă aceste Legi de neclintit, şi în loc să fie exemple demne de urmat îşi dau în spectacol contradicţiile dintre propriile lor vorbe şi fapte, împingându-i pe oameni la dezmăţ şi necredinţă.

Cei ce vor să-L urmeze pe blândul nostru

Mântuitor, Iisus Christos, vor avea în vedere ce a rămas aici din Cuvintele Sale şi din Iubirea cu care a coborât între noi, şi nu ce a rămas din putregaiuri le unor ziduri, pentru că şi un copac devine templu sfânt când este îmbrăţişat de două mâini, a căror suflet este un canal al Divinităţii, şi tot aşa, o biserică întreagă poate deveni o casă obişnuită, când cei ce intră în ea respiră doar în mărginirea lutului lor.

În natură îl poţi descoperi pe Dumnezeu într-o floare parfumată, viu colorată, într-un copac falnic, într-o vie roditoare, în trilul unei păsări sau pe aripile unui vânt.

Ferice de cel ce a ajuns să-L cunoască pe Tatăl prin propriul său suflet, prin propria sa evoluţie, pentru că o astfel de credinţă nu se va clătina.

Legea dualităţii permite existenţa pe pământ a unui număr mare de religii şi de secte, pentru ca din violenţa izbirii acestor antipozi să se finalizeze pe o treaptă a timpului ce vine, adevărata şi sublima religie: *religia iubirii*, exprimată în cuvintele Mântuitorului: *„Va fi o turmă şi un Păstor”*.

Dualitatea propulsează totul şi toate, pentru ca din treapta în treaptă să ajungă la perfecţiune şi prin perfecţiune la i uitate.

Ştim deja că sexualitatea este treapta cea mai de jos a Legii dualităţii. În actul unirii celor doi parteneri nu se are în vedere procrearea şi menţinerea speciei, ea fiind doar o consecinţă, de multe ori nedorită, a acestei împreunări, a actului sexual. În schimb actul împreunării pune în

vibraţie anumite fluide, declanşează energiile purtătoare ale acelor germeni ai fericirii care trebuie cultivaţi şi dezvoltaţi. Actul sexual prefigurează simţul întregirii, simţământ care este nuanţat şi dezvoltat, din treaptă în treaptă, în toată natura în care trăieşte şi se mişcă omul, şi odată cu înaintarea şi perfecţionarea omului se perfecţionează şi natura, şi înaintează totul spre ţinta hotărâtă de Creator.

Când pe treptele dualităţii omul ajunge să se pună în legătură cu Divinitatea, înţelegându-l voinţa şi ţelul, el nu mai este comandat şi nici influenţat decât de spiritul său. Prin puterea spiritului ia cunoştinţă de tot ceea ce trebuie să facă, fiind tot mai folositor lui însuşi, semenilor săi şi lui Dumnezeu. În faţa omului ajuns la această treaptă evolutivă, lumea materială îşi restrânge treptat dimensiunile şi importanţa, pentru el dobândind o valoare din ce în ce mai mare atingerea ţelului suprem pe care-l are de cucerit.

Căderea în păcat, distanţarea entităţilor spirituale de Tatăl lor creator şi negarea rolului Său de Părinte, a atras după sine cele mai ordinare fluide, cele mai groase şi mai dure straturi, cu o putere de vibraţie scăzută, şi care au constituit haina sufletelor căzute. Aceste fluide ordinare au generat lumea materială. De aici revine omului menirea de a lucra mereu materia, de a o spiritualiza, pentru a-şi redobândi treptat puterea înaltă de vibraţie. Din acest motiv omul înaintează împreună cu natura din jurul său, zdrobind duritatea ei, zdrobind zidul gros care înfăşoară spiritul. Această încărcătură, această

cămaşă fluidică dură, cu care a rămas spiritul, cu cât rămâne mai nemişcată, cu atât simţurile omului care se filtrează prin ea, sunt mai grosolane, mai dure. Printr-o astfel de haină sufletească dură, simţul iubirii – care este cel mai nobil şi mai vibrant – nu poate pătrunde nici din exterior înăuntru, nici din interior în afară. De aceea cele două jumătăţi duale, chiar dacă ajung cândva faţă în faţă şi vieţuiesc împreună, nu se recunosc, nu îşi dau seama că aparţin unul altuia.

Atâta timp cât trupul este apt pentru sexualitate, şi cele două suflete se atrag prin puterea ei, mai poate avea loc o împăcare, o liniştire şi un fel de iubire între cei doi. Când însă apare monotonia, sau când trupul îşi pierde aptitudinea de a face faţă sexualităţii, cei doi, chiar duali fiind, încep să se urască reciproc, încep să-şi găsească cusururi, să se învinuiască unul pe altul, devenind insuportabili.

Repulsia pe care sufletele decăzute o manifestă unul faţă de altul este necesară, pentru că tocmai umilinţa la care îi supune – când pe unul, când pe altul – durerile şi suferinţele provocate prin intermediul cuvintelor jignitoare, a gesturilor ostile, sfarmă stratul fluidic dur, transpunându-l într-o stare vibratorie mai puternică. Efectul este şi mai puternic în condiţiile în care trupul este degradat, îmbătrânit, pentru că în această stare duritatea, trupul, cedează mai uşor în favoarea spiritului, pentru a da loc unor simţuri superioare, mai fine, care mai târziu să poată da loc adevăratelor simţuri de iubire.

Sufletul care pe scara evoluţiei sale a devenit

apt de a primi simţul iubirii, îşi va manifesta iubirea ca soţ pentru soţie, mamă către copil, copil către părinţi, prieten pentru prieten etc. Acest sentiment dezvoltat pe parcursul mai multor vieţi terestre, va reuşi să ia locul sentimentelor contrare din suflet, până când întreaga fiinţă umană se va manifesta prin filtrul simţului iubirii.

Până când adevărata iubire prinde în suflet rădăcini, până când ea creşte, înfloreşte şi rodeşte, sufletul are deja un capital bogat de experienţe triste, are un orizont foarte larg de acţiune şi de interpretare a fenomenelor, dar şi o putere de a învinge obstacolele care se ivesc în cale.

Până când nu au dobândit puterea de a manifesta iubirea, zadarnic se întâlnesc doi duali, deoarece vor lăsa unul în sufletul celuilalt, răni asemănătoare cu cele provocate în trupul carnal de un fier înroşit. Aceste răni sau amintiri le vor purta cu ei vieţi la rând şi vor izbucni din subconştient, unde stau în stare latentă, asemenea unui strigăt de durere, în r lomentele în care condiţiile vieţii terestre fac apel sau scoi monesc în sufletul omului, tocmai prin punctele sau porţile cele mai dureroase ale fiinţei. Niciunul nu ştie ce aduce cu el în subconştientul său. De aceea nu e de mirare de ce unii se supără din nimic, iar alţii nu, conform tristei sau avansatei lor experienţe pe care o deţin. Fiecare om a adus cu sine ultima lui gradaţie şi pe terenul ei îşi dezvoltă puterile prin care se manifestă ca fiinţă prezentă printre ceilalţi.

* * *

Este deosebit de lung drumul spiritului căzut adânc în păcat, până când acesta va ajunge să-şi întâlnească dualul şi va atinge maturitatea de a fi în comuniune cu el. De la aceste întâlniri drumul este şi mai lung până la mariajul ceresc – unirea definitivă a celor două jumătăţi, care au ajuns în sferele albe cele mai strălucitoare. Întâlnirea dualilor are ca scop ajustarea lor, şlefuirea suprafeţelor sufleteşti, pentru a se putea uni. Până în momentul în care cele două jumătăţi nu se găsesc şi nu pătrund în câmpul reciproc de atracţie, se vor simţi solitare şi părăsite, asemenea seminţelor împrăştiate printre pietrele drumului.

Sufletul nici nu se poate simţi altfel, pentru că prezintă multe feţe necizelate şi va trece prin grele suferinţe, până când va încolţi în el dragostea, din care va răsări şi se va dezvolta mai târziu iubirea. Până în momentul în care dragostea nu a atins un anumit stadiu de dezvoltare în suflet, nici nu se poate vorbi de un simţ curat al iubirii.

Simţul iubirii are pentru suflet o însemnătate covârşitoare. Degeaba încearcă omul să lupte împotriva iubirii, să o distrugă, sau să nege importanţa ei, căci iubirea este un factor vital, asemenea respiraţiei şi digestiei.

Întreaga lume creată se sprijină pe dualism. Dualitatea stă la baza tuturor lucrurilor şi fenomenelor, pentru că prin dualism s-a născut orice rezultat şi deci întreaga creaţie.

În starea rătăcită în care se află dualii, ca urmare a îndepărtării lor de Tatăl creator, oricât de mult se atrag cele două jumătăţi, în scopul de a

se completa şi de a se manifesta în unitate – pentru că, în final, dualismul trebuie să se manifeste şi să se dizolve în unitate – posibilitatea celor două jumătăţi, a celor două naturi şi principii diferite, de a se exprima împreună este cu atât mai mică, cu cât este mai mare îndepărtarea lor de Divinitate.

Orice particulă aflată în starea căderii în păcat, oricât de mică ar fi ea, se confruntă mereu cu durerea şi suferinţa. Totuşi, cu preţul ciocnirilor, a luptelor şi suferinţelor, este atins ţelul, care nu este altul decât manifestarea în imitate a celor două jumătăţi, ţel spre care inconştient aleargă şi cea mai mică particulă a creaţiei.

E uşor de imaginat ce puteri contrare se acumulează şi ce fulgere se dezlănţuie atunci când legile vieţii, ignorând forţa de repulsie a celor două energii de naturi diferite – a celor două componente dezbinate şi învrăjbite ale vieţii – le silesc să stea faţă în faţă. Deoarece, chiar dacă sunt imperfecte şi nutresc sentimente ostile una faţă de cealaltă, chiar dacă întâlnirea lor va avea consecinţe dureroase, cu preţul oricărei suferinţe, cele două principii diferite trebuie să se manifeste în unitate. Acest lucru trebuie să se întâmple pentru că viaţa este guvernată de legea propriei reînnoiri, a propriei renaşteri, corectări şi purificări, lege prin care evoluează entitatea spirituală.

Întreaga creaţie universală este rezultatul acţionării Legii dualităţii. Această lege fiind instituită de Tatăl creator este divină şi de aceea

nimeni şi nimic nu i se poate împotrivi. Scopul acestei legi a fost şi este instituit de Creator în vederea parcurgerii tuturor treptelor perfecţiunii celor creaţi şi create. Astfel, din înfruntarea a doua forţe contrare, din violenţa izbirii lor, rezultă întotdeauna o valoare care implică în structura ei numai atributele celor două forţe, numai ceea ce poate fi de natură progresistă, în timp ce lipsurile celor două forţe rămân anulate, paralizate, fără drept de validitate în noua valoare creată.

Aceasta e legea care împinge totul înainte, fie că omul vrea sau nu. Totul trebuie să se perfecţioneze, să se transforme pe sine însuşi, să se înnoiască, să se nască din nou, să se purifice.

Tatăl n-a pus în acţiune nicio lege care să-i regreseze pe copiii Săi, să-i îndepărteze de El, să-i rătăcească la nesfârşit pe cărări fără de întoarcere. Astfel Legea dualităţii exista creată de Tatăl încă de pe vremea când toţi fiii Săi locuiau împreună şi în armonie cu El. Însă această lege era în Sânul Tatălui, în stare de repaus, ca o măsură preventivă în cazul în care unii copii se vor îndepărta de El. Ea a fost instituită, cu scopul de a-i întoarce pe eventualii recalcitranţi şi rătăciţi, la locul pe care l-au părăsit. Astfel când acei Fii ai luminii s-au ridicat deasupra Creatorului, crezându-se la fel de puternici şi negând rolul Tatălui, ruptura de Creator a declanşat automat ruperea în cele două forţe contrare – pozitiv şi negativ – şi odată cu această ruptură, Legea dual a intrat în vibraţie, punându-se automat în activitate.

Acest fenomen a dovedit încă o dată că Tatăl

este superior copiilor Săi şi că aceştia nu ştiu tot ce ştie Tatăl. Astfel ei nu ştiau că distanţarea lor de Creator va provoca propria lor ruptură.

În realitate ei n-au dorit să se divizeze în două existenţe, n-au dorit să sufere acea groaznică durere a despărţirii. Divizarea lor însă a fost efectul automat al ruperii lor de Tatăl creator.

Aceşti copii îngâmfaţi şi „puternici” au infectat toată natura din jurul lor, au degenerat şi schimonosit toate formele, după gândurile şi pornirile lor contrare. Astfel, înjumătăţiţi, s-au împrăştiat într-o natură decăzută, în care legile luminii erau închise şi în care predomină doar întunericul, necunoaşterea şi neştiinţa.

Tatăl creator l-a lăsat liber pe fiecare, să facă ce vrea, dar legea, care din stare de repaus a trecut în vibraţie, lucrează independent de voinţa lor şi are în vedere întoarcerea rătăciţilor, la ceea ce au fost iniţial. Astfel, pe pământ nu există oameni fericiţi, pentru că nu simt nici întregi, nici cunoscători ai propriei lor realităţi, nu simt nici la locul lor şi nici cu Tatăl lor creator.

Aceste neîmpliniri sufleteşti se manifestă la nivel de conştiinţă umană, sub forma unei continue nemulţumiri şi neîmpăcări cu soarta, cu viaţa terestră.

Acele entităţi spirituale care şi-au întors faţa de la Tatăl creator s-au divizat în două, pierzând, în această stare decăzută, capacitatea de a se manifesta în unitate. Nu pentru că ele şi-ar fi dorit ruptura, dar această îndepărtare a intervenit ca urmare a cerinţei naturii lor, a acelei naturi infectate care i-a copleşit cu gândurile şi

sentimentele contrarietăţii.

Aşadar în urma decăderii şi a afundării în materie, şi ca rezultat al rătăcirilor lor, cele două energii sau principii contrare ale naturii spirituale divizate s-au îndepărtat tot mai mult, condensând în jurul lor un strat din ce în ce mai gros de învelişuri perispirituale. Cu toate acestea, necesitatea de exprimare a legilor vieţii va străpunge aceste cămăşi perispirituale dure, care îmbrobodesc spiritul, dând ocazia celor două principii să se unească. Ele se vor manifesta în imitate, chiar dacă drumul unirii lor este dureros şi insuportabil.

Cu cât atracţia celor două energii contrare se manifestă pe un nivel mai jos de evoluţie, cu atât va produce mai multă electricitate şi senzualitate. Aşadar senzualitatea se naşte ca o consecinţă a atracţiei, care se manifestă între fluidele de natură electrică diferită.

Prin aceste fluide corupte şi transformate trebuie să recunoaştem exprimarea acelei legi care cuprinde în sine întreaga viaţă, legea atracţiei care nu se exprimă doar în regnul uman, ci în toate regnurile cu o conştiinţă mai mult sau mai puţin dezvoltată. Atracţia se manifestă până în cele mai mici particule şi atât binele cât şi răul se află sub incidenţa acestei atracţii.

Legii atracţiei i se asociază, ca o necesitate, legea conservării, legea perpetuării şi a evoluţiei speciei, a înaintării spre perfecţiune. După ce entitatea spirituală va atinge o treaptă de evoluţie superioară, va constitui puterea guvernatoare a acestor forţe. Da, ea va fi o putere guvernatoare,

dar numai în condiţiile în care se află în comuniune cu Tatăl creator, doar după ce devine un lucrător al Tatălui, după ce acţionează conform Voinţei divine, pe care Tatăl i-a trasat-o ca ţel şi misiune de viaţă, încă din momentul creării sale.

Orice altceva devine mic şi neînsemnat în faţa manifestării grandioasei Legi a dualităţii.

În această vâltoare, în această uriaşă moară pe care, omul o numeşte lume materială, se desfăşoară şi sunt măcinate acele energii contrare – sentimente, gânduri şi ţeluri – pe care entitatea spirituală şi le-a însuşit prin întunericul cu care şi-a hrănit sufletul. Omul a înmulţit aceste energii contrare în sine şi în mediul său înconjurător, prin efectele rătăcirilor sale cu care a umplut întreaga natură.

În acest haos, în această rătăcire generală sufletul a degenerat, iar mai târziu – pierzându-şi forma iniţială primită de la Creator – s-a adaptat acelor ţeluri terestre pe care se străduia să le atingă. Natura sa a vivificat şi i-a pus la dispoziţie acea formă care corespundea scopurilor şi idealurilor sale, pentru ca mai târziu, învăţând şi trăgând concluzii din rezultatele pe care le va obţine, din consecinţele faptelor sale, să aspire şi să-şi propună ţeluri din ce în ce mai înalte, în exprimările sale.

Entităţile spirituale duale, căzute adânc în păcat, se regăsesc foarte greu. Mii, chiar milioane de ani se scurg în temporalitate şi încă tot nu se întâlnesc, pentru că cei care îşi aparţin încă nu sunt în stare să se recunoască. Atât de orbi şi de nesimţitori sunt, din cauza cămăşilor

perispirituale dure ce le acoperă spiritul încât, chiar dacă vieţuiesc împreună, chiar dacă sunt laolaltă, spiritul lor este incapabil de o vibraţie înaltă prin care să se recunoască „şi să fuzioneze. Aceste entităţi sunt incapabile să descopere şi să conştientizeze simţul trezit în interiorul lor, pentru că fluidele grosolane, învelişurile grele ale perispiritului nu percep decât vibraţiile inferioare a căror mişcare, de fapt, nici nu poate fi numită vibraţie.

Astfel că entitatea spirituală trăieşte surdă şi oarbă ui această cămaşă grosolană, motiv pentru care cele două jumătăţi duale vieţuiesc laolaltă, de parcă fiecare dintre ele ar aparţine unei alte constelaţii, pentru că dorul, simţul şi strigătul scânteii divine nu poate să pătrundă prin învelişurile groase şi întunecate ale sufletului.

Acest fenomen este mai accentuat şi mai vizibil în cazul în care cei doi sunt căzuţi în păcate de naturi diferite, iar cele două jumătăţi sunt corupte în mod diferit, în jurul scânteii lor formându-se cămăşi perispirituale diferite. Această situaţie este cea mai nefericită şi mai întunecată.

Dacă şi omul carnal ar avea posibilitatea, pe care o au entităţile neîntrupate, şi anume să urmărească modul de comportament şi relaţia dintre cele două sexe, ar constata că în prima fază a relaţiei lor flacăra senzualităţii – bineînţeles în cazul în care trupul fizic corespunde ca instrument de exprimare a sexualităţii – îi atrage cu o putere interioară irezistibilă, iar cei doi se mai împacă într-o oarecare măsură. Dar imediat ce atracţia

trupească, este tocită de monotonie şi obişnuinţă, partenerii de viaţă rămân împreună doar datorită obligaţiilor şi necesităţilor care îi leagă. În cazul în care nevoile materiale sau anumite obligaţi – cum ar fi creşterea copiilor – nu îi constrâng la convieţuire, cei doi parteneri se urăsc şi uneori se despart, pentru că sentimentul care i-a unit cândva şi pe care l-au considerat a fi iubire, a fost atât de superficial încât abia dacă a depăşit cu puţin limitele urii.

Pe parcursul evoluţiei spirituale dependenţa şi aservirea dintre cei doi, generează situaţii care demoiează aceste învelişuri exterioare şi prin intermediul durerii, umilinţei şi a suferinţei, răzbate la suprafaţă şi vocea plăpândă şi rătăcită a spiritului, voce care, când din partea unuia, când din partea celuilalt, începe să caute ţelul în care trebuie să se întâlnească – *iubirea*.

Mai târziu, după ce suferinţa a înmuiat puţin sufletul

— Cămăşile perispirituale din jurul scânteii – iubirea reuşeşte să-l penetreze, găsind prin el un mod de exprimare. De acum înainte copilul îşi găseşte în mamă obiectul iubirii sale, deoarece această iubire îşi găseşte ecoul în sufletul său, iar bărbatul îşi găseşte în soţie – chiar dacă pentru un moment – ecoul sentimentelor sale, simţind că acel suflet îi aparţine şi că pentru el valorează mai mult decât orice. Din acest moment este sădită sămânţa iubirii.

Într-o viaţă următoare, într-o viitoare întrupare, când cele două jumătăţi sufleteşti se întâlnesc în floarea tinereţii, această sămânţă

începe să prindă rădăcini, să se ramifice şi să înflorească în adâncul lor sub forma unui sentiment misterios de atracţie, de dragoste. Acest lucru se va întâmpla chiar dacă cei doi nu cunosc cauza acestui sentiment, care deocamdată va fi încă însoţit de numeroase decepţii, dureri şi suferinţe. Acesta este momentul în care sufletul este zguduit de furtunile cele mai aprige, în care balanţa echilibrului său este foarte instabilă. În această etapă a evoluţiei sufletul este când înflăcărat, când stins, arzând în el ori flacăra iubirii – gata de orice sacrificiu, ori cea a urii fără de margini. Cu toate animozităţile există deja premizele ca cele două naturi sufleteşti – chiar dacă pentru scurt timp – să fuzioneze şi să lase în memoria lor amintiri, uneori plăcute, dar de cele mai multe ori foarte dureroase.

Întâlnirile dual i lor, amintirile acestor întâlniri, formează o rană adâncă şi dureroasă în sufletul lor, care se vindecă pe măsura apropierii de perfecţiune, a apropierii momentului mariajului lor ceresc. În această rană se acumulează toată dorinţa şi străduinţa de a atinge fericirea pierdută. Sufletul poartă în sine, la fiecare întrupare, nostalgia fericirii pierdute, dar pentru că este acoperit cu învelişuri foarte dure, dorinţa sa nu se poate manifesta nici în simţire, nici în gândire, motiv pentru care nici n-o poate defini.

Jfe 5C în

În singurătatea sa, adică până în momentul în care este despărţit de dualul său, sufletul omului rătăceşte pe drumul anevoios al evoluţiei, pierdut fiind în negura pe care şi-a creat-o prin

necunoaşterea şi ignoranţa sa.

Până când sufletul omului, întrupat în materia acestui pământ, nu este atins de simţul iubirii, Legea dual㠄 doarme în adâncurile sale. Până când nu s-a trezit în suflet atracţia pentru jumătatea sa sufletească, sufletul se găseşte în imposibilitatea de a găsi un mod de exprimare prin propriile sale mijloace. În acest caz trupul este cel care guvernează sufletul, din întrupare în întrupare, evoluţia sufletului fiind asigurată de legile trupeşti.

În această etapă evolutivă simţul dual se manifestă prin senzualitate – cămaşa exterioară, învelişul dur sau coaja Legii duale.

Legile divine se manifestă în creaţie, prin intermediul legilor naturii, într-o formă vulgară, corespunzătoare vibraţiei de care este capabilă materia lumii respective. Toate simţurile sunt exprimate şi incluse în legile naturii şi în instinctul fiinţelor care vieţuiesc în lumea respectivă, astfel că senzualitatea nu este altceva decât un mod de exprimare greoaie, brutală şi imperfectă a Legii iubirii.

Pentru a vă putea crea o imagine mai clară asupra principiului de manifestare a legilor spirituale în lumea materiei fizice, am să mă folosesc de o comparaţie. Dacă vă lăsaţi urma piciorului într-un pământ argilos, acea amprentă va semăna foarte puţin cu piciorul vostru, va exprima doar în linii mari forma acestuia, fiindu-vă foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să deosebiţi urmele lăsate de mai mulţi oameni, mai ales dacă aceştia sunt de o talie asemănătoare. Prin urmare

este deosebit de dificil ca – prin propriile simţuri – să identificaţi pe cineva după amprentele sale.

Situaţia este asemănătoare şi pe plan cosmic, pentru că legile naturii nu sunt altceva decât amprenta Legilor divine, urma pe care acestea au lăsat-o în creaţie. Simţul iubirii – care se manifestă în creaţie, în formele, structura şi legile întregii naturii – este amprenta lăsată de Legea iubirii, care, împreună cu celelalte Legi divine, doreşte să se manifeste în viaţa întrupată, doreşte să îmbrace diferite forme materiale, pentru a le perfecţiona, spiritualizând materia, până când amprenta va fi identică cu originalul. *Rolul vieţii nu este altul decât să perfecţioneze creaţia*, *iar rolul creaţiei este să perfecţioneze spiritul*.

Aşadar putem afirma că atracţia sexuală este amprenta vulgară şi superficială, pe care Legea iubirii a lăsat-o în materia fizică a lumii create, a cărui nivel de vibraţie este foarte scăzut. Această amprentă se manifestă prin trup, la fiecare întrupare a entităţii spirituale, care de fiecare dată este pe o treaptă tot mai apropiată de perfecţiune, până în momentul în care, se descoperă[8] pe sine, şi prin această recunoaştere îşi dă seama că până acum alerga după himere şi că de fapt ţelul său nu se rezumă la aspiraţia după aceste amprente imperfecte.

Sexualitatea – simţ condamnat la temporalitate – nu este altceva decât amprenta pe care simţul de iubire o lasă în lumea fizică.

---

8 Bineînţeles că această descoperire nu se petrece de azi pe mâine, ci pe parcursul a sute teau mii de întrupări, pline de experienţe nefericite, de suferinţe amestecate cu mici bucurii.

Dar să mergem mai departe cu comparaţia noastră, imaginându-ne ce se poate întâmpla cu amprentele lăsate de picior în lut. Bineînţeles că aceste amprente vor fi umplute de apa ploilor. Tot aşa cum amprenta piciorului este o formă care poate fi umplută de apa ploilor, amprenta simţului de iubire sexualitatea – reprezintă o matrice pentru noile forme de viaţă. Prin urmare sexualitatea este matricea sau creuzetul prin care, se va crea o nouă formă.

Reproducerea sau naşterea unei forme noi, dintr-o sămânţă, are ca scop perfecţionarea formei respective.

Legea naturi a născut forma de manifestare – trupul – a cărui perfecţionare, pe parcursul reîncarnărilor, face posibilă exprimarea tot mai complexă şi mai subtilă a simţului dual. Această perfecţionare constă în faptul că, sufletul, prin perpetua sa subtilizare trage după sine trupul carnal, transformându-l într-un instrument tot mai adaptabil scopurilor sufleteşti, făcându-l mai subtil şi mai receptiv la vibraţiile înalte.

Datorită acestui mecanism de evoluţie, generaţia următoare este mai evoluată, cu o treaptă sau chiar cu mai multe, înzestrată fiind cu mai multă puritate, cu sentimente nobile şi cu o conştiinţă mai luminoasă decât cea precedentă.

Legea evoluţiei atrage după sine condiţia ca trupul, care este vehiculul terestru al sufletului, să constituie pentru entităţile spirituale superioare un instrument ideal de manifestare şi de ascensiune spre perfecţiune. Pentru entităţile spirituale inferioare, trupul devine un mijloc de

experimentare a propriilor idei şi simţuri contrare, pentru ca după ce sufletul îşi constată rătăcirile să-şi purifice simţurile şi să dobândească o vibraţie mai înaltă, prin care esenţa divină, ascunsă în interiorul său, să-şi poată găsi un mod de exprimare. În acest fel entitatea spirituală inferioară va fi şi ea propulsată şi canalizată pe traiectoria evoluţiei.

Iubirea, Legea duală, are un rol atât de important în procesul evolutiv, încât omul – oricât de mult şi-ar fi dezvoltat sfera mentală – nu se poate sustrage de sub puterea ei şi nu poate trece nepăsător pe lângă că De fapt iubirea reprezintă inima evoluţiei, furnizând spiritului acele bătăi sau impulsuri fără de care nu se poate ilumina şi elibera din strânsoarea materiei.

Sexualitatea fiind învelişul exterior, cel mai dur, al iubirii, este cea dintâi supusă degradării, uzării, iar dacă sexualitatea stă la baza relaţiei dintre doi oameni, odată cu degradarea ei, se destramă şi dragostea. Aceasta este cauza pentru care sufletul nu este mulţumit, nu este satisfăcut decât aparent prin sexualitate, el de fapt căutând iubirea de natură spirituală sau cel puţin pe cea de natură sufletească.

Justificarea omului de a se scălda în mocirla sexualităţii este invers proporţională cu evoluţia sa spirituală. Acest lucru înseamnă că omul cu atât este mai îndreptăţit să se manifeste prin sexualitate, cu cât se află pe o treaptă evolutivă mai de jos. Astfel, pe măsură ce omul avansează în spiritualitate, posibilităţile şi drepturile sale de a se manifesta prin sexualitate sunt din ce în ce mai

limitate, el simţind tot mai mult nevoia unei iubiri sufleteşti, scutită de sexualitate.

Când sufletul se află la începutul drumului său evolutiv, sexualitatea nu reprezintă în sine un păcat, ea fiind forţa mobilizatoare a sufletului, deschizându-l treptat, pentru a putea primi Iubirea.

Sexualitatea, în etapele inferioare ale evoluţiei omului, este un factor de propulsare, de progres, dar în etapele mai înaintate ale evoluţiei spirituale, ea devine păcat[9].

Până când omul nu cunoaşte Adevărul, până când nu ştie sensul şi rostul vieţii sale pe pământ, este condus de legile trupului carnal. După cunoaşterea Adevărului şi a Legilor sale, sufletul va conduce omul după legile sufletului, şi numai cu această etapă viaţa devine adevărată. De acum, omul nu mai este un simplu animal inteligent, ci o fiinţă înzestrată cu nemurire.

Pentru omul aflat la un grad înalt de evoluţie spirituală, sexualitatea devine un păcat. El nu are dreptul să se folosească de arma sexualităţii pentru a aprinde, într-un alt suflet, focul „iubirii”. Corupând acel suflet, se va lega de el prin legături karmice, până când îl va ridica pe cel corupt din mocirla simţurilor în care l-a afundat.

Spiritualitatea este drumul real al ridicării din sexualitate. Tot ce înregistrează sufletul pe drumul lung al evoluţiei sale, toate experienţele le depozitează şi le deţine, ca om, la nivel de

9 In perioada Vechiului Testament legea iudaică permitea bigamia, practică interzisă prici Legea nouă, adusă de Isus Christos.

conştiinţă, iar cu cât sufletul are mai multe experienţe depozitate, cu atât se manifestă mai lucid, mai corect, mai moral şi mai înţelept.

Simţul dragostei necesită o continuă purificare. Totul se cere curăţat în om pentru ca adevărata iubire să-şi „facă loc. Nu este iubire, ceea ce omul crede că este iubire. Adevărata Iubire trebuie să fie o purificare de simţuri şi nu o cădere în beţia simţurilor pământeşti.

Odată ce are loc căcierea în sexualitate, Legea iubirii acţionează de aşa manieră, încât conform Legilor divine, cei căzuţi în bezna simţurilor, să iasă amândoi la Iubirea sufletească, Ia Iubirea desăvârşită, care este *nemurirea*.

Dacă doar unul din cei doi duali reuşeşte să iasă din beţia simţurilor sexuale, înălţându-se ia iubirea sufletească, acesta va coborî vieţi la rândul, întrupându-se în materia pământului, numai pentru a-l ridica pe cel decăzut. Uneori îngerii se coboară, luând trup de lut, şi se întinează în mocirla simţurilor, numai ca să ajungă lângă cel ce trebuie scos la liman. Din acest motiv nu avem dreptul să comentăm destinul nimănui, căci numai Legile cereşti ştiu de ce i s-a dat fiecăruia ceea ce i s-a dat.

Ştim deja că în situaţia în care dintre doi duali femeia este mai decăzută decât bărbatul, ea va avea asupra perechii sale un efect decadent, regresiv, evoluţia bărbatului fiind deosebit de anevoioasă. Iar dacă femeia este mai evoluată decât dualul ei, evoluţia sufletului masculin este mai uşoară şi mai rapidă. Femeia căutând pe toate căile să-l ridice până la nivelul ei evolutiv, dar va

avea nevoie de multă voinţă şi răbdare – dobândite prin suferinţele şi umilinţele multor vieţi terestre – pentru că altfel, în loc să-şi ridice partenerul la nivelul ei, cade ea în starea degradării sufleteşti a bărbatului.

Omul trebuie să-şi iubească cu adevărat semenii, fără să-i ademenească cu plăceri efemere, pentru că Iubirea este singura forţă care îi poate uni şi înălţa. Când un om iubeşte cu adevărat, tot sufletul său se proiectează în acea persoană. Prin iubire omul iese din propriile limitări, îşi pierde personalitatea, fiind una cu fiinţa iubită.

Cu toate că în momentul apropierii femeii de un bărbat, simţul sexualităţii este primul care intră în vibraţie în sufletul bărbatului, cerând să fie luat în seamă, totuşi conştiinţa este factorul care decide frânarea sau dezlănţuirea lascivă a sufletului. Puterea de a ne stăpâni pornirile senzuale constituie o cheie de control, de autoverificare a gradului de spiritualitate, căci dacă simţurile o iau razna înaintea poruncilor conştiinţei, înseamnă că suntem deficitari încă pe plan spiritual, că nu suntem destul de evoluaţi şi ca mai avem de făcut multe coborâri pe pământ, pentru a ne perfecţiona.

Omul trebuie să se obişnuiască cu înfrânarea, cu stăpânirea dorinţelor sale, căci neînfrânarea duce la moartea sufletului, la înţepenirea lui. Astfel excesul de alimente, băutură şi sexualitate, degradează trupul şi sufletul, motiv pentru care se impune cumpătarea, pentru ca sufletul să dobândească tot mai multă libertatate.

Omul se consideră liber, şi de multe ori este mândru de libertatea sa, dar oare ce libertate este aceea, în care sufletul este robul pasiunilor şi patimilor sale. El ar trebui ca de bunăvoie să arunce lanţurile pasiunilor care îl ţin ferecat de pământ.

Dar pentru că sufletul omului nu este în stare să se debaraseze de aceste lanţuri, şi să-şi cureţe toate pornirile pe care le poartă în interiorul său, vine la întrupare, suferind mereu, deoarece suferinţa este singura care-l determină să renunţe la obiceiurile care nu-i sunt de folos.

Prin activitatea sa mentală şi sentimentală omul îşi generează propria sa stare, atât pe planul sufletesc cât şi pe cel material. Omul care se poticneşte, nu se confruntă decât cu propriile lui slăbiciuni şi cu slăbiciunile celor din jurul său. El produce totul prin simţurile sale, dar de obicei rezultatele sau efectele acestor simţuri nu îl mulţumesc şi se revoltă împotriva împrejurărilor create de el însuşi, considerându-le inaccesibile şi imperfecte. Omul uită că numai imperfecţiunea poate genera imperfecţiune.

Datorită imperfecţiunilor sale omul suferă, prin suferinţă mentalul său trage concluzii şi mobilizează fiinţa la acţiuni care o conduc la rezultate bune, evitând astfel acţiunile sentimentele şi gândurile care i-au adus suferinţă.

Dacă omul n-ar suferi de pe urma faptelor sale, niciodată nu s-ar perfecţiona, căci n-ar fi în stare să se debaraseze de obiceiurile sale, şi să deosebească binele de rău.

Omului i-a trebuit mult timp până a ajuns să-

şi dezvolte eul personal, prin care să-şi poată vedea greşelile şi slăbiciunile, pentru a se putea corecta. Când sufletul omului atinge stadiul în care îşi poate potoli furiile şi poftele, înseamnă că el se află pe drumul ce duce la perfecţiune, pe drumul de întoarcere la Tatăl creator. Dorinţele trupului, care până acum erau pe prim plan, rămân treptat în urmă, locul lor fiind ocupat, din ce în ce mai mult, de dorinţele spiritului, care se impun tot mai mult. Omul înţelege acum originea sa divină, îşi dezvoltă credinţa şi caută drumul de întoarcere în Sânul Tatălui.

Conform Mesajului christic: *„Nimeni nu pune un petic de postav nou la o haină veche, căci peticul acesta, ca umplutură, trage din haină şi se face o ruptură şi mai rea”*. De aceea i se cere omului o structură mentală şi sentimentală solidă, care să poată accepta ideile şi principiile noi de viaţă. Sufletul care caută Adevărul este întotdeauna mai sensibil, nervii săi fiind mai încordaţi, mai ales la începutul drumului său iniţiatic. El poate cădea în cele mai mari contradicţii, devenind irascibil sau depresiv, şi în loc ca Adevărul să intensifice în el aspectul pozitiv, îi va dezvolta latura negativă. Orice idee nouă produce în suflet, dacă acesta nu este purificat, rupturi şi dezechilibrări care de multe ori pot fi fatale. Nu vreau să afirm că Adevărul este periculos, dar pentru a fi primit trebuie pregătit în suflet o structură solidă, capabilă de a-l accepta. În orice caz, după cum am mai arătat, noile energii ale Erei Vărsătorului vor fi greu de suportat.

De obicei omul este mai pregătit să primească durerea şi suferinţa, decât să accepte Binele, Frumosul şi Adevărul.

Omul nu este pe pământ, ceea ce ar vrea el să fie, ci este produsul pe care a reuşit să-l producă până la etapa respectivă. De aceea nu trebuie să-i invidiem pe cei care sunt mai frumoşi şi mai inteligenţi, pentru că ei s-au silit mult, suferind pe scara timpului, până când şi-au cucerit calităţile. De asemenea să nu dispreţuim pe cei mai puţin dotaţi, căci starea lor nu este decât o ipostază, în care cine ştie cât de mult am staţionat şi noi.

Omul nu poate fugi de propria stare pe care şi-a creat-o, nu se poate ascunde de el însuşi, aşa cum se ascunde de altul. Oriunde s-ar duce, crezând că alte împrejurări sau condiţii de viaţă îl vor face mai fericit, el rămâne acelaşi, cu păcatele sau talentele sale.

Când omul aduce cu sine ceva bun din alte vieţi – un talent pe care l-a cultivat – legea sa interioară îi dă imbold să dezvolte acel talent, iar dacă a cunoscut ceva rău, conştiinţa îl îndeamnă să-l ocolească. Dacă omul calcă peste conştiinţa sa, respectiv peste ceea ce a învăţat că nu este bine, atunci păcătuieşte, iar păcatul atrage suferinţă.

Cu cât sufletul este mai pur, cu atât reflectă mai mult Divinitatea, Scânteia divină, din interiorul său.

Mâna ocrotitoare a destinului îl pune pe fiecare om acolo unde se poate recupera pe sine, acolo unde se poate deştepta, pentru a căuta ceea ce-i lipseşte. Astfel unii caută aptitudini, talente,

alţi caută simţul dual, iubire, alţii lucruri materiale etc., flecare în ceea ce este deficitar sau prin ceea ce poate evolua.

Dar unii îşi vor pune întrebarea: „Înţeleg că omul care este în căutarea diferitelor talente sau a iubirii este pe drumul perfecţionării, dar oare cum va evolua cel care se străduieşte să obţină bunuri materiale?”

Răspunsul este următorul: Pentru nivelul spiritual la care se află acel om, însăşi faptul că munceşte, preocupându-se de a face avere şi de a trăi în confort, constituie un mijloc de propulsare, acest om găsindu-se pe o treaptă superioară faţă de băştinaşul din Africa, sau faţă de cel care cerşeşte sau fură, locuind prin suburbiile marilor oraşe.

Fiecare om, lucrând pentru înaintarea sa, lucrează pentru înaintarea întregii lumi. Omul n-ar lucra pentru alţii dacă nu ar fi necesar să lucreze pentru sine şi pentru familia sa. Prin natura sa egoistă el nu este dispus să dea nimic altora, în schimb este tentat să ia de la colectivitate toate bunurile posibile. Din acest motiv există multe situaţii în care omul este silit de împrejurări să lucreze pentru alţii, chiar dacă este retribuit doar pentru munca sa, învăţând astfel să muncească pentru colectivitate. Astfel se naşte în el simţul sacrificiului, dezbrăcându-şi orgoliul.

Orgoliul generează ura între oameni, iar întreaga umanitate se scaldă în oceanul efectelor urii. Din acest motiv omul este mulţumit doar atunci când triumfa asupra altora, umilindu-i, şi nu atunci când le poate face un bine, prin care să-i

facă fericiţi.

Astfel omul orgolios, vanitos şi desfrânat, ajunge să sufere, să ducă o viaţă de mizerie, să fie neglijat şi dispreţuit, pentru ca în sufletul său să învingă credinţa, care îi va aduce pace.

Omul care îşi găseşte plăcerea în trupul său, în frumuseţea lui, este supus bolilor, care îi macină trupul, pentru a se convinge de vremelnicia lui. Alţii simt siliţi, de împrejurările vieţii terestre, să umble înfometaţi, însetaţi şi dezbrăcaţi, pentru ca sufletul lor să se poată debarasa de orgoliu şi să se poată elibera.

Din cauza slăbiciunilor sale, omul nu poate iubi pe altul, în aşa fel încât să se contopească într-un simţ al iubirii, pentru că sentimentele contrare ocupă o parte din sufletul său, iar sentimentul iubirii nu se află în largul său, fiind strâmtorat.

Cei căzuţi în robia sexualităţii şi care numai în contul ei îşi folosesc aproape toate capacităţile şi forţele, se aleg cu boli de nervi, cad în viciul beţiei, se degradează, suferă, şi odată cu aceasta urăsc persoana de sex opus, pentru că prin ea au ajuns în această stare, şi nu vor să accepte că defectul se află în ei.

Astfel bărbatul şi femeia se urăsc reciproc. Drept urmare vor angaja vieţi terestre în care să nu aibă timp pentru sexualitate, lichidând această meteahnă a sufletului. Acest lucru nu înseamnă că sufletul va deveni de-acum corect, căci el poate dezvolta alte simţuri contrare.

Pentru ca simţul deosebit de agresiv al senzualităţii să nu dobândească o putere prea

mare, Tatăl a instituit pe pământ factori de înfrânare, cu scopul de a stăvili impulsurile sexuale. Omul primitiv – suflet aflat în primele stadii ale evoluţiei, şi care pentru a evolua trebuie să se întrupeze într-un trib de băştinaşi – îşi are factorii de înfrânare ai senzualităţii, prin obiceiuri şi ritualuri tradiţionale, pe care le păstrează şi împlineşte cu sfinţenie. Aceste interdicţii se transmit prin cultura şi tradiţia poporului respectiv, sub forma unor ritualuri, care îşi exercită influenţa de înfrânare asupra impulsurilor sexuale născute în suflet, iar ceea ce rămâne netransformat, cade în sarcina oboselii, a bolilor şi a durerilor trupeşti, suferinţe care generează o barieră în jurul sufletului, ce are rolul de a stăvili şi regla tendinţele de abuz ale energiei sexuale. Astfel că instinctul inconştient al senzualităţii nu are ocazia să ajungă prea uşor şi prea des la exprimare.

Pe măsură ce urcăm scara evoluţiei, aceste bariere sunt din ce în ce mai înalte – prin intermediul culturii şi a civilizaţiei – limitând tot mai mult posibilităţile de manifestare ale instinctului sexual.

Dacă nu ar exista aceste stavile, dorinţa sexuală ar tinde să se înmulţească, să se manifeste pe tot mai multe planuri şi să înrobească cu totul viaţa terestră.

Din păcate, tendinţa de extindere şi de abuz nu aparţine în exclusivitate simţului senzual, ea existând la fel de bine şi în sentimentul de ură, de trufie, de egoism, de gelozie etc. Toate aceste sentimente contrare – înmulţindu-se asemenea

buruienilor – se vor dezvolta tot mai mult într-o pasiune oarbă, în dorinţe fără ţel, tinzând să-şi rezerve o cât mai multă putere de viaţă.

Astfel omul care s-a obişnuit cu minciuna, minte fără a avea un anumit scop. De ce o face? O face pentru că dorinţa, acumulată în sufletul său, de a produce senzaţie, nu se mulţumeşte cu ceea ce este adevărat, ci naşte în imaginaţia sa lucruri şi fenomene cu care vrea să impresioneze şi să influenţeze pe cei din jurul său.

Atunci când sufletul, datorită stării sale de rătăcire, nu recunoaşte şi nu conştientizează tendinţa sa spre exces, omul va acţiona şi se va zbate după lucruri al căror scop nu-l cunoaşte, nu ştie ce finalitate vor avea, dorind din ele din ce în ce mai mult, şi încercând să obţină rezultate tot mai impresionante. Finalul acestei curse va fi depăşirea unei limite, trecerea peste barierele naturii, care îi vor aduce boala şi în final distrugerea.

Din acest motiv, barierele sau factorii de înfrânare – care nu întâmplător au fost stabilite şi care au un rol deosebit de benefic – silesc omul să meargă pe cărările legilor naturii, în albia prin care se revarsă fluviul vieţii. Sufletul găsindu-şi astfel un mod de exprimare şi dezvoltare, în limitele prin care forţele vieţii se reglează automat. În cadrul acestei albii, a acestor bariere, sufletul se dezvoltă, se purifică şi devine mai bun, iar dacă depăşeşte aceste stavile îşi distruge energiile vitale, fiind sortit pieirii. Prin distrugerea forţelor sale vitale sufletul sărăceşte, având din ce în ce mai puţine posibilităţi de acţiune, iar în final

va surveni o înţepenire asemănătoare cu moartea.

Aşadar sufletul nu poate abuza la infinit în exteriorizările sale, nici în lumea terestră, adică în planul fizic, şi nici în propria sa lume, ci doar în interiorul unor limite pe care, dacă le depăşeşte, survine moartea.

Entitatea spirituală inferioară, înaintând în cadrul acestor bariere, suferă din cauza imposibilităţii de a-şi exprima dorinţele, iar presiunile venite din subconştient, tendinţa de a acţiona şi de a cuceri lumea materială, o aduc într-o permanentă stare de căutare a unui mod de exprimare, ajungând astfel sub incidenţa legii întrupării. Legile naturii îi acordă posibilitatea să ajungă la un mod de exprimare, prin care să experimentele efectele generate de impulsurile pe care le poartă în sine.

Întrucât în lumea spirituală, energiile necesare exprimării senzualităţii sunt foarte zgârcit distribuite, entităţile spirituale decăzute nu au posibilitatea să ajungă la un mod de exprimare, motiv pentru care se năpustesc asupra planului fizic, iar după ce, conform legii simpatiei, găsesc formele de exprimare corespunzătoare, barierele din jurul lor suferă o oarecare lărgire.

Aceste entităţi vor trăi în planul fizic, conform gradului lor evolutiv, o stare de rai, pentru că se eliberează de o puternică presiune prin faptul că energiile inconştiente, poftele, dorinţele şi instinctele ce clocotesc în interiorul lor, ajung la un mod de exprimare, creând în planul fizic stări degradante.

Prin aceasta însă nu se termină şirul

suferinţelor, deoarece în curând simţurile lor interioare se ciocnesc cu propriile lor rezultate. După ce simţurile lor se revoltă împotriva efectelor – pentru că îşi dau seama că prin natura lor imperfectă au dat naştere unor efecte aducătoare de suferinţă şi teamă – sunt nevoite să scoată din interiorul lor ceva mai bun, conform adevărului pe care l-au cunoscut şi însuşit, pe parcursul miilor de întrupări, simţind tot mai mult nevoia să lucreze şi să sacrifice totul în contul acestui adevăr. Pe când se străduiesc şi sacrifică totul binelui şi adevărului, se mistuie, se arde din sufletul lor o bună parte din răul şi deşertăciunile pe care le-au produs prin propriile rătăciri.

După ce încheie o astfel de etapă evolutivă, entităţile spirituale, într-o oarecare măsură purificate şi corectate, se găsesc pe o altă treaptă de evoluţie, de unde privesc în urmă până la starea de la care au pornit, urmăresc mental traseul pe care l-au parcurs, şi simt o bucurie şi o fericire deosebită când constată că truda şi suferinţele îndurate prin trupul carnal nu au fost zadarnice, deoarece prin ele s-au eliberat de torturile sufleteşti.

Într-adevăr, omul trebuie să treacă prin lungi suferinţe până ce va ajunge ca individualitatea sa, Eul său spiritual, să dobândească privilegiul de a privi în natura sa inferioară şi să poată judeca, prin propriul său adevăr, măsura în care au fost corecte sau incorecte actele săvârşite în timpul vieţii terestre, să vadă dacă a servit sau nu iubirea, prin aspiraţiile şi dorinţele sale. Este deosebit de lung drumul până când sufletul va

ajunge aici.

După ce sufletul a suferit multe coliziuni, după ce a dezbrăcat o cantitate însemnată din negura şi întunericul ce-l înfăşoară, v-a recunoaşte acele greşeli care l-au condus de-a lungul vieţii, iar suferinţele rezultate din faptele sale vor sta în faţa sa sub formă de experienţe. Atunci se va trezi în el dorinţa de a învăţa şi acumula cunoaştere, iar acest lucru se va putea realiza fără să mai treacă prin suferinţă. În momentul în care a ajuns până aici, natura desfrânată ce clocotea până acum în el, este într-o mare măsură calmată, iar dorinţa sufletului de a se înălţa, de a-şi căuta Tatăl creator îl proiectează pe cărarea ce duce spre perfecţiune. A sosit momentul ca Adevărul să se manifeste prin el – se naşte *credinţa*.

A avut şi până acum, într-o oarecare măsură, credinţă, dar această credinţă a izvorât din trup, concentrând toată atenţia sa asupra trupului şi găsind toate răspunsurile la frământările sale în trup şi în planul fizic, pentru că dorinţele sale erau până acum doar trupeşti. Dar din momentul în care sufletul individual – care nu trebuie confundat cu scânteia divină – s-a trezit, el caută să vieţuiască într-o lume de idei şi principii, în care stăpânesc gânduri superioare, care îi luminează negura vieţii trupeşti. După ce nu-l mai satisfac răspunsurile pe care le primeşte în planul fizic, caută comuniunea cu o lume superioară, cu lumea invizibilă a sferelor cereşti.

În această etapă spiritul este frământat de întrebări la care aşteaptă un răspuns. Dar cu toate că se află într-o stare nefericită – ca urmare a

experienţelor crude şi amare – cu toate că principiile prin care se exprimă sunt foarte limitate şi severe – determinându! la autoflagelare, penitenţă, asceză etc. – spiritul, chiar dacă eu preţul amar al unor grele încercări, vrea neapărat să urce pe scara evoluţiei.

Când spiritul se confruntă cu dorinţele trupului carnal

— A cărui conştiinţă este foarte redusă – declarând război poftelor acestuia, el de fapt îşi supune *corpul planetar*, adevăratul generator şi purtător al pasiunilor şi poftelor omului, denumit şi *corp astral* sau *corpul dorinţei*. Inconştientul trup carnal este doar instrumentul prin care se exprimă senzualitatea. Corpul planetar – care a preluat rolul de guvernator al personalităţii umane, cu toate că ar trebui să fie subordonat *corpului mental* – ocupă locul de frunte în personalitatea omului, preluând aproape în exclusivitate conducerea acestuia, constituind una dintre principalele cauze care determină rătăcirile sale.

Corpul planetar, care este unul din componentele sufletului, datorită imperfecţiunii, a căderii şi rătăcirilor sale, a imprimat în suflet urmele faptelor sale, efectele cauzelor pe care le-a provocat, în momentele în care energiile din jurul său îl ispiteau şi îi trezeau dorinţa de a fi puternic şi de a deveni el însuşi creator.

De fapt corpul planetar, în timpul nesupunerii sale, a imprimat *corpului vital* urmele fricii, ca o consecinţă a vieţilor trăite în rătăciri şi imoralitate. Dar pentru că şi corpul vital sau eteric

evoluează, acesta va trage după sine trupul carnal, oferind sufletului posibilitatea de a-şi exprima experienţele şi constatările printr-un sistem nervos tot mai perfectat.

Energiile care înconjoară spiritul în momentul întrupării sale, vor genera dorinţe sufleteşti, dar acestea vor fi limitate de binele, frumosul şi adevărul, pe care prin cultură şi civilizaţie, prin religie, artă şi ştiinţă, omul a reuşit să le inoculeze în sufletul său. Aşadar religia, arta şi ştiinţa – binele, frumosul şi adevărul – au rolul de a purifica şi ilumina sufletul, care în acest fel va fi capabil să-şi construiască un trup carnal, un instrument al vieţii terestre, din ce în ce mai delicat.

Pe parcursul evoluţiei se creează o karmă în jurul entităţii spirituale, un destin, de sub a cărui putere nu se poate sustrage şi elibera. Acest destin nu este altceva decât manifestarea legii cauzei şi a efectului, care, în penumbra imperfecţiunii sufletului, aşteaptă să se împlinească.

Prin faptul că spiritul recunoaşte ca fiind pozitivă o faptă sau un lucru, această cunoaştere încă nu garantează că entitatea spirituală va avea doar acţiuni pozitive şi că a ajuns în posesia acelui lucru bun. Tot aşa cum, dacă o entitate spirituală recunoaşte răul, nu înseamnă că ea deja s-a eliberat de acel rău şi că nu-l va mai face. Sufletul trebuie să urmeze, cu toată puterea sa, ceea ce ea recunoaşte a fi bun, şi acest lucru pentru că legea sa interioară o conduce spre acel bine, iar ceea ce recunoaşte a fi rău, trebuie să-l ocolească cu toată puterea fiinţei sale, pentru că recunoscând că acel

lucru este rău, nu-l mai poate urma fără să nu-şi primească pedeapsa, de la legea sădită în adâncul fiinţei sale, în inima sa.

Aşadar orice faptă devine păcat din momentul în care entitatea spirituală recunoaşte acea acţiune ca fiind greşită, pentru că ceea ce spiritul a experimentat odată, devine legea propriei sale conştiinţe.

Această conştiinţă se străduieşte să ajungă tot mai sus, în sfere tot mai înalte, aspiră din ce în ce mai mult spre lumină, părăsind întunericul şi obscuritatea. Spiritul aspiră spre înălţimile Cerului, spre patria sa, spre lumină, deoarece conştiinţa este acea lumină spirituală în care imaginea Tatălui se reflectă în măsura în care puritatea sufletului şi gradul de evoluţie a spiritului permite înţelegerea şi asimilarea Adevărului.

Responsabilitate în Legea dual

Omul nu se poate sustrage de sub puterea de atracţie care se manifestă prin trupul carnal, putere irezistibilă care atrage cele două fiinţe de sex opus. Această forţă – o exprimare periferică a Legii dual – este formată din acele energii, din acele fluide de natură electromagnetică, ce au fost generate în urma căderii în păcat, şi care concomitent cu despărţirea dualilor s-au divizat în două energii contrare – pozitiv şi negativ. Această forţă periferică a Legii duale – pe care omul carnal, datorită necunoaşterii sale, o denumeşte *gravitaţie* – este prezentă în întreaga creaţie, de la particule microscopice şi până la planete, sori şi universuri.

Chiar şi după divorţul lor, aceste energii sunt silite să ajungă la un mod de exprimare, deoarece legea vieţii le pretinde să dea tot ce au mai bun în ele, să scoată la suprafaţă ceea ce au mai pur. Prin urmare nimeni şi nimic nu se poate sustrage de sub incidenţa Legii duale.

Conştiinţa omului rămâne în toate actele vieţii sale, ca măsură a tuturor lucrurilor. Însă conştiinţa îl ajută pe om numai în măsura în care ea este o bogată arhivă de cunoştinţe şi experienţe. Cum se poate aprecia conştiinţa omului? După actele sale, şi după efectele lor.

Păcatul produce multă suferinţă, pentru că se prinde puternic de suflet şi nu se desface de el, decât în cuptorul suferinţei. Dacă omul crede că spovedindu-se preotului, Divinitatea îi iartă păcatele, este ca şi cum şi-ar închipui că bijuteriile se scot din mină gata finisate. Pentru a dobândi strălucirea şi forma unei bijuterii preţioase, aurul extras din mină a trecut prin cuptorul de foc, şi prin forţa dălţilor şi a ciocanelor nemiloase, iar diamantul, după ce a suferit presiuni şi temperaturi înalte în adâncul pământului, suportă şlefuiri pentru a deveni strălucitor. Divinitatea face acelaşi lucru cu sufletul omului, trecându-l prin „foc”, până când devine curat, frumos şi strălucitor. Într-adevăr Tatăl iubitor, prin marea Sa îndurare ne iartă păcatele, dar sufletul omului trebuie să frecă prin cuptorul suferinţei, până când devine alb strălucitor, şi până când se purifică de zgura acumulată prin senzualitate şi prin răul produs.

Tatăl ne pune la îndemână „cuptoarele” –

corpurile cereşti ale universurilor sale – în care ne purificăm de greşelile trecutului, pentru a putea înainta pe drumul evoluţiei spirituale.

Când mâna destinului uneşte două suflete care aduc cu ele simţuri lascive, viaţa lor va fi un iad, pentru că unul prin celălalt va trebui să-şi cureţe simţurile murdare, iar această purificare nu se produce decât sub loviturile grele ale destinului.

Toţi cei care scot sexualitatea din matca ei, vor fi nimiciţi de boli sufleteşti, iar mai târziu trupeşti.

Matca sexualităţii este căsătoria. Singura cale legală pentru exprimarea senzualităţii, care îşi cere drepturile prin intermediul trupului carnal, este mariajul. Bineînţeles că mariajul trebuie acceptat cu toate consecinţele lui dureroase – compromisuri, sacrificii şi trudă – pe care le solicită, pe de o parte, convieţuirea soţilor, iar pe de altă parte, naşterea, creşterea şi educarea copiilor. Prin această trudă se consumă energiile care-l împing pe om la excese sexuale, acele dorinţe care cu orice preţ caută un mod de exprimare şi care, în mod inconştient încearcă să strângă sub ele tot ceea ce această lume, aflată într-o veşnică schimbare, poartă cu sine şi aruncă la suprafaţă.

Din căsnicie rezultă copii de pe urma cărora părinţii au parte de multiple suferinţe, prin care îşi plătesc exersarea simţului sexualităţii. Când acest simţ este practicat în afara mariajului, sau când omul fuge de responsabilităţile şi de greutăţile familiale, el va fi ajuns din urmă de

legile naturii, care îşi vor cere drepturile.

Prin mariaj sunt mistuite acele forţe, care îşi lasă amprenta pe întreaga lume, copleşind-o cu rătăcire, păcat, suferinţă şi deşertăciune, forţe care vor să nimicească ordinea, să demoleze Legea divină, să distrugă hotarele care delimitează albia ce dirijează spiritul uman şi forţele naturii spre purificare şi iluminare.

Dând naştere unui copil, cei doi soţi pătrund adânc în tainele vieţii, asumându-şi o mare responsabilitate în faţa Divinităţii.

Domnul ne-a dat cele zece porunci, pe muntele Sinai, prin Duhul Sfânt, Guvernatorul terestrian – întrupat în personalitatea celui care a purtat numele de Moise – pentru ca omul să ştie ce este taine şi ce nu este bine să facă, pe plan fizic şi moral. Astfel una dintre porunci interzice otrăvirea forţelor naturii de către manifestările păcătoase ale sufletului, îndemnând omul să fie fidel partenerului său de viaţă, pe care l-a ales după dorinţa inimii sale, şi să-l iubească la fel cum îşi iubeşte propriul său trup. Pentru că ce altceva este femeia pe care a iubit-o bărbatul şi cu care şi-a topit energiile fizice şi sufleteşti, dacă nu propriul său trup, prin care trăieşte în comuniune cu forţele naturii şi cu care, chiar dacă pentru o singură clipă, au avut un drum şi un ţel comun.

Bărbatul şi femeia au pătruns împreună marile taine ale vieţii şi prin comuniunea lor trupească au deschis izvorul vieţii, fecundând universul celular, care a devenit capabil să primească, din lumea invizibilă, un sâmbure spiritual, o scânteie divină, născându-se astfel o

fiinţă nouă, numită *om*. Acest om, care s-a născut prin combinarea fluidelor celor doi părinţi, este continuarea vieţii lor trupeşti.

Când moartea îi răpeşte din mâna omului instrumentul prin care a contribuit la evoluţia sa şi a întregului univers, copiii săi preiau această sarcină, continuându-i viaţa terestră şi activitatea de transformare şi spiritualizare a materiei, prin gândurile şi sentimentele pe care le-au moştenit de la părinţi, şi pe care le-au nutrit părinţii, în momentul conceperii copiilor, adică sentimentele cu care ei şi-au alimentat celulele din care s-au născut urmaşii.

În momentul unirii lor, cei doi părinţi au deschis, pentru lumea nevăzută a sferelor cereşti, posibilitatea continuării vieţii terestre, au pătruns în organizarea misterelor invizibile ale vieţii, schimbând imaginea universului, prin faptul că au dat naştere unei fiinţe noi. Iar dacă au scos o viaţă din neant, din adâncul necunoscut de către omul camal, şi-au asumat o mare responsabilitate şi obligaţie faţă de Cineva, faţă de Creatorul celor patru universuri. Acestea atrag anumite îngrădiri şi limitări, atât în viaţa părinţilor cât şi în jurul vieţii celui pe care l-au născut. Acest lucru înseamnă că cine a dat naştere la o altă viaţă, are obligaţia să asigure perpetuarea şi continuitatea acestei vieţi, în aşa fel ca să fie în armonie cu direcţia pe care i-a trasat-o Tatăl creator.

Dacă omul se va strădui, cu supunere şi umilinţă, să îndeplinească toate Legile divine, înseamnă că a trăit conform Voinţei divine şi că a umplut scena universului cu fluidele armonice ale

vieţii sale. El şi-a rezervat dreptul la viaţă, şi dacă a obţinut această viaţă, ea s-a manifestat în ei şi a câştigat o formă de exprimare, omul devenind factorul unui proces pe care nu-l cunoaşte şi prin care el însuşi a devenit om.

Acest proces de viaţă îl leagă de un Mister incomensurabil, pe care nu-L cunoaşte, dar îi simte puterea pentru că simte în sine Legea Sa. Această Lege – asemenea unui puternic curs de apă ce înaintează continuu, mânat de o neobosită forţă de expansiune – poartă viaţa omului, pe a celor pe care i-a născut şi deci viaţa întregii creaţii.

Viaţa este manifestarea Iubirii divine, pe care Tatăl o revarsă asupra creaţiei Sale. Ea este darul Divinităţii, este născută de Tatăl, pentru ca emanând din Sfera divină, să curgă spre cele patru universuri, să le menţină în viaţă şi să le rotească în jurul Sferei divine. Acest curent de viaţă îl poartă pe om, înapoi la Tatăl, originea întregii creaţii.

Pe când erau în Sfera divină, entităţile spirituale de diferite grade de evoluţie, împreună cu materii şi energii aflate în stare fluidică, au fost îmbarcate de Tatăl, pe *Arca lui Noe*[10] şi sub

---

10 Arca lui Noe, simbolizează un sistem solar aflat în stare fluidică sau spirituală, o nebuloasă, care a fost încredinţată, în Sfera centrală, unuia din milioanele de Fii divini, asemănători Guvernatorului nostru solar, Isus Christos. Această nebuloasă este purtată de Guvernatorul ei într-un punct din univers, desemnat de Tatăl, unde fluidele sale spirituale se vor condensa treptat în sori, planete şi sateliţi, dând naştere unui sistem solar populat cu entităţi spirituale de toate gradele, care se vor întrupa pe aceste corpuri cereşti, în scopul evoluţiei lor

conducerea unuia din Fiii divini ai Tatălui central, au pornit pe drumul evoluţiei, în unul din cele patru universuri.

Datoria omului este să trăiască, să muncească, să cerceteze, să desluşească şi să împlinească Voinţa divină, Legea divină. În acest curent de viaţă, pentru că fluviul vital curge şi prin om, manifestându-se în toţi atomii săi şi în toţi atomii lumii create.

Dacă viaţa terestră nu este fericită, dacă ea suferă şi este plină de dureri şi chinuri, toate aceste canoane sunt efectul sufletului omului rătăcit, a gândurilor şi sentimentelor sale eronate. Voinţa divină vrea ca omul să absoarbă, să digere, să nimicească aceste efecte generate de contrarietate şi să le înlocuiască cu rezultate noi, de Tatăl binecuvântate. În acest scop trebuie să-şi organizeze omul viaţa, moartea şi reîntruparea. De fapt acesta este scopul vieţii.

Omul are obligaţia să ofere entităţilor spirituale posibilitatea de a se întrupa şi ele la o viaţă terestră. El va da naştere, aşadar, unor haine carnale, în care se vor coborî entităţi spirituale cu care a stabilit în Cer diferite contracte, sau de

---

spirituale. La expirarea termenului acordat de Tatăl central, Fiul Său se va întoarce în Sfera divină, împreună cu entităţile spirituale încredinţate Lui, şi cu întregul sistem solar transformat din nou în stare fluidică sau spirituală, dar aflată pe o treaptă de evoluţie spirituală superioară. întors în Sfera centrală Fiul divin îi va preda Tatălui pe copiii Săi, pentru ca după ce vor consuma rezultatele obţinute în lumea creată, entităţile spirituale să pornească cu o altă nebuloasă şi sub conducerea unui alt Fiu divin, într-un punct al universului, unde vor continua şcoala lor evolutivă.

care este legat prin legături karmice. Aşadar obligaţia celor doi soţi este să nască, să crească şi să-şi educe copiii, în aşa fel ca, în locul pasiunilor şi poftelor necumpătate din sufletul lor, să le dirijeze viaţa în direcţia ţelului pe care omul l-a cunoscut prin lumina primită de la Dumnezeu. Aceasta este o sarcină grea, dar nu imposibil de realizat, căci este în acord cu Voinţa divină.

În această activitate femeia, împreună cu durerile, cu suferinţele şi cu rezultatele rătăcirilor şi căderilor ei, este pusă lângă bărbat, unde rabdă, suferă, iubeşte, speră sau este exasperată. Femeia tremură când pentru soţul, când pentru copilul ei, uneori se înalţă la Dumnezeu, alteori coboară în adâncurile iadului, uneori se roagă, alteori blestemă, uneori se sacrifică pe sine, alteori se revoltă şi trage după ea inimi în adâncuri.

Femeia, orice ar face, este şi rămâne nucleul relaţiei eterne dintre bărbat şi femeie, iar nevoia comuniunii cu ea, simţul de a fi legat veşnic de ea, este înscris adânc în sufletul bărbatului. Simţul de a fi unit cu femeia împinge bărbatul la senzualitate, care după cum am mai spus, este o exprimare coruptă şi degradată a iubirii duale. Iubirea trebuie ridicată din această formă ordinară, trebuie purificată pentru a i se reda strălucirea pierdută, trebuie transformată într-o iubire spirituală, într-o atracţie sufletească, pentru că acest simţ leagă cele două elemente de viaţă care odată constituiau o unitate. Acest simţ al iubirii uneşte lumile – de orice grad de condensare ar fi ele – acest simţ îmbină atomii între ei,

fecundează mereu şi naşte din nou lumea îmbrăcată într-o diversitate pe care mintea omului nu o poate cuprinde. Acest simţ de iubire creează lumi materiale[11] de grade diferite de condensare, acest simţ este cel care îi adăposteşte pe cei doi, permiţându-le să se manifeste împreună şi prin perpetua lor evoluţie în valuri, să nască mereu pe un al treilea.

Prin intermediul acestui simţ de iubire se purifică materia, prin acest simţ se altoieşte pomul, se înnobilează fructul, floarea, animalul, omul, acest simţ aduce pace între cei doi poli de sens opus, iar prin acest sentiment de împăcare, de colaborare armonică, se vindecă întreaga natură păcătoasă şi infectată a lumii. În acest simţ încetează ura şi egoismul, dezvoltându-se renunţarea, sacrificiul şi toleranţa care îi împacă şi îi apropie pe oameni, pentru ca împreună să slujească Legea evoluţiei şi a îndurării.

Doar atunci reuşeşte iubirea să lumineze cu adevărat conştiinţa omului, când acesta vede în alţi oameni pe fraţii săi, când devine conştient de faptul că divizarea este consecinţa trufiei sale, care la rândul ei a generat ură şi egoism. Omul care a ajuns la această conştiinţă se va angaja într-o luptă împotriva stavilelor iubirii, ale simţului de fraternitate.

Când asocierile spirituale ating un anumit grad de purificare, dezbrăcând sentimentul de egoism şi de repulsie, vor ajunge la concluzia că

11 Lumea spirituala este şi ea tot materială şi nu este separată de lumea materială, fiind alcătuită tot din particule materiale, dar cu mult mai subtile decât atomii şi particulele ei.

toţi oamenii sunt fraţi, cu toţii fiind copiii aceluiaşi Tată creator, şi că doar trăind şi muncind unul pentru celălalt vor sluji interesului şi fericirii lor comune.

Dar înainte de a se ajunge aici, cele două forţe – bărbatul şi femeia – trebuie să se recunoască în acea mare iubire, pe care omul încă nu o cunoaşte şi nu a ajuns să o manifeste în sentimentele sale. Această iubire concentrându-se şi dizolvându-se în marea iubire eternă, trebuie să se exprime prin fidelitate. Cele două jumătăţi unindu-şi sufletele, până la a se dizolva una în cealaltă, trebuie să înţeleagă că sunt create una pentru cealaltă, că nu pot trăi separat şi nu pot urmări ţeluri diferite.

Căminul, fariiilia, uneşte cele două principii contrare, iar natura este căminul în care trebuie să se împace toate contrarietăţile. Împăcarea serveşte Legea evoluţiei, iar iubirea înalţă pe culmi.

Până când omul găseşte adevărata iubire, el consideră drept iubire sexualitatea, mulţumindu-se cu falsele bucurii pe care i le oferă aceasta. Doar după ce a atins o oarecare treaptă de evoluţie, devine însetat de bucuriile adevărate, şi nimic nu-l mai fericeşte din ceea ce este pământesc, pentru că îşi dă seama că tocmai de acolo unde a căutat refugiu, i-au venit cele mai multe dureri, nelinişti, decepţii, fiind copleşit de oboseală.

Atâta timp cât păcatul îi va împrăştia pe cei doi duali, pentru ca fiecare să rătăcească singur în lume, ei vor căuta acele ocazii care, chiar dacă

pentru un scurt timp, le promit un mod de-a se sustrage de la obligaţiile ce împovărează pe fiecare om – din momentul în care pătrunde în viaţa terestră – obligaţii pe care trebuie să le onoreze sub forma unor misiuni. Aşadar omul nu se străduieşte să-şi facă datoria, ci el caută acele bucurii şi plăceri ieftine, pe care i le oferă Satana, şi care pentru un moment dau impresia că oferă fericire sufletului, asemenea unor flori parfumate şi atrăgătoare, care se oferă să fie culese, fără ca omul să fi trudit pământul.

Dacă el preferă aceste flori efemere şi continuă să se sustragă de la muncă, va urma în viaţa sa o etapă în care legile naturii vor încasa de la el – cu dobândă bineînţeles

— Creditele neonorate, iar falsa fericire va fi înlocuită de suferinţă, boală, oboseală şi decepţie.

Sufletul fiind lezat pe mai multe suprafeţe, creează confuzie în om, îl dezorientează, până când nu va mai şti cum să-şi organizeze viaţa – ce drum să aleagă, ce decizii să ia şi cum să acţioneze – deoarece trebuie să se apere în permanenţă împotriva acelor atacuri care îl stânjenesc în savurarea vieţii terestre, sau în mersul normal al acesteia, împiedicându-l în realizarea misiunii sale.

Mulţi oameni ar dori să păşească pe drumul corectitudinii, ai dreptăţii şi al adevărului, dar au impresia că nu au nicio şansă, atâta timp cât trăiesc într-o lume a corupţiei, a injustiţiei, a urii şi în cadrul unor posibilităţi limitate de manifestare, care le strangulează sufletul, neputând acţiona după aspiraţiile, concepţiile şi

aptitudinile lor. Aceşti oameni nu trebuie să uite că, nu există succes fără sacrificiu.

Dacă cineva, în scopul obţinerii unor avantaje materiale, s-a angajat într-un mariaj cu o persoană nepotrivită, iar în urma efectelor negative ale nechibzuinţei sale îşi dă seama cât rău i-a adus greşeala comisă, să poarte cu răbdare consecinţele faptei sale, şi să-şi predea destinul în mâna Divinităţii. Când Divinitatea va considera că lecţia s-a gravat destul de adânc în sufletul său, îl va elibera. Dar dacă în acel mariaj nu va fi fericit, în nici într-un caz să nu caute satisfacţii şi bucurii în alte locuri.

Acest lucru nu înseamnă că în anumite situaţii divorţul nu îşi are locul. Divorţul rămâne ca o ultimă soluţie în cazul în care convieţuirea soţilor periclitează viaţa unuia dintre ei, după ce au fost încercate toate posibilităţile legale, şi nu s-a obţinut nicio conciliere, acţionându-se conform conştiinţei soţilor şi conform celor permise de legile terestre.

Odată ce iubirea a unit două suflete, iar această dragoste nu a fost doar o simplă atracţie a dorinţelor trupeşti şi a posibilităţilor favorabile de viaţă, ci s-a bucurat şi de contribuţia sufletului, conform gradului său de evoluţie, divorţul nu îşi are locul. Cei doi vor trebui să rabde şi să caute în Divinitate posibilitatea împăcării şi a expierii, pentru ca împreună să-şi corecteze greşelile. Dacă s-au eliberat de sub povara greşelilor, sau cel puţin încearcă să se corecteze şi să se transforme, Duhul Sfânt va aprinde în ei simţul iubirii.

Fără suferinţă şi răbdare nu există o

împăcare cu Legea, fără toleranţă nu se poate cuceri fericirea. Pentru că dacă odată iubirea a unit doi oameni, ei trebuie să vieţuiască în acea iubire, trebuie să rabde în acea iubire, trebuie să dezvolte în acea iubire binele, adevărul şi frumosul, pentru că suferinţa îndurată, dovada de sacrificiu, de răbdare şi toleranţă se vor constitui într-o investiţie care le va asigura în viitor o fericire eternă, adevărată şi inviolabilă.

Orice greşeală, orice eroare, orice abuz care va apărea înti 2 oameni, dar mai ales între duali, se va constitui într-un izvor de suferinţă, care le va închide porţile fericirii. Durerea pe care cu violenţă o înfigi în inima partenerului de viaţă, suferinţa pe care o picuri, asemenea unei otrăvi, în sufletul său, va pătrunde în inima şi sufletul tău, pentru că rănind jumătatea ta sufletească, îţi umbreşti propriul suflet, umbră care se va interpune între tine şi jumătatea sufletului tău. Această umbră va fi cea care va sta în calea recunoaşterii voastre.

Sfântă trebuie să fie iubirea, pentru că ea este o Lege dată de Tatăl creator şi pe care El a scris-o în inima omului. Voinţa divină doreşte ca omul – după ce s-a purificat şi s-a împăcat cu sine şi cu efectele pe care le-a generat în univers – să se înalţe la un nou grad de conştiinţă şi să înţeleagă marea Iubire divină. Tatăl vrea ca omul să încheie viaţa terestră împăcat cu toţi cei din jurul său, şi unit cu ei prin sentimentul iubirii.

Sfântă este iubirea care face capabil părintele la mari sacrificii, sfântă este iubirea care îl determină pe copil să fie recunoscător părintelui

său. Sfântă este iubirea care îi uneşte pe oameni şi îi face capabili să aprecieze intenţiile nobile ale sufletului, şi să se sprijine în bine şi adevăr. Sfântă este iubirea, pentru că ea este darul Tatălui divin.

Prin simţul iubirii omul se recunoaşte pe sine, şi recunoaşte Voinţa divină, Legea divină, pentru că îşi simte sufletul împăcat şi compensat cu tot ceea ce este viaţă, cu tot ceea ce este înălţător. După ce îşi recunoaşte limitele şi greşelile, omul se ridică. Din mocirla păcatului, dorind tot mai mult să se apropie de Tatăl creator şi să i se supună.

Astfel, încet-încet, se conturează în jurul omului fericirea adevărată, pentru că iubirea regenerează totul, înfrumuseţează totul, purifică totul, făcând ca orice formă de viaţă să fie strălucitoare, pentru că viaţa care este în el şi care îl înconjoară, nu vrea decât să exprime, prin intermediul iubirii, Gândirea şi Voinţa Divinităţii.

Dar până când nu există în om iubire, sau până când aceasta nu este destul de mare ca să-l facă să observe acest lucru, el va fi în conflict cu sine şi cu lumea înconjurătoare, pentru că impulsurile sale contrare, simţurile contrare din sufletul său, îi învăluie cu obscuritate lumea mentală şi sentimentală, făcându-l să vadă peste tot duşmani, şi nefiind capabil să înţeleagă că Tatăl i-a oferit tot ce este necesar pentru binele şi fericirea lui.

Omul ar trebui să mulţumească şi să binecuvânteze acele încercări şi suferinţe care îi mistuie răul, nefericirea şi ilegalitatea din suflet, apropiindu-l tot mai mult de Tatăl ceresc. Fiecare

om îşi ţese Edenul în jurul său, în grădina fiecăruia crescând acele flori pe care el însuşi le cultivă.

Degenerări ale simţului dual

Ştim deja că forţele de atracţie ale Legii duale doresc şi caută un mod de exprimare prin trupul carnal, manifestând o putere irezistibilă care atrage cele două fiinţe de sex opus. Sufletele care prin voinţa şi prin gândirea lor rătăcită încearcă să se eschiveze de sub puterea Legii duale, încercând o divagaţie de la această lege, sunt atrase în torentul fluidelor spirituale de acelaşi gen, fiind determinate să caute compania celor de sex identic cu ele.

Această eschivare este determinată de teama de a nu genera acele rezultate dureroase, care se nasc în urma relaţiilor dintre cei de sex diferit, sufletele nedorind să poarte poverile ce rezultă din aceste legături. Şi pentru că nu-şi găsesc un ţel, nu găsesc un răspuns şi o rezolvare pentru propriile suferinţe, aceste suflete ajung în propria lor cursă, în care, îşi densifică fluidele, până în momentul în care aceste fluide, saturate de propria lor energie, explodează, distrugând asocierea celor, care, în neştiinţa lor au generat asemenea stări perverse şi imposibile.

Aceste condensări de fluide, care se opun oricărei posibilităţi de evoluţie, simt distruse şi risipite, la anumite intervale de timp, de către Legea evoluţiei. Altfel ar fi per clitată evoluţia entităţilor şi grupărilor Umane, blocate în interiorul fluidelor de acelaşi gen.

Omul, în ignoranţa şi trufia sa, nu vrea să

accepte suferinţa – inevitabilă în viaţa sa – şi ca urmare se hotărăşte să evite persoanele de sex opus, optând pentru cele de sex identic cu el.

Există oameni, care din cauza abuzurilor sexuale ajung pe această pantă a depravării. Aceştia au un suflet slab, orgolios, egoist şi foarte sărac în iubire, motiv pentru care, nu sunt în stare să iubească într-o asemenea măsură încât să se ataşeze de o singură persoană. Astfel ei sunt într-o căutare veşnică, schimbându-şi mereu obiectul atracţiei afective şi sexuale. Iar atunci când au parte de un anumit succes, pe tărâmul aventurilor amoroase, orgoliul li se dezvoltă într-un mod atât de exagerat, încât încurajaţi de aceste succese şi angajaţi într-o veşnică goană după ele, încearcă să cucerească din ce în ce mai mult din plăcerile senzuale, care, cred ei că li se cuvin, fiind o sursă de fericire. Astfel porniţi pe această pantă a depravării, sufletul lor nu mai este impulsionat de simţul iubirii, ci de satisfacerea orgoliului lor din ce în ce mai înfometat, şi a pasiunilor oarbe ale senzualităţii.

Orgoliul unui astfel de om este satisfăcut atunci când are putere de influenţă asupra semenilor săi, trezind în sufletul lor iubire faţă de propria sa persoană. Iar atunci când şi-a atins scopul, când a reuşit să stăpânească şi să domine sentimentele cuiva, îl părăseşte, pentru că el nu iubeşte, ci doar vrea să aibă certitudinea că este iubit, şi că lumea stă la picioarele sale.

Bineînţeles că această atitudine nu este fără urmări. Astfel că durerile, care sunt consecinţele unui astfel de comportament, se vor îndrepta din

sufletul victimei asupra cuceritorului, pe care îl vor însoţi de-a lungul vieţii sale, sub forma unor dorinţe neîmplinite.

Chiar dacă s-a legat de cineva prin mariaj, bătrâneţea îl va găsi, pe acest cuceritor de inimi, într-o stare de nesiguranţă, pentru că în natura acestui suflet trăieşte o veşnică nemulţumire, fiind mereu frământat de gândul, că dacă şi-ar fi legat viaţa de un alt om, ar fi avut parte de o fericire mai mare sau ar fi cucerit o avere mai mare, prin capacitatea sa de a trezi iubire în sufletul celor de sex opus. Cu acest veşnic sentiment de insatisfacţie şi nemulţumire, îl ajunge din urmă ofilirea şi moartea.

În perioada de bătrâneţe a omului, spre toamna vieţii sale terestre, urmează o nouă etapă de dezvoltare a sufletului, acesta instruindu-se din alte puncte de vedere. În acest scop, sufletul ce era mereu mistuit de setea de a cuceri şi exploata afecţiunea altora, cade într-o oarecare moleşeală. Dar imediat ce, împreună cu trupul carnal, este dezbrăcată povara bătrâneţii – când spiritul, eliberat de trup, revine în lumea spirituală – acele simţuri care erau presate în adâncurile sufletului, ajung la elemente noi de viaţă, se încing şi chinuiesc sufletul cu o sete acută.

În condiţiile normale ale vieţii spirituale, bogăţia experienţelor acumulate de-a lungul unei vieţi terestre – care a ajuns până la anii bătrâneţii – asigură o oarecare înţelepciune, premoniţie şi capacitate de a deosebi binele de rău. Aceste calităţi sufleteşti generează armonie între diferitele energii ale sufletului, care, în viaţa

terestră se manifestă în dorinţa de joacă a copilului, în veselia, jovialitatea şi entuziasmul tânărului, şi în puterea creatoare a omului matur. Dar în cazul în care sufletul nu este dezvoltat pe toate suprafeţele sale, sau dacă acestea nu sunt aduse la o stare de echilibru, omul este predispus la oscilaţii, care îl aduc în situaţia de a nu fi în stare să-şi îndeplinească misiunea, conform talentului şi capacităţilor sale.

Tocmai acest fapt, de a nu fi capabil de niciun rezultat, sileşte entitatea spirituală să coboare la întrupare. Aşadar prin întrupare, prin intermediul condiţiilor şi posibilităţilor vieţii terestre, capacităţile sufleteşti precare sunt aduse la o oarecare stabilitate şi dezvoltare. În condiţiile vieţii terestre, capacităţile sufleteşti rămase în urmă sunt întregite şi desăvârşite, iar cele care s-au dezvoltat în mod pervers şi degenerat, vor fi transformate până când vor atinge forma de exprimare normală, pentru a deveni instrumente desăvârşite în eternitate. Pentru că în eternitate nu este permis ca o lucrare să fie parţial îndeplinită, nu este permis ca o misiune începută să fie abandonată înainte de finalizarea ei. Din acest motiv, dezvoltarea şi progresul este incert în condiţiile în care sufletul nu deţine capacităţile necesare finalizări lucrării. Trebuie să precizez că prin această misiune nu mă refer la lucrarea absolută şi eternă, nici măcar la un segment al unei lucrări cu o valoare eternă, ci doar la o activitate care poate veni în folosul lucrării absolute.

Pentru a se înţelege ce înseamnă *lucrare*

absolută, am să mă folosesc de o comparaţie, întrucât aceleaşi principii, după care acţionează legile eterne ale Cerului, sunt valabile şi aici pe pământ. Astfel dacă un om doreşte să construiască o casă, trebuie mai întâi să alcătuiască un proiect. După aceea trebuie să facă un plan, o schiţă cu toate detaliile în parte, să stabilească poziţia şi rolul fiecărui detaliu şi relaţiile dintre ele. După ce toate acestea au fost finalizate, lucrarea spirituală este terminată. Urmează executarea lucrării. Dar nu aceiaşi oameni care au executat munca de creaţie, vor săpa fundaţia şi vor căra diferitele materiale de construcţie, ci fiecare va executa munca pentru care s-a instruit şi pe care este capabil să o execute. Astfel zidarii vor înălţa pereţii, iar tâmplării, zugravii, instalatorii etc., vor executa partea de lucrare la care se pricep, bineînţeles respectând cu toţii proiectul creatorului, al arhitectului. Dar cărămizile şi celelalte materiale de construcţie nu vor fi executate tot de aceşti lucrători, ci ele vor fi create de muncitori special instruţi pentru tehnologiile respective.

Aşadar chiar şi executarea unui proiect născut în mintea unui arhitect, a unei lucrări ce nu are decât o valoare efemeră, pretinde cunoştinţe şi specializări multiple.

Dar să nu uităm că rezultatul acestei lucrări, casă, nu este decât un obiectiv secundar, care îl va apăra pe om de intemperiile naturii şi îi va oferi un cămin. Oamenii care se vor adăposti, cei care vor locui în acest obiectiv, vor avea la rândul lor o misiune, vor avea de îndeplinit o lucrare, care,

bineînţeles că nu va consta în simplul fapt de a locui în acea casă. Aceşti oameni probabil că vor avea o altă ocupaţie, poate că au chiar menirea de a scoate gânduri mai înalte din sufletul lor, iar această construcţie – prin faptul că îi apără de intemperii şi le oferă un anumit confort, şi stabilitate – va fi şi ea un instrument în realizarea misiunii lor, pentru că îşi vor putea concentra toate resursele sufleteşti în acest scop. În acest fel o necesitate va naşte o altă necesitate, iar o lucrare care ni se pare că este foarte importantă, nu reprezintă decât un fragment dintr-o lucrare şi mai importantă.

Aşa cum la coborârea în viaţa terestră, talentul, vocaţia şi diferitele misiuni sunt distribuite în funcţie de gradul de evoluţie al entităţii spirituale, şi în lumea spirituală, misiunile, care slujesc Gândirea divină, sunt încredinţate în funcţie de lumina pe care o emană entitatea respectivă. Fiecare entitate spirituală va accepta o diviziune din complexa lucrare divină, dar pe care este obligat să o îndeplinească cu desăvârşire.

Omul imperfect, care datorită atomilor rătăciţi ai sufletului său, trăieşte în instabilitate, şi într-un haos asupra căruia nu este capabil să stăpânească – întrucât dacă ar fi stăpân pe situaţie, ar trebui să vadă din primul moment, că principiile după care se conduce sunt false şi că drumul pe care l-a ales nu-l va duce la fericire – produce mereu, cu fiecare formă şi posibilitate de exprimare, noi erori şi perversiuni ale Adevărului, care îl vor sili la suferinţă.

O astfel de entitate spirituală este cu totul inutilă pentru lumea spirituală, deoarece munca de care este în stare nu poate să producă nimic care să aibă valoare în cadrul Adevărului şi a Legii eterne. O astfel de entitate nu îşi găseşte loc în cadrul unei vieţi superioare, pentru că nu posedă puterile necesare. Doar acela are loc în cadrul Binelui şi Adevărului, şi doar acela are dreptul la pace şi stabilitate, care a lucrat în contul Binelui şi Adevărului.

Aşadar acele entităţi în al căror suflet labil stările de decepţie şi de fericire se schimbă între ele, sunt foarte sărace în lumea spirituală, iar posibilitatea de acţiune le este limitată. În acest fel ele nu beneficiază de libertate, deoarece nu au niciun capital în Bine şi Adevăr, de pe urma căruia să obţină un oarecare rezultat.

Aceste suflete slabe şi rătăcite – care umplu atmosfera fuidică roşie a Pământului – sunt deportate într-un flux rapid la întrupare. De fapt datorită groaznicei sărăcii şi a insatisfacţiei în care se află, se aruncă cu lăcomie asupra oricărei posibilităţi de a-şi satisface poftele, ocazii care le oferă contactul cu fluidele lumii fizice, contact care îi aduce tot mai aproape de întrupare, la starea imperioasă de a avea un trup carnal.

De aici rezultă, în mod natural, că vor aduce în sufletul lor aceste simţuri nesatisfăcute. Dar împrejurarea şi mai dureroasă este faptul că viaţa terestră, care le stă în faţă, este mai sărăcăcioasă, decât cea precedentă, în ceea ce priveşte posibilităţile prin care îşi vor putea satisface pasiunile. Şi este normal să fie aşa, deoarece sunt

însoţiţi la întrupare, de acele simţuri ne satisfăcute ale fluidelor de sex opus, pe care ci înşişi le-au chemat la viaţă.

De obicei posibilităţile acestor suflete sunt limitate şi prin faptul că vor fi silite să se nască într-un trup infirm, ori vor fi frustrate de capacitatea de a deveni atrăgătoare, fiind incapabile să trezească interesul sexului opus asupra persoanei lor.

Dar este de dorit situaţia de a fi ocolite de sufletele de sex opus, pentru că sub nicio formă nu este binevenită o relaţie cu acele suflete josnice, care le stau la dispoziţie ca posibilităţi de echilibrare şi compensare a stării lor sufleteşti.

Aceşti oameni vor purta în suflet amintirea cuceririlor din întrupările anterioare, motiv pentru care vor fi deosebit de orgolioşi şi încrezători în propriile calităţi, nefiind dispuşi la niciun act de supunere sau umilinţă. În schimb acum nu mai posedă acele forme exterioare atrăgătoare. Cu toate acestea, sunt convinşi că deţin atributele necesare cuceririi inimilor, şi din acest motiv continuă să fie deosebit de aroganţi şi încăpăţânaţi cu cei de sex opus. Dar pentru că, pe lângă faptul că deţin un fizic respingător, sunt şi aroganţi, ei elimină orice posibilitate de convieţuire. Astfel devin retraşi şi în urma insatisfacţiilor sufleteşti şi a insucceselor, se Vor apropia spre cei de acelaşi sex cu ei. În acest fel predispoziţiile lor sufleteşti vor suferi o degenerare, care mai apoi va crea, în lumea lor sufletească şi fluidică, o şi mai mare nemulţumire, generând în jurul lor un câmp puternic de fluide

electrice.

La început, aceste transformări exterioare şi interioare rămân insezizabile, dar cu timpul sufletul acestor entităţi trece printr-o metamorfoză, devenind tot mai timizi cu persoanele de sex opus, iar antenele lor senzitive se retrag tot mai mult spre interior, ruinându-se şi atrofiindu-se din ce în ce mai mult. În final, aceşti curenţi de natură electrică vor genera, în jurul spiritului, o cămaşă fluidică[12] perversă şi coruptă.

De fapt aceste entităţi spirituale formează o unitate, prin lumea lor comună de gânduri, sentimente şi dorinţe, care îi uneşte printr-o legătură fluidică, până când se consumă acele fluide perverse electrice negative sau receptive. Imediat ce fluidele receptive se ard şi se consumă, cămăşile fluidice corupte explodează, devastând de orice putere entităţile spirituale, care le-au fost gazdă.

De aici încolo urmează paleta vastă a degenerărilor, care îl vor aştepta în viitorul trup carnal: malformaţii sufleteşti şi trupeşti, în toate variaţiile prin care se pot manifesta imperfect în natură.

Aceste degenerări pot afecta sufletul uman, indiferent de sexul de care aparţine. Dar oricât de mult au degenerat aceste fluide sufleteşti, cei doi

12 Entitatea spirituală este înconjurată de mai multe învelişuri sau cămăşi fluidice, alcătuind în jurul trupului carnal o aură, care – pe lângă exercitarea unor funcţii vitale – îl apără de influenţa nefastă a semenilor sau a entităţilor spirituale. Entităţile spirituale întrupate, a căror vibraţie mentală şi sentimentală este asemănătoare, au o aură comună, prin care formează o unitate.

duali vor trebui să se întâlnească şi să se recunoască.

Fluidele receptive sau feminine sunt mai puţin expuse degenerărilor, pentru că ele nu sunt atât de violente în dorinţa lor de exprimare. Mai mult de atât, putem constata că gravitarea spre normal a fluidelor feminine este cu mult mai puternică decât a celor masculine, şi acest lucru se întâmplă pentru că prin maternitate, prin sacrificiul la care este expusă femeia, fluidele feminine suferă mai mult, ele fiind mai mult prelucrate de Legea dual㠹 decât fluidele masculine.

De obicei fluidele sufletului feminin, prin suferinţele şi sacrificiul pe care le suportă ca mamă, sunt mai spiritualizate decât fluidele sufletului masculin, care, tată fiind, se sustrage de sub comandamentele Legii duale. Creşterea şi educarea copiilor revine mai mult în sarcina mamei, pentru că bărbatul nu simte, atât de puternic, în sufletul său, responsabilitatea pe care o are faţă de fructul actelor sale „de iubire”.

Oricum bărbatul ar trebui să-şi schimbe atitudinea faţă de familie, să dea dovadă de mai multă fidelitate în relaţia conjugală şi să ducă o viaţă mai morală, prin care să se sacrifice familiei sale. Comuniunea mai intimă cu membrii familiei sale, îl vor înălţa cu o treaptă mai sus pe scara iubirii, astfel că sufletul său se va dezvolta după fiecare viaţă terestră şi va fi capabil să producă într-o măsură mai mare simţul iubirii, decât în cazul în care se izolează şi se sustrage de la poverile şi obligaţiile familiare. Pentru că fugind

de responsabilitate şi de greutăţile iminente ce apar într-o familie, bărbatul nu face decât să-şi întărească egoismul, să-şi slăbească simţul responsabilităţii, iar iubirea – puterea de coeziune care duce la unitate – se distruge.

Dacă omul nu este în stare să ofere iubire propriilor să-i copii, cum va fi el capabil să iubească omenirea? Cum să producă acel suflet masculin un rezultat care să propulseze umanitatea? în acest suflet masculin degenerat şi malformat îşi găsesc foarte uşor adăpost tirania, brutalitatea, cruzimea şi trufia.

Înşelat, ignorat, dispreţuit şi neglijat, sufletul feminin devine un pământ fertil pentru dezvoltarea vicleniei, a perfidiei şi a diferitelor forme de impostură, iar un astfel de suflet nu-şi poate exprima nici simţul iubirii materne, nici simţul iubirii duale.

În acest fel, un păcat va naşte alt păcat. Subiectivismul, despotismul, materialismul, orgoliul şi falsele virtuţi ale părinţilor îngreunează căsătoriile şi împiedică pe tinerii atraşi de o iubire dezinteresată, să se unească fără nicio pretenţie, şi să-şi manifeste dragostea.

Egoismul omului este în stare să nască „virtuţi” şi situaţii, care poartă tinerii pe cărări greşite, impunându-li-se îngrădiri şi restricţii care nu pot fi respectate, fiind nevoiţi ca pentru exprimarea dorinţelor lor, să caute cărări care nu corespund legilor firii.

Aşadar nu doar aceia greşesc care păşesc pe un drum lăturalnic, ci şi aceia care prin egoismul şi orgoliul lor abat din drumul lor tineretul, sau pe

cei asupra cărora îşi pot exercita influenţa, ridicându-le prea sus ştacheta, pretinzându-le să realizeze ceea ce nu au fost ei în stare, sau educându-i astfel încât să se sustragă de la orice responsabilitate. Greşesc deci acei părinţi, care, prin ipocrizie şi făcând uz de o falsă sfinţenie şi virtute, vor să realizeze imposibilul prin intermediul copiilor, cerându-le fapte şi însuşiri de care nici ei nu sunt în stare.

Destinul bărbatului este femeia

Sufletul omului cu cât este mai impresionat de gânduri şi sentimente de ataşament şi devotament faţă de Divinitate, cu atât concluziile şi intuiţiile sale vor reprezenta mai fidel Adevărul, şi omul va fi mai stăpân pe simţurile sale. Bineînţeles că această deprindere nu se naşte, în sufletul omului, de azi pe mâine, ci ea solicită un drum lung, pe parcursul miilor de întrupări.

Iubirea şi credinţa entităţilor spirituale evoluate este de neclintit, pentru că aceste entităţi simt adânc ancorate în Divinitate, şi prin Ea se iubesc şi iubesc totul.

Atunci când iubirea este principiul care stă la baza unui mariaj, chiar dacă cei doi soţi nu sunt duali, activitatea lor se intensifică, în mod deosebit, în contul întâlnirii cu dualul lor. După un astfel de mariaj, sufletul bărbatului va fi mai luminos, mai înţelept, mai blând, mai moral, conturându-şi mai adânc individualitatea.

Pe măsură ce sufletul omului este pătruns de atracţia către Divinitate, presimţirile şi intuiţiile sale sunt mai precise. Cu toate acestea capacitatea sufletului de a intui sau de a face

anumite deducţii, nu îl scuteşte pe om de posibilitatea de a greşi. Om perfect nu există pe pământ, pentru că prin întrupare fiecare entitate spirituală îmbracă anumite straturi de imperfecţiune. Chiar dacă spiritul care se întrupează coboară din sfere cereşti superioare – venind pe pământ în scopul îndeplinirii unei misiuni – după ce pătrunde în atmosfera terestră, în oceanul de fluide roşii care înconjoară suprafaţa pământului, este supus greşelii şi incertitudinii.

Pe măsură ce entitatea spirituală acumulează experienţă, pe măsură ce deducţiile sale vor fi mai corecte – dezvoltându-şi credinţa şi speranţa în Divinitate, credinţă care îl determină să facă binele – îşi fortifică sufletul şi atunci când va reveni pe pământ, va aduce cu sine o doză considerabilă de bine, adevăr şi frumos. Cele trei atribute divine

— Binele, Frumosul şi Adevărul – s-au constituit în sufletul său, de-a lungul miilor de întrupări, într-o lege, care se exprimă în decursul vieţii sale terestre prin ideile, principiile, constatările, preocupările şi faptele sale.

Aceşti oameni trăiesc în Adevăr şi îl exprimă în faptele lor, căci pentru ei Adevărul şi moralitatea este o lege impusă de conştiinţa lor, şi nu de justiţia terestră. Aceşti oameni – bărbaţi sau femei – se recunosc prin binele şi adevărul care îi atrage, determinându-i să se asocieze în diferite grupări, să lege prietenii, ori dacă misiunea sau karma lor o doreşte, se pot uni prin căsătorie. Chiar dacă mariajul lor nu va sta sub semnul iubirii şi fericirii perfecte, vor fi legaţi printr-o

iubire adâncă şi curată, pe care nimic nu o poate distruge.

Dar oare aceşti oameni imperfecţi ce vor iubi unul în celălalt? Ei nu vor iubi altceva decât Binele şi Adevărul, iubind Divinitatea care se manifestă prin fiecare individ. Iubirea lor rămâne statornică pentru că ei iubesc, în partenerul lor de viaţă, Spiritul divin, pe care îl cunosc şi II adoră.

O importanţă covârşitoare în formarea destinului o au principiile şi concepţiile după care se va călăuzi omul, pentru că principiile acceptate îl vor determina să păşească pe calea evoluţiei şi a purificării sufleteşti, ori pe cea a rătăcirii şi a pierzaniei. De aici tragem concluzia că omenirea nu poate atinge un grad de evoluţie mai înalt decât acela la care se înalţă conştiinţa sa, adică ceea ce poate sufletul să asimileze şi să accepte ca fiind bun şi adevărat.

Omul nu poate crea nimic în afară de ceea ce a fost sădit în sufletul său, el nu poate să exprime în faptele, vorbele, gândurile şi sentimentele sale, decât ceea ce există deja în adâncul său lăuntric. Dacă nu am sădit în pământ sămânţa unei plante degeaba aşteptăm să răsară planta respectivă, va răsări eventual o buruiană. Omul va manifesta şi îşi va pune pecetea vieţii sale doar pe acele aspecte ale vieţii terestre, pe care ic-a acceptat şi pentru care şi-a deschis sufletul.

Cele două jumătăţi sufleteşti – bărbatul şi femeia – atâta timp cât stau pe o treaptă de evoluţie inferioară, nu sunt în stare să-şi exprime simţul de apartenenţă, decât prin manifestările vulgare ale trupului carnal. Cei doi parteneri de

viaţă – din cauza păcatelor acumulate – nu îşi pot închipui şi experimenta unirea decât prin sexualitate. Însă imediat ce depăşesc starea lor de inferioritate şi pătrund în lumea simţurilor sufleteşti mai subtile şi delicate, vor avea ocazia să-şi exprime iubirea şi atracţia printr-o comuniune sufletească, din ce în ce mai spirituală.

Această comuniune nu va mai avea ca scop doar naşterea şi creşterea urmaşilor, ci ea va consta într-o activitate spirituală desfăşurată pe tărâmul cercetării ştiinţifice ori a creaţiei artistice, activitate care le va marca drumul evoluţiei spirituale, unindu-i şi mai mult. Pentru că în această activitate creatoare cei doi devin unul, fiecare dintre ei va absorbi Adevărul, aflat în sfera de care aparţine partenerul său, sferă în care el se poate înălţa şi în care se simte acasă din punct de vedere mental şi sentimental.

Cei doi duali, angajaţi pe drumul evolutiv, vor primi valorile venite de Sus prin intermediul sufletului feminin. De aceea gradul de evoluţie al unei naţiuni, rase sau grupări de pe Pământ, sau de pe oricare altă planetă, se poate cuantifica prin nivelul de evoluţie al sufletelor feminine aparţinătoare naţiunii, rasei sau grupării respective. Putem spune că un popor este atât de înalt sau decăzut, pe plan spiritual, după cât este de înaltă sau decăzută femeia acelui popor, pentru că întotdeauna femeia este cea care înalţă sau coboară gradul de moralitate.

Cauza principală care stagnează dezvoltarea popoarelor orientului este subaprecierea femeii. La popoarele păgâne femeia este considerată ca

fiind doar un instrument de exploatare a plăcerii, un bun care se poate vinde şi cumpăra. Bărbatul consideră că femeia reprezintă o piedică serioasă în calea evoluţiei sale, ea fiind un factor care îi incită simţurile spre senzualitate şi deci spre păcat. Pentru acest motiv femeia este aservită bărbatului, ea fiind dispreţuită şi considerată un blestem, un izvor al tuturor relelor, bărbatul dispunând de ea ca de un obiect oarecare.

Prin această atitudine bărbatul se condamnă pe sine însuşi, pentru că dacă priveşte la o femeie doar ca la un instrument de exploatare al plăcerii şi o formă de ispită, care îl îndeamnă la săvârşirea păcatului, el îşi vede de fapt propria imagine. Prin urmare, relaţia sa cu femeia, bazată doar pe sexualitate, este într-adevăr impură.

Oare cu ce este vinovată biata femeie dacă bărbatul nu-i observă decât trupul, ignorându-i sufletul şi calităţile ei sufleteşti?

Dacă bărbatul ar descoperi şi ar aprecia deosebita valoare a sufletului feminin, şi nu ar vedea doar trupul ei, iar prin sufletul ei ar încerca să vadă lumea înconjurătoare, ar descoperi acele posibilităţi care îl pot scoate şi înălţa din starea imorală în care st agnează.

Oricum femeia a străbătut un drum nespus de greu – care în epoca Vărsătorului de Lumină va fi mai accentuat

— Pentru a ieşi din statutul ei de obiect de excitaţie şi de satisfacere a simţurilor bărbatului, oferindu-i-se posibilitatea să-şi deschidă sufletul pentru spiritualitate.

Azi femeile au – aproape pe întreaga planetă

– posibilităţi de ridicare a spiritualităţii lor, dar sunt regresate de bărbaţi, de sexualitate. Cu toate că bărbatul doreşte femeia din cauza propriilor sale simţuri senzuale, după ce ea cedează, oferindu-se bărbatului, el o dispreţuieşte tocmai pentru că doreşte ca femeia să nu fie decăzută, ci o vrea spirituală, curată, fidela şi înţeleaptă.

Pentru omul primitiv sexualitatea este pe primul plan, uzând de ea, cu sau fără rost, căci nu are altă plăcere, nu ştie mai mult. Din acest motiv sufletele primitive se întrupează în ţări cu o climă caldă, în condiţii de viaţă mizere.

Atât bărbatul cât şi femeia trebuie să-şi îndeplinească destinul – care le-a fost impus, dacă se află pe o treaptă inferioară de evoluţie, sau destinul pe care în linii mari l-au conceput ei, în cazul în care se află pe o treaptă superioară a scării evolutive.

Femeia este prima care trebuie să-şi cultive voinţa, pentru a deveni o fiinţă spirituală. Bărbatul cu toate că în adâncul sufletului său îşi doreşte ca femeia să fie o fiinţă spirituală, datorită egoismului, orgoliului şi a stării sale decăzute, el ar întrebuinţa-o numai pentru satisfacerea simţurilor sale sexuale, după care o dispreţuieşte.

Astfel femeia să nu aştepte ca bărbatul s-o îndemne spre spiritualizare, pentru că el mai degrabă reprezintă un obstacol în calea iluminării şi a progresului ei spiritual.

Femeia este principiul care propulsează evoluţia. Din acest motiv firea ei este nestatornică, şi caută mereu ceea ce este mai bun şi esenţial. Natura feminină fiind astfel organizată ca prin

intermediul ei să se reverse spiritul transformării şi al evoluţiei, ea va fi întotdeauna mai maleabilă şi mai deschisă pentru nou.

Bărbatul este mai stabil, mai categoric, el mergând în acel nivel în care îl ridică sau îl coboară femeia. Rămâne în sarcina bărbatului să prelucreze binele sau răul pe care l-a acceptat prin fluidele femeii. Din acest motiv el are o mai mare putere de voinţă, o mai mare capacitate de a aprecia şi deosebi binele şi răul, tocmai cu scopul de a nu fi regresat, atunci când femeia îl atrage în jos.

Cu toate acestea principiul feminin fiind întotdeauna cel care atrage – constituind un canal prin care se revarsă curentul evolutiv – bărbatul nu se poate sustrage de sub influenţa femeii. În mod inconştient sufletul femeii îşi exercită influenţa, prin fluidele şi prin iubirea sa, asupra bărbatului. Astfel că bărbatul va fi condus de aceleaşi principii şi idei pe care le urmează femeia, şi care s-au născut în sufletul ei sub forma unor gânduri, dorinţe şi preocupări.

Energiile feminine din lumea terestră – datorită faptului că au fost corupte, fiind adânc decăzute – au tras după ele şi acele forţe active care au menirea să creeze forme şi rezultate, adică să dea naştere la trupuri. Aşadar orice gând, orice idee sau sentiment, pentru a putea fi comunicat, va îmbrăca o formă, sau un trup. Dar pentru că omenirea a acceptat răul şi falsul, ea nu va fi în stare să creeze decât forme imperfecte care vor genera decepţii şi suferinţe.

Oricât de decăzut ar fi bărbatul, el

întotdeauna doreşte să le vadă neprihănite şi curate pe mama, sora, soţia şi fiica sa. El pretinde ca soţia sa să fie mai deosebită şi mai fidelă decât altele, chiar dacă el îşi permite infidelităţi şi imoralităţi. De asemenea bărbatul vrea să fie mândru de strămoşii şi de urmaşii săi, vrea să-i ştie buni şi curaţi, dar prin răul sădit în el, prin contrari etatea cristalizată în el, distruge şi pustieşte sexul opus, ruinând tendinţa de reformare a binelui şi adevărului din sufletul feminin.

Pe de o parte orgoliul şi trufia determină bărbatul să urască, să distrugă, să pedepsească şi să asuprească femeia, iar pe de altă parte egoismul şi senzualitatea îl determină să procure trupului său carnal, plăcerile pe care femeia i le poate oferi. În acest fel bărbatul exploatează femeia pe plan fizic şi sufletesc, vrea să o domine şi să guverneze asupra ei, vrea să o dirijeze, şi sub nicio formă nu acceptă ca femeia, pe care şi-a însuşit-o şi asupra căreia stăpâneşte, să se ridice deasupra lui şi să-i stabilească sau să-i dicteze o nouă conduită de viaţă.

În starea sa decăzută, bărbatul încearcă să-şi asigure anumite favoruri atât pe planul sufletesc – al iubirii – cât şi pe cel fizic – în cea ce priveşte averea şi confortul său

— Femeia fiind răsplătită, pentru sacrificiile ei, prin desconsiderare, dispreţ şi tiranie.

Aşadar bărbatul vrea să cunoască două tipuri de femei: femeia prin care doreşte să-şi perpetueze numele şi personalitatea, de-a lungul mai multor generaţii, o fiinţă pe care să o

îmbrăţişeze şi care să-i nască urmaşi, de care să fie foarte mândru, şi femeia pe care doreşte să o umilească şi asuprească.

După multe vieţi întrupate în materia terestră, femeia a ajuns la concluzia că bărbatul are nevoie de ea doar ca de un mijloc de a-şi satisface plăcerile, şi de a duce o viaţă confortabilă. Aceste experienţe dureroase, însoţite de dispreţul bărbaţilor, au fost depozitate, vieţi la rând, în arhiva sufletească a femeii, ascuţind spiritul acesteia şi determinând-o la revoltă şi răzbunare. Femeia dispreţuită şi asuprită este nevoită să facă apel la şiretenie şi viclenie, încercând să cucerească bărbatul prin perfidie şi ipocrizie. Ea va răpi din sufletul bărbatului credinţa, speranţa şi certitudinea. Starea decăzută a femeii va opri bărbatul să privească în sus, astfel că el va gravita spre sfere inferioare, va avea dorinţe şi preocupări inferioare, umplându-şi sufletul şi viaţa cu materialism şi senzualitate.

Din acest motiv, cu toate că bărbatul, instinctiv, doreşte femeia ideală, în mod inevitabil va urma în sufletul său decepţia, deoarece judecata şi discernământul său fiind corupte, el nu-şi va alege soţia după criterii sufleteşti, şi va continua să graviteze spre energiile inferioare ale senzualităţii, amândoi purtând mai departe în căsnicie, fluidele pe care le-au recoltat înaintea mariajului. În acest fel, femeia va genera în jurul ei fluide de care bărbatul nu se poate lega sufleteşte, pentru că nu îl satisfac, iar dacă totuşi se va lega de ele, preocupările sale înalte şi nobile vor fi sortite decepţiei, în loc să-i aducă rezultate

favorabile. Ca urmare credinţa şi încrederea i se ruinează, adesea fiind silit să-şi trăiască solitar viaţa spirituală, fără speranţa într-o posibilitate de ridicare.

Aşadar în sufletul bărbatului va urma în mod inevitabil decepţia, pentru că femeia nu poate fi ideală atâta timp cât bărbatul a ţinut-o, vieţi la rând, pe lângă el ca pe o sclavă, sau ca pe un instrument de exploatare a plăcerii.

Dacă bărbatul n-a fost în stare să ridice femeia şi să o egaleze cu el, atunci îl coboară femeia la nivelul ei, iar vicleniile ei vor fi necesare tocmai pentru că el nu s-a gândit s-o ridice. Din acest motiv, de multe ori o femeie devine fatală bărbatului. În acest caz, femeia fiind mereu nemulţumită, acţionează asupra bărbatului, prin fluidele ei, de aşa manieră încât îl îmbolnăveşte.

Bărbatul înţelept, care cunoaşte aceste adevăruri, îşi dă seama ce puteri constructive sau distructive posedă femeia, motiv pentru care o respectă şi nu îşi atrage furia şi revolta ei.

Responsabilitatea femeii este mai mare, pentru că bărbatul în sine, nu este în stare să producă stricăciunile pe care le poate produce femeia, dar nu deţine nici măiestria ei de a zidi.

Când doi duali, bărbatul şi femeia, au multe de împlinit, şi nu le împlinesc, se aşază un gol uriaş între ei.

Degeaba se ridică unul fără celălalt, căci trebuie să se ridice amândoi, pentru a se întregi.

Femeia imprimă cu fluidele sale trupul ei şi locul în care vieţuieşte – casă, locul de muncă etc. – în acest fel dorinţele ei bat la poarta sufletului

masculin, care nu se poate elibera de ele. Prin acele dorinţe, gânduri şi sentimente, femeia creează prezentul şi prefigurează viitorul.

Din acest motiv bărbatul să nu ţină femeia în decădere, ci să o lase să se întărească în credinţă, pentru ca sufletul ei, când va coborî la o nouă întrupare, să coboare cu acele fluide luminoase şi curate, prin care să corespundă idealului pe care şi l-a făurit bărbatul în adâncul său, şi prin care va înainta mult mai rapid.

Femeia credincioasă, prin rugăciunile ei atrage în sufletul ei, al bărbatului şi în mediul în care vieţuieşte, raze de lumină, prin care, va crea un climat de pace, de căldură şi armonie sufletească, pe care orice suflet şi-l doreşte.

O femeie cu adevărat credincioasă este un izvor de pace şi armonie pentru bărbatul ei, care trebuie să o considere nu numai ca un clement de întregire, ci ca un dar de la Dumnezeu, pe când femeia necredincioasă este spre distrugerea nervilor şi a sănătăţii bărbatului ei.

Degeaba îşi înalţă capul bărbatul, degeaba se crede mai mare, mai înţelept şi mai apropiat de perfecţiune, el nu este cu nimic mai bun decât femeia care s-a legat de el, pentru că femeia aceea este partea care îl întregeşte, şi ea este cea care – chiar dacă există unele cazuri de excepţie

— Arată gradul de evoluţie al bărbatului cu care trăieşte în mariaj sau într-o comuniune sufletească. Pentru că acea femeie este mama copiilor săi, în fluidele acelei femei se află căminul sufletesc şi trupesc al bărbatului, ea este mereu lângă el, îi inspiră dorinţele şi preocupările

sufleteşti şi trupeşti, iar ideile şi concepţiile acelei femei – cu tot efortul bărbatului de a se elibera de ele şi de a le dispreţui – pătrund în sufletul bărbatului, îşi solicită acolo un loc, pentru a crea prezentul, iar din prezent vor crea viitorul.

Situaţia ideală pentru un bărbat este aceea în care soţia sa se află pe o treaptă de evoluţie spirituală superioară.

Aşadar sufletul masculin este interesat ca femeia – jumătatea care s-a ataşat de el – să se înalţe pe acea treaptă pe care imaginaţia bărbatului a visat-o, iar pentru ca bărbatul să progreseze, sufletul curat şi credincios al femeii trebuie să se înalţe într-o lume superioară, unde să se hrănească şi de unde să aducă în viaţa de toate zilele, acele posibilităţi prin care va putea păşi pe cărările vieţii, alături de bărbatul pe care îl iubeşte.

Dacă sufletul feminin, strâns unit cu Divinitatea, va putea cuprinde prin simplitatea şi prin rugăciunile sale, acele adevăruri, care – chiar dacă nu reprezintă Adevărul absolut – oferă rezolvarea problemelor cotidiene ale vieţii, şi care fac viaţa mai suportabilă, aducându-i o oarecare armonie şi pace în suflet, a creat deja prin viaţa ei ceva măreţ, frumos şi adevărat, iar prin atitudinea ei va aduce şi în sufletul bărbatului o oarecare liniştire şi supunere. Bărbatul care are lângă el o asemenea soţie, nu numai că trebuie să o accepte, sau să o considere ca o parte integrală a vieţii sale, ca o necesitate dictată de viaţă, ci trebuie să o considere ca fiind un dar al Divinităţii.

După cum am mai spus, nu oricine poate trăi

cu dualul său, dar oricine poate lucra pentru dualul său prin mariaj, prin Legea dual㎠, prin Legea iubirii. Jumătăţile duale imperfecte şi nematurizate, degeaba s-ar întâlni, căci din greşelile şi rătăcirile lor asemănătoare ar rezulta distrugeri şi ruinări şi mai dezastruoase, în urma cărora cei doi ar suferi răni şi mai adânci. Toţi cei care cu iubire şi fidelitate îşi respectă îndatoririle, ce rezultă dintr-un mariaj, lucrează pentru dualul lor, oricine ar fi partenerul lor de viaţă.

Oricât de primitiv ar fi sufletul feminin, prin simplitatea lui, prin intuiţiile lui, prin natura lui credincioasă şi prin receptivitatea lui la Mesajele divine, ea este mai sensibilă, mai curată şi mai uşor influenţabilă decât bărbatul, pentru că iubirea ei este mai mare şi mai curată, credinţa mai adâncă, iar speranţa izvorâtă din intuiţiile ei sufleteşti găseşte mai uşor acele posibilităţi şi căi de rezolvare, pentru problemele actuale şi viitoare ale vieţii, decât bărbatul, care caută orice rezolvare în lumea exterioară, prin raţiunea şi inteligenţa sa, care chiar dacă de multe ori sunt superioare celor feminine, îşi au limitele lor.

Bărbatul care îşi va considera soţia ca fiind jumătatea sa sufletească, o parte care îi întregeşte sufletul, şi o tratează cu iubirea şi înţelegerea cu care se îngrijeşte de propriul său suflet, va înainta cu mult mai repede în credinţă, în iubire, în înţelepciune şi în iluminarea spirituală, decât bărbatul care îşi chinuieşte sufletul prin asceză şi prin studiu, transformându-şi nopţile în zile şi autoflagelându-se doar pentru a ieşi din atmosfera păcătoasă terestră, iar în ceea ce priveşte Legea

dual㠠rămâne neevoluat.

Bărbatul care îşi pune deoparte orgoliul şi se apropie de femeia care îl iubeşte, cu iubire, cu înţelegere, cu toleranţă şi cu o încredere prin care nu numai că îi iartă greşelile, dar nici măcar nu i le observă, va produce în sufletul femeii o deosebită satisfacţie şi mulţumire. El nu va duce cu sine doar amintirile unei astfel de vieţi, trăită în iubire, încredere şi toleranţă, ci va purta cu sine şi satisfacţia, mulţumirea şi afecţiunea celuilalt suflet, calităţi care vor revărsa peste amândoi o lumină nouă şi îi va umple cu acele puteri care le-au lipsit şi care le va ridica valoarea evoluţiei în cadrul Legii duale.

După un asemenea mariaj, sentimentele de satisfacţie şi de mulţumire ale femeii cu care a convieţuit, vor trezi în sufletul bărbatului mai multă înţelepciune, mai multă blândeţe şi calm, calităţi care îi vor favoriza intuirea şi găsirea dualului. De asemenea se reglează într-o oarecare măsură energiile masculine, care nu vor mai fi atât de înfometate de senzualitate. Ca urmare bărbatul nu va mai alerga după orice femeie care a îmbrăcat forme exterioare atrăgătoare pentru el, pentru că acum va avea răbdarea şi armonia interioară, care îi vor permite să găsească prin sentimentele sale adevărate, acel suflet feminin care i se potriveşte şi îl întregeşte.

Prin acest echilibru sufletesc, prin satisfacerea simţului dual, bărbatul dobândeşte *neutralitatea sufletească*. Această neutralitate îi conferă luciditate, voinţă şi putere de rezistenţă în faţa ispitelor, putând să-şi dezvolte personalitatea

şi să împlinească cu mult mai bine menirea pe care i-a încredinţat-o destinul. Sufletul masculin care a dobândit această neutralitate va deveni mult mai activ şi mai eficient în activitatea de transformare şi spiritualizare a creaţiei, deoarece nu este stânjenit de absenţa energiilor feminine ale jumătăţii, pe care a pierdut-o. Acest bărbat va fi integru faţă de semenul său care este neevoluat din punct de vedere al Legii duale.

Entitatea spirituală care a dobândit o oarecare neutralitate sufletească, va aduce prin coborârea sa la întrupare, mai multă pace şi linişte, va fi un bărbat echilibrat, asupra căruia fluidele feminine nu vor reprezenta o tentaţie prea mare. Iar dacă i s-a încredinţat o misiune deosebită, în a cărei îndeplinire viaţa familiară ar reprezenta o piedică, poate duce cu uşurinţă o viaţă celibatară, pentru că energiile sale sufleteşti au fost deja echilibrate şi neutralizate de fluidele feminine, pe care le-a satisfăcut cândva, şi nu simte nevoia unor noi influenţe feminine.

Acesta este momentul în care devine cu adevărat bărbat, un bărbat care posedă înţelepciune şi stăpânire de sine, un om integru, deoarece în interiorul său vieţuiesc împreună forţele superioare ale naturii feminine şi masculine. Din rândul acestor oameni au fost şi vor fi recrutaţi acei misionari care au produs şi vor produce şi în continuare, pentru umanitate, opere deosebit de valoroase.

Dacă sexualitatea – încercând să-şi solicite drepturile

— Caută să se exprime prin trupul camal al

unui bărbat ajuns la neutralitatea sufletească, el reuşeşte să-şi exileze acest simţ într-unul din sertarele ascunse ale sufletului, astfel că senzualităţii îi vor rămâne posibilităţi tot mai puţine de manifestare, obligaţiile spirituale şi sufleteşti pe care le are de îndeplinit îi vor guverna voinţa, rezervându-şi tot mai mult loc în lumea sa mentală şi sentimentală.

Un asemenea bărbat este superior femeii, care îi este partener de viaţă, chiar dacă aceasta îl întrece prin farmecul şi strălucirea ei. Bărbatul ajuns în starea de neutralitate sufletească rezistă ispitei. El apreciază binele şi frumosul care se revarsă în lume prin intermediul sufletului feminin, şi îşi va înălţa privirea spre acel ideal la care aspiră şi pe care vrea să şi-l însuşească, dar pe care rar îl va găsi aici pe pământ.

Entitatea spirituală ale cărei fluide sufleteşti sunt echilibrate, se va dedica unei misiuni înalte şi în viaţa sa spirituală, trăită în splendoarea sferelor cereşti, unde nu va fi conturbat de responsabilităţi neonorate, de gânduri şi dorinţe neîmplinite, în ceea ce priveşte satisfacerea fluidelor şi energiilor feminine. Va observa în lumea spirituală activitatea desfăşurată de energiile feminine superioare, şi va participa şi el cu iubire şi consideraţie în această muncă, bucurându-se de orice rezultat obţinut prin contribuţia gândurilor şi sentimentelor sale.

Bineînţeles că vor exista şi în viaţa bărbatului care a dobândit neutralitatea sufletească, momente când va privi printre femeile din jurul său, căutând pe cea cu sentimente sau aspiraţii

asemănătoare cu ale lui, căutând idealul feminin visat. Se poate naşte chiar o prietenie sau iubire între ei, prin intermediul fluidelor neutralizate şi echilibrate, dar fără să se trezească acea pasiune oarbă şi sălbatică, ce împinge şi macină totul sub ea. Bărbatul cu neutralitate sufletească deţine în sufletul său suficientă pace şi răbdare pentru a aştepta acel moment, în care se vor apropia de sufletul său fluidele femeii despre care şi-a alcătuit în suflet un ideal. După ce va deţine anumite adevăruri, soseşte momentul în care va sta în faţa sa fiinţa visată.

Una dintre concluziile greşite şi pripite ale omului aflat la începutul drumului spiritualizării, este impunerea ascezei, înainte ca el să dobândească neutralitatea sufletească.

Bărbatul sau femeia se silesc degeaba să ducă o viaţă de ascet, pentru că ei nu vor obţine niciun rezultat, neputându-şi duce la bun sfârşit jurământul de castitate, atâta timp cât nu au dobândit neutralitatea sufletească, ori chiar dacă au cucerit această neutralitate, există posibilitatea ca ei să fi venit pe pământ cu o anumită misiune, ori cu anumite obligaţii, a căror onorare solicită întemeierea unei familii.

Aceste obligaţii pot surveni din necesitatea achitării unor datorii de natură fizică sau sufletească, a corectării unor aspecte sufleteşti din perspectiva Legii duale, ori a completării unor carenţe ale vehiculului sufletesc, lipsuri care nu se pot tămădui prin asceză, decât prin mariaj. De asemenea există cazuri în care entitatea spirituală se angajează la o viaţă de gratitudine, prin care ea

îşi exprimă recunoştinţa faţă de Divinitate, sau la o viaţă-model, prin care va trebui să ofere un exemplu de comportament semenilor săi.

Aşadar entitatea spirituală poate avea obligaţii de onorat, în cursul unei vieţi terestre, faţă de sine, faţă de semeni şi faţă de Divinitate. În multe din aceste situaţii, spiritul – chiar dacă este evoluat – nu poate să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, prin asceză şi printr-o viaţă celibatară, el fiind nevoit să întemeieze o familie şi să aducă pe lume copii.

De aceea, în orice împrejurări ar fi, omul nu are dreptul să-şi judece semenii, el trebuie să fie foarte reţinut în acest sens, deoarece aici pe pământ, pe acest grăunte cosmic, există stări şi situaţii aparente, din care omului, întrupat în învelişul său carnal, îi este imposibil să identifice misiunea sau rolul care i-a fost încredinţat lui s-au semenilor să-i Astfel dacă omul vede că semenul său este nevoit să-şi ducă existenţa în mizerie şi în suferinţă, el nu este îndreptăţit să gândească sau să spună despre acel semen al său, că îşi merită soarta, şi că îşi plăteşte datoriile[13] din trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat. Tot aşa cum nu este just ca omul să afirme despre un semen al său, care – cu toate că este cu mult mai înlănţuit de materie şi de pasiuni decât cel suferind – a

13 în general, omul, când asistă la durerea şi suferinţa semenilor săi, când este spectator în faţa unei vieţi împovărate de suferinţe, adoptă o atitudine pasivă, afirmând că cel suferind îşi plăteşte datoriile de pe răbojul vieţilor sale, liniştindu-şi astfel conştiinţa şi inhibându-i glasul subtil, care îl îndeamnă să ajute pe cel suferind.

parvenit la o poziţie socială înaltă şi la o bunăstare materială, că el ar fi predestinat să trăiască în belşug şi să comande destinul mulţimii. De asemenea nu se poate afirma că unul se află pe o treaptă inferioară a scării evolutive, iar celălalt pe una superioară, pentru că aici pe pământ flecare primeşte un rol, joacă un personaj sub care se ascunde adevăratul său Eu – *scânteia divină*.

O apreciere greşită asupra omului se poate naşte şi atunci când avem în vedere aspectul său fizic. Dacă întâlnim o persoană cu o fizionomie neplăcută, sau chiar hidoasă, suntem tentaţi să credem că ea este inferioară persoanei cu un aspect plăcut. Această concluzie de multe ori poate să fie greşită, pentru că aspectul hidos poate ascunde un suflet nobil, care nu doar propovăduieşte binele şi adevărul, ci le şi practică. Aici, pe pământ, toţi şi toate îmbracă o mască, pot lua orice chip, dar rămân aceiaşi pentru că nu se pot arăta în forma lor originală.

Aşadar scânteia divină, când coboară în materia terestră, îmbracă nenumărate şi diverse chipuri, necesare pentru a evolua. Iar atunci când omul va descoperi în sine doar acea scânteie şi nu îmbrăcămintea ei terestră, şi când va acţiona doar la îndemnul ei, va întâlni marele Adevăr. Acesta este momentul în care se descoperă pe sine ca Esenţă divină şi va acţiona mai departe prin Divinitatea din el.

De multe ori omul, coborât pe pământ, suferă decepţii şi se înşală în privinţa semenilor săi, pentru că în conştiinţa sa este vie legea care spune că Binele, Frumosul şi Adevărul sunt

atribute inseparabile. Într-adevăr la fiecare întrupare sufletul aduce cu sine, din lumea spirituală, amintirea că binele şi adevărul, în mod imperios, trebuie să se exprime prin forme de manifestare armonice şi frumoase. Dar, aici, pe pământ totul este doar o mască, o copie a lumii spirituale, prin care diferite grade de entităţi spirituale îşi găsesc un mijloc de exprimare. Una – fiind la începutul evoluţiei sale – îmbracă o oarecare haină carnală, pentru a-şi începe şcoala evolutivă. O altă entitate îmbracă o altfel de haină

— Care îi este necesară pentru a-şi îndrepta anumite neglijenţe. Alta va îmbrăca o haină carnală prin care să-şi exprime gratitudinea faţă de Divinitate, sau să atragă prin ea sufletul pe care vrea să-l ridice, sufletul pe care doreşte să-l salveze prin sacrificarea propriei sale fiinţe. Bineînţeles că în fiecare din aceste situaţii, entitatea spirituală va îmbrăca personalitatea şi haina corespunzătoare obligaţiei sau misiunii pe care o are de îndeplinit.

Aşadar există entităţi spirituale care apar în lumea vizibilă a planului terestru sub diferite forme – de multe ori sacrificându-şi strălucirea şi frumuseţea pe care o deţin în sferele cereşti ale lumii spirituale – pentru ca prin sacrificiul lor suprem să aibă acces la cei pe care vor să-i ajute, şi să aducă Adevărul şi Lumina în mijlocul erorii şi a întunericului.

Aşa a făcut şi Mântuitorul nostru, întrupându-se în haina Celui care avea să poarte numele de Iisus Christos, dându-se pe Sine lumii, pentru a oferi omului Modelul pe care trebuie să-l atingă,

pentru a arăta omului cum se manifestă un Om. Iisus Christos avea calităţi şi capacităţi care depăşeau cu mult pe cele de care a dat dovadă pe Pământ, dar misiunea Lui se limita doar la aceea de a-i prezenta omului pe Omul adevărat.

Trăind în Lumină şi Adevăr, exprimând armonia şi Iubirea perfectă, Iisus Christos a atins culmea umilinţei. Dezbrăcându-şi treptat mantia de Rege al Lumii şi Luminii, pentru a putea cobori pe bietul nostru Pământ, Guvernatorul solar s-a născut în condiţii modeste, refuzând bogăţia şi fastul regilor pământului. Coborât în lutul Pământului, El nu a căutat posibilităţile de viaţă care să-i ofere belşugul şi stima celor bogaţi, ci El a optat pentru acele posibilităţi ale vieţii terestre, care să ocupe cât mai puţin spaţiu din sufletul Său şi să-l solicite cât mai puţine energii sufleteşti, fiind astfel în cea mai mică măsură frustrat de virtualitatea de a exprima Adevăul.

Confortul şi fericirea fac din om un animal insensibil pe când suferinţa şi sărăcia purifică şi fortifică spiritul. În condiţiile unei vieţi trăite în simplitate şi sărăcie, sufletul ajunge cu mult mai uşor la modul de exprimare al propriei sale naturi. Sufletul omului bogat, care trăieşte în cadrul unei vieţi care impune o conduită artificială, un limbaj şi obiceiuri necesare în diferite ceremonii de protocol, nu se poate exprima în mod natural. Situaţia socială înaltă şi bogăţia constrâng sufletul omului la o anumită etichetă, anumite obiceiuri şi principii impuse prin educaţie, pentru a asigura o viaţă cât mai plăcută şi mai confortabilă, în cadrul acelor posibilităţi prin care îşi pot satisface

simţurile.

În sărăcie nu există aceste ceremonii pompoase, acolo nu guvernează decât legi naturale – cărora omul trebuie să li se supună – şi legea solidarităţii spirituale, care îl constrâng să se adapteze la diferite situaţii. Astfel sărăcia oferă condiţii mult mai prielnice decât bogăţia, pentru formarea unei personalităţi sănătoase. În rândul oamenilor săraci iese în evidenţă cu mult mai repede acela care este condus de porniri şi dorinţe josnice, sau acela care duce o viaţă simplă şi frumoasă – sub auspiciile binelui şi ale adevărului – decât în rândul oamenilor bogaţi, care duc o viaţă sufletească artificială, conduşi de diferite norme protocolare.

Sufletul omului bogat nu poate să-şi exprime în voie conţinutul, nu poate să-şi evalueze capacităţile, deoarece este acoperit cu învelişurile impuse de rangul social pe care îl deţine sau care i-a fost inoculat prin educaţie

Aşadar sărăcia este cu mult mai oportună pentru posibilităţile de exprimare ale sufletului, acesta arătându-şi cu fidelitate şi transparenţă suprafeţele şi conţinutul, în contrast cu sufletul care trăieşte în cadrul unei vieţi care impune o anumită etichetă. De obicei sub masca etichetei se ascunde un suflet debil, o personalitate slabă, care imediat ce îşi pierde averea şi poziţia socială, îşi arată adevărata valoare.

Cei care trăiesc în sărăcie şi lipsuri materiale nu sunt blestemaţii sorţii, tot aşa cum nu este o binecuvântare soarta celor care sunt mândri de belşugul şi onoarea în care trăiesc. Ba mai mult

viaţa celor bogaţi este mai periculoasă, că constituind serioase încercări şi ispite pentru suflet.

Un aspect fizic frumos şi diferite talente, de care omul este atât de mândru şi orgolios, sau diferitele împrejurări şi condiţii favorabile de viaţa, care îi fac agreabilă vieţuirea sufletului uman, toate aceste calităţi – fizice şi sufleteşti – şi împrejurări de viaţă nu sunt altceva decât măştile unor personaje, ale unor roluri pe care le interpretează entitatea spirituală coborâtă în lutul terestru. Masca prin care spiritul apare pe scena vieţii terestre, îi oferă acestuia posibilitatea să treacă prin încercări şi prin ocazii, care au menirea de a-i prezenta acele posibilităţi, care erau necunoscute şi îndepărtate, şi ale căror oportunităţi sau dezavantaje nici măcar nu şi le-au putut închipui.

În conştiinţa acelei entităţi spirituale care este pătrunsă de Legile divine, sărăcia ori bogăţia, un aspect fizic frumos ori mizerabil, nu prezintă o importanţă deosebită, ea îmbrăcând – asemenea unei haine – acea stare sau formă care este cea mai adecvată evoluţiei sale spirituale şi care îi promite cele mai mari succese pe tărâm spiritual. De cele mai multe ori aceste entităţi se mulţumesc cu forma fizică în care s-au întrupat şi cu starea socială şi financiară în care le-a împins destinul. Ele nu râvnesc la rang – pentru că ştiu că o poziţie înaltă aduce cu sine căderea sufletească, şi nu râvnesc la bogăţie – deoarece sunt conştiente că bogăţia materială reprezintă riscul de a rămâne săraci sufleteşte, ci acceptă Voinţa divină care le-a

desemnat anumite posibilităţi pe cărarea vieţii lor.

Există entităţi spirituale, care, îmbrăcate fiind în haina de lut a acestei planete şi necunoscând varietatea deosebit de bogată a posibilităţilor oferite de viaţa terestră, îşi aleg o formă de viaţă, pentru care, din cauza lipsei unor calităţi sufleteşti, încă nu sunt chemate să o îndeplinească. Un exemplu în acest sens este des întâlnit la cei care aleg cariera preoţească,[14] dai ei încă nu sunt apţi pentru îndeplinirea sfintei vocaţii de a deveni un intermediar între om şi Divinitate.

Primii conducători ai bisericii creştine, şi-au dat seama că bărbatul care a întemeiat o familie, este legat de anumite obligaţii, şi chiar dacă este pios şi un zelos propovăduitor al Adevărului, oricând pregătit să se sacrifice pe sine, el nu are dreptul să-şi sacrifice şi familia, deoarece menirea familiei sale, de cele mai multe ori, nu corespunde cu propriile sale scopuri.

Bărbatul a înţeles că doar ducând o viaţă celibatară poate să-L urmeze, cu adevărat pe Christos, şi să se sacrifice în contul umanităţii, Îl nu poate să-şi dedice viaţa în exclusivitate Adevărului, atâta timp cât este legat prin lanţul iubirii, de acea fiinţă care a devenit una cu el, atâta timp cât are obligaţii faţă de soţie şi copii, datorii care se reflectă mai ales asupra viitorului copiilor. El nu poate trăi o viaţă exclusiv spirituală,

---

14 în primele secole ale creştinismului preoţii erau aleşi dintre oamenii cei mai simpli şi curaţi, care nu-şi făceau o carieră din vocaţia de a fi păstor al sufletelor umane, ci o misiune sacră. Aceşti preoţi, pe lângă misiunea de păstor sufletesc, îndeplineau o muncă oarecare, prin care îşi asigurau existenţa.

dacă este frământat de neliniştea şi teama, care se furişează în sufletul său prin firul iubirii care îl leagă de cei dragi, şi care îi generează întrebări de genul: „Ce va fi cu copiii mei? Ce moştenire le voi lăsa? Cum îi voi creşte şi educa, pentru a deveni oameni de o deosebită valoare morală şi spirituală?”

Întemeindu-şi o familie, bărbatul se confruntă, vrând nevrând, cu probleme şi situaţii care îl determină să devină materialist şi să se lege mai mult de materie, decât dacă ar fi rămas celibatar.

Un adevărat preot sau călugăr, trebuie să dobândească neutralitatea sufletească, pentru ca să fie în stare să ducă o viaţă celibatară, să renunţe la plăcerile lumii, la obiceiurile care îl înlănţuiesc de materie, să-şi dedice întreaga viaţă Divinităţii şi să-şi iubească semenii, mai presus de sine. Printr-o asemenea viaţă sfinţită, va obţine rezultate prin care va urca mai rapid treptele evoluţiei, ajungând mai aproape de Domnul nostru, Iisus Christos.

Întotdeauna au existat oameni îmbătaţi, pentru moment, de Lumina divină, care le-a penetrat sufletul prin intermediul Adevărului, deschizându-le perspectiva unei lumi noi şi prezentându-le o nouă formă de viaţă. Puţinul Adevăr pe care l-au cunoscut, a aprins în sufletul lor flacăra entuziasmului, prin care s-au decis să-şi dedice viaţa Divinităţii.

Dar paralel cu acest angajament, existau în viaţa lor obligaţii şi nevoi fizice, care îşi cereau drepturile, ianţurile unei vieţi terestre, care nu le-

au permis să se elibereze de vechea formă de viaţă, de obiceiurile care pentru ei reprezentau lumea şi viaţa.

De asemenea există părinţi care vor cu orice preţ să facă preoţi din copiii lor, chiar dacă aceştia nu au atins, pe plan sufletesc, gradul de evoluţie necesar pentru această vocaţie. Astfel că mulţi dintre cei care îmbracă haina preoţească sunt lipsiţi de credinţă, fiind determinaţi în alegerea acestei cariere de anumite interese materiale, ignorând Voinţa divină, care este singura în măsură să-i aleagă pe cei pregătiţi să slujcască Binele şi Adevărul. Ca urmare în biserică slujesc preoţi care nu sunt demni să-şi îndeplinească menirea de intermediari între om şi Divinitate, preoţi care au jurat să fie colaboratori ai Divinităţii, dar nu-şi respectă jurământul, pentru că nici nu sunt capabili să-l respecte, iar activitatea lor, în loc de binecuvântare, produce şi mai multe rătăciri în rândul oamenilor.

Un preot adevărat, care s-a obligat să-L slujească pe Iisus Christos, nu poate să fie decât o entitate spirituală de pe o treaptă înaltă de evoluţie, care are capacitatea să aprecieze importanţa şi responsabilitatea vocaţiei de preot, chemare venită din Cer şi nu de pe pământ. Cel chemat se dedică slujirii Domnului, cu o sfântă resemnare şi pace sufletească, pentru că el poartă în suflet acel calm interior, acea armonie şi pace, care îi echilibrează dorinţele pe care le nutreşte faţă de dualul său sufletesc. Astfel că nici sufletul şi nici trupul său carnal nu se nelinişteşte, deoarece are o vocaţie care se manifestă în sferele

superioare, iar cea mai mare parte a sufletului său este penetrat de acel mister, de acea lumină şi sacralitate, prin care a cunoscut Adevărul şi Iubirea.

O astfel de viaţă este un permanent sacrificiu de sine, şi o totală lepădare a personalităţii umane, a eului său inferior. Viaţa acestor oameni nu mai este o continuă luptă cu simţurile, nu mai este o penitenţă, ci dizolvarea personalităţii şi a voinţei individuale, până la dispariţia ei, în Iubirea şi Voinţa divină.

Un adevărat preot slujeşte Cerul prin propriul său sacrificiu, pe care îl prezintă în faţa Tronului divin şi prin care se sfinţeşte, şi nu prin ceremonii şi ritualuri perimate”.

Omul care se dedică Divinităţii, trebuie să dobândească neutralitatea sufletească. Dar prin această neutralitate nu trebuie să înţelegem că asupra acestor oameni au încetat să se manifeste efectele Legii duale, ci doar că în planul fizic, Legea dualităţii şi-a închis porţile pentru ei, pentru că dorinţele şi aspiraţiile lor nu mai caută satisfacţii şi împliniri în trupul carnal, ci în suflet şi în spirit. Cel care trăieşte o astfel de viaţă, aduce o mai mare contribuţie la Legea evoluţiei, decât dacă ar întemeia o familie, îngrijindu-se de starea materială, şi de viitorul familiei sale.

Omul care se decide să dedice Divinităţii viaţa sa trecătoare, hotărându-se ca prin sufletul său, să lumineze Adevărul în sufletul semenilor, pentru a exila de acolo eroarea, impuritatea şi slăbiciunea, va suferi, în schimbul intenţiilor sale benefice, răutatea, ura şi ipocrizia celor pe care s-

a hotărât să-i salveze, poate chiar cu preţul sacrificării propriei sale vieţi. Viaţa acestui om va lumina în noaptea întunecată asemenea unei stele, strălucind în eternitate. O astfel de viaţă pe care Adevărul divin a făcut-o atât de luminoasă este demnă să fie urmată, să stea ca o pildă în faţa umanităţii, şi acest lucru nu pentru ca omenirea să se închine în faţa ei şi să recunoască drept sfânt pe cel care trăieşte o astfel de viaţă, ci pentru că de la această viaţă poate să primească Adevărul, pentru că ceea ce-i oferă un astfel de suflet, trebuie acceptat ca fiind adevărat, o astfel de viaţă fiind pecetluită de Adevărul christic.

Neutralitatea sufletească îl determină pe om să renunţe la tot ce este lumesc şi trupesc, eliminând din adâncul său sufletesc toate metehnele şi formele impure de manifestare ale sufletului. În sufletul său au fost inhibate toate dorinţele deşarte, au fost rupte toate legăturile care prin intermediul trupului carnal făceau legătura cu fascinaţia lumii efemere, cu bucuria şi fericirea iluzorie.

Există situaţii în care, chiar dacă sufletul a dobândit o oarecare neutralitate, entitatea spirituală este determinată, prin destinul pe care-l are de parcurs şi pe care l-a acceptat înaintea întrupării, să simtă nevoia unui partener de viaţă, întrucât lipsa afecţiunii şi a iubirii, îi prezintă viaţa sub un aspect prea glacial şi auster. În acest caz, dacă bărbatul priveşte adânc în sufletul său şi constată că viaţa terestră este insuportabilă, iar dacă providenţa îi aduce în cale un suflet feminin înţelegător şi de un grad evolutiv apropiat de al

său, el nu va pierde prea mult din neutralitatea sa sufletească, legându-şi destinul de cel al acestei femei. Dar condiţia este ca acest mariaj să fie clădit pe o puternică şi adâncă bază sufletească, formată din sentimente nobile.

De multe ori un suflet feminin de o adâncă sensibilitate, în care Binele şi Adevărul găseşte un puternic ecou, se constituie nu numai într-un sprijin real şi un partener ideal de viaţă, ci şi într-o muză, într-un geniu de inspiraţie al bărbatului.

Domnul nostru, Iisus Christos, ne-a lăsat pe Pământ acel Adevăr pe care l-a pecetluit cu Viaţa şi cu Pilda Sa. El a dispreţuit tot ce este pământesc, a respins tot ceea ce ar fi putut să-L lege de fascinaţia lumii terestre şi a refuzat tot ceea ce este trupesc, dar a dăruit cu ambele Sale mâini sfinte, tot ceea ce este spre înălţarea, purificarea şi îndreptarea sufletului şi a spiritului. El a lăsat ca testament pe Pământ, prin umilinţa şi supunerea Sa sfântă, acea Pildă, acea Viaţă, care oferă posibilităţile cele mai pure în care poate să apară entitatea spirituală pe Pământ.

Nimeni nu poate să facă mai mult pentru Pământ şi pentru omenirea acestuia, decât a făcut Fiul divin, Iisus Christos. Nimeni nu poate să facă mai mult decât să slujească cu supunere şi umilinţă eternul Adevăr şi Iubirea, pe care să le exprime prin viaţa sa temporală. Acesta este ţelul suprem ce poate sta în faţa unui om.

Aşadar omul poate face orice, poate chiar să-şi sacrifice viaţa, dar nu va atinge acel grad pe care îl poate obţine doar printr-o viaţă de supunere şi umilinţă, în contul

Adevărului şi a Iubirii, viaţă care îl poate ridica pe culmile legilor naturii.

Atunci când omul reuşeşte să înţeleagă puţin din coaja ce îmbracă marele Adevăr –, copleşit şi ameţit de puterea misterului descoperit, se simte deja atotputernic şi atotştiutor, are impresia că deţine marile taine ale universurilor. Aşa se face că entităţile spirituale care nu au atins dezvoltarea necesară, îşi propun atingerea unui ţel prea înalt şi sfânt, pentru calităţile sufleteşti pe care le-au dobândit, şi pentru nivelul lor spiritual. Aşadar întotdeauna au existat femei şi bărbaţi, care ignorându-şi imperfecţiunile şi limitele sufleteşti, au înălţat ştafeta peste puterile lor, angajându-se în misiuni şi promisiuni pe care nu le pot onora. Omul nu poate să-şi depăşească limitele destinului, el nu poate să facă mai mult decât se angajează în lumea spirituală, pentru că înaintea coborârii în lutul terestru îşi alege acele energii şi calităţii din care îşi va putea construi personalitatea, care va fi un rol atribuit – dacă este o entitate inferioară, sau un rol ăles – în cazul în care este o entitate superioară.

Dar omul încă nu este Om, fiind foarte slab şi fragil, iar mai curând sau mai târziu îl vor ajunge din urmă propriile sale neputinţe. Degeaba ar vrea el să se ridice, degeaba ar vrea să stea pe o treaptă mai înaltă decât cea pe care se află, căci nu va reuşi atâta timp cât nu învaţă să fie stabil pe treptele inferioare ale evoluţiei spirituale.

Omul este slab şi neputincios, iar datorită orgoliului său, este deosebit de atrăgătoare pentru el posibilitatea de a fi onorat şi venerat de semeni.

Veneraţia constituie o capcană pentru sufletul omului, şi o posibilitate deosebit de favorabilă pentru a ieşi la suprafaţă orgoliul ascuns în sufletul său, chiar şi atunci când scopurile sale sunt sfinte. Astfel că orgoliul apare imediat în urma unei victorii, trăgând sufletul în acele stări inferioare, pe care chiar el le-a condamnat la semenii săi. Aşadar omul aspiră după fapte mari, şi din acest motiv cade foarte uşor în păcat.

Omul este constrâns să se încadreze în limitele acelor legi pe care i le-a dat Tatăl, şi să parcurgă acele staţii în care trebuie să lepede câte una din slăbiciunile şi metehnele sale sufleteşti. El trebuie să arunce deşertăciunile şi poverile pe care sufletul le poartă cu sine şi de care se poate elibera doar în cazul în care respectă Legile divine, în acest fel dezbracă de pe sufletul său efectele păcatelor şi rătăcirilor sale, acesta eliberându-se şi devenind capabil să primească cele mai strălucitoare comori spirituale.

Dorinţa de a produce senzaţie şi de a face lucruri mari, este însă ascunsă în sufletul omului, de orice grad de evoluţie ar fi el.

Orice lucrare ar vrea să realizeze, omul nu o va putea finaliza, fără un sacrificiu. Doar îndurarea divină este cea cart îl poate ţine să nu se afunde în valurile slăbiciunilor sale, precum Petru în valurile mării. Atunci când omul simze că este „cineva”, şi conştiinţa umană începe să se trezească în el, cade cu uşurinţă, fiind atras în jos, şi neputându-se opri în Binele şi Adevărul pe care şi l-a propus ca ţel, oricât ar dori să-l realizeze, pentru că omul, în esenţa sa, este incapabil să

producă binele.

Sferele inferioare ale lumii spirituale, precum şi pământul, sunt arhipline cu entităţi spirituale rătăcite, motiv pentru care Graţia divină a aprins candela Adevărului, pentru ca cei care trăiesc aici să găsească drumul de întoarcere în Sânul Tatălui iubitor. Dacă omul va porni pe această cărare, şi va căuta Adevărul, entităţile spirituale care strălucesc de lumina Adevărului, vor veni în faţa sa, pentru a-l conduce pe acest drum.

Omul trebuie să-şi însuşească Adevărul divin şi să respecte Legea divină, pentru că lumea aflată într-o perpetuă transformare, se va schimba conform acestor Legi, care vor produce transformări tot mai mari asupra Pământului. Dacă această lume nu va fi capabilă să se adapteze Adevărului şi Legilor divine, dacă entităţile spirituale nu vor fi în stare să arate rezultate valabile în Lumea Adevărului, lumea terestră va fi rasă mai repede decât îşi închipuie omenirea.

Omul este chemat să trăiască în lumea temporală şi efemeră, conform Adevărului pe care Tatăl I-a dat omenirii, prin Fiul Său sfânt. Adevărul are menirea să purifice sufletul omului, să-i ierte greşelile şi să-l îmbrace în haina expierii, pentru a-şi putea ocupa locul pregătit de Domnul.

Toţi aceia care pătrunzând şi înţelegând valoarea inestimabilă a Adevărului, îşi dedică viaţa slujirii Ei, devin colaboratori ai Domnului.

În faţa celui care a devenit un colaborator al Divinităţii dispare orice diferenţă dintre păturile sociale, dispare noţiunea de bogăţie sau sărăcie

materială, dispare vârsta, dispare diferenţa dintre sexe, el fiind doar un suflet şi un spirit, care va căuta şi în celălalt numai sufletul şi spiritul, iar prin acel spirit va recunoaşte pe Christos.

Simţul dual ca factor al atingerii ţelului final

Orice idei, obiceiuri şi ceremonii din sfera socială, culturală, ştiinţifică sau religioasă a umanităţii, trebuie păstrate şi transmise sub formă de tradiţie, până în momentul în care ajung la limita în care ele mai conţin elemente capabile de a hrăni sufletul omului. După consumarea acestor elemente, începe procesul de destrămare a şabloanelor care au format albia diferitelor tradiţii şi datini, iar pe parcursul timpului tradiţiile îşi pierd puterea, până când vor dispărea.

Asemenea datinilor şi ritualurilor aflate în curs de dispariţie, şi gândirea umană conţine elemente de raţiune perimate, care mai hrănesc umanitatea, asigurându-i principii de conduită şi de viaţă cu mult depăşite de cele ale Erei Vărsătorului, în care am intrat de curând.

Omul dă dovadă de o mare superficialitate, având tendinţa să răstălmăcească şi să interpreteze totul după mintea sa limitată şi după gusturile şi interesele sale personale. Aşa se întâmplă şi cu Legea dual, pe care spiritul nematunzat o judecă după forma sa exterioară, după coaja sa, ignorând miezul şi conţinutul ei adevărat. Astfel omul încearcă să se integreze în forma exterioară a legii, şi îi constrânge şi pe alţii să facă la fel. Un exemplu în acest sens îl reprezintă cei care aleg viaţa monahală, dar din punct de vedere sufletesc şi spiritual sunt încă

slabi şi nematurizaţi pentru a îndeplini cerinţele unei astfel de vieţi.

La fel se întâmplă şi în cazul mariajului. Femei şi bărbaţi îşi leagă destinele, dar ei încă nu deţin acele valori sufleteşti prin care să se poată uni şi care să constituie un liant, împotriva valurilor care vor încerca să-i facă să se urască şi să se despartă. Acesta este motivul pentru care exir: a atâtea căsnicii nefericite, care în loc de bucurii, nu adu* soţilor decât dureri şi suferinţe.

Omul poartă în sufletul său mult prea multe elemente care predispun la ură şi păcat, şi care îl împiedică să vadă realitatea şi să fie obiectiv. Forma de viaţă a acestor suflete imature s-a învrăjbit, iar faptele, concepţiile şi simţurile lor contrare au aruncat în noroi Legea dual, scârbindu-se ei înşişi de propria lor fiinţă.

În general omul este infam şi în sufletul său trăiesc sentimentele contrai ietăţii, dorinţe şi porniri inferioare. Privit cu ochiul spiritual omul seamănă cu imaginea unui sac, umplut cu ace şi cuie de toate mărimile, care străpung ţesăturile pânzei, împungând tot ce este în jur. Sentimentele de teamă, de ură şi de repulsie ale sufletului uman străpung ţesuturile trupului carnal. Omul astfel înarmat este inaccesibil entităţilor spirituale superioare, fiind oricând gata să împungă cu ironia, cu ura şi cu îngâmfarea sa.

Din acest motiv omenirea se confruntă cu o veşnică suferinţă, pentru că vocea suferinţei şi a durerii este singura care poate depăşi strigătul de chemare al senzualităţii, şi singura care umileşte şi nimiceşte orgoliul. Omul va dobândi, prin

durere, acele capacităţi sufleteşti prin care va învăţa să respecte Legile divine şi va simţi efectele ei binefăcătoare şi aducătoare de fericire adevărată. Până când decepţiile, suferinţele şi deşertăciunile nu mistuie natura păcătoasă şi contrari etatea din sufletul omului, acesta nu va putea aprecia valoarea şi frumuseţea Legilor divine, pentru că prin natura sa contrară, omul are impresia că poate să-şi creeze el singur fericirea, că poate să-şi organizeze cu mai multă înţelepciune viaţa.

La fel se întâmplă şi în cazul mariajului, atunci când omul şi-l plănuieşte după propria sa minte limitată. Când bărbatul şi femeia păşesc pe drumul mariajului, încărcaţi cu o zestre de rătăciri, de păcate şi de porniri ostile, este firesc ca ambele jumătăţi să fie nefericite, nefiind în stare să-şi ofere nimic altceva în afară de ură şi gelozie.

Omul nu caută perfecţiunea, el nu vrea să se adapteze şi să se conformeze Principiilor şi Voinţei divine, ci îşi creează el singur un ideal, prin concentrarea rezultatelor gândirii sale rătăcite şi eronate, spre folosul şi confortul său. Astfel cu cât un suflet este mai rătăcit, cu atât îi este mai dificil să se integreze în societate şi să-şi găsească fericirea în căsnicie.

De aceea chiar dacă se întâlnesc doi duali – aceştia fiind ori amândoi pe o treaptă inferioară de evoluţie, ori unul pe o treaptă superioară, iar celălalt pe una inferioară

— Foarte rar vor recunoaşte, unul în celălalt, jumătatea lor sufletească. Ei nu-şi vor recunoaşte

perechea, pentru că păcatul îi orbeşte şi îi dezorientează pe amândoi.

Dar cu cât cele două jumătăţi sufleteşti sunt mai purificate de păcat, cu atât, întâlnirea lor, va lăsa urme mai adânci în suflet. Această urmă adâncă este asemănătoare cu amprenta lăsată de cheia unui seif, într-o bucată de ceară moale. Orice altă cheie am introduce în această amprentă, nu se va potrivi şi nu va deschide seiful.

Sufletul lucrează în contul găsirii acestei chei – simţul dual – prin care va deschide seiful sufletului dualului său. Pe parcursul miilor de întrupări, prin întâlnirea dualilor, se formează răni dureroase în interiorul sufletului lor, răni care în final vor forma o amprentă adâncă, pentru a dicta anumite aspiraţii şi dorinţe.

Fiecare etapă a şcolii evolutive pe care o parcurge omul, îşi are probele şi greutăţile sale. Aceste examene există, la un nivel inferior, şi pentru omul a cărui conştiinţă se ridică cu puţin deasupra impulsului satisfacerii nevoilor trupeşti. După ce intereseje sale vor depăşi cu mult sfera nevoilor trupeşti, preocupându-se tot mai mult de cunoaşterea lumii şi a orânduirii sale, iar mai târziu conştiinţa sa îşi va îndrepta atenţia chiar spre Adevăr şi spre Legile care guvernează universurile, omul va fi confruntat cu aceleaşi ispite şi examene, dar bineînţeles că ele vor îmbrăca o formă mult mai subtilă şi rafinată, constituindu-se într-o capcană deosebit de periculoasă pentru sufletul său.

Examenele vieţii terestre sunt şi mai numeroase atunci când omul, datorită orgoliului şi

ambiţiilor sate este angajat într-o goană intensă pentru a cuceri tot mai multe bunuri materiale şi pentru a-şi exercita puterea de dominaţie asupra creaţiei. Dar examenele nu contenesc nici atunci când sufletul omului vrea să dezbrace toate aceste ambiţii, când omul aflat în amurgul vieţii sale, cu mii de răni sângerânde provocate de rătăciri, de dureri şi decepţii, zace sfâşiat asemenea vânatului hăituit şi rănit mortal de glonţul vânătorului, târându-şi zilele sfâşiat de câinii personalităţii sale inferioare.

Omul nu este scutit de examene şi ispite nici atunci când se află în etapele superioare ale şcolii sale evolutive, când sufletul său vindecat prin dureri şi suferinţe, se străduieşte să renunţe la tot ce este lumesc, refuzând gloria, renumele şi bogăţia, pentru că el deja cunoaşte repercusiunile negative ale acestora.

Chiar şi atunci când omul îşi dedică sau chiar îşi sacrifică viaţa Binelui şi Adevărului – fără să cruţe osteneală pentru semeni şi pentru Adevăr – el nu este absolvit de suferinţe şi decepţii, pentru că omul fiind imperfect nu este în stare să producă ceva perfect, silit fiind să constate cu durere, că prin tot ceea ce a sacrificat, cu o intenţie bună şi cu o credinţă adevărată, nu poate atinge ţelul pe care şi l-a propus.

Aşadar chiar şi entitatea spirituală care a atins culmile evoluţiei corespunzătoare planetei Pământ, întrupată fiind în lutul acesteia, va fi nefericită şi împovărată, chiar dacă doreşte să exprime sau să materializeze pe pământ ideile şi principiile cele mai înalte şi mai luminoase care

strălucesc în sufletul său. Principiile divine care luminează conştiinţa acestui om, nu găsesc ecou în sufletul semenilor senzuali şi materialişti, ba mai mult, cei pentru care a sacrificat cel mai mult, îl supun la cele mai crunte încercări şi la cele mai mari umilinţe. Prin urmare, suferinţele sufletelor evoluate sunt mai atroce, pentru că oricâte idei strălucitoare ar răspândi şi oricât bine ar face semenilor, aceştia nu-l pot înţelege şi aprecia.

Aşadar omul se confruntă mereu în viaţa sa terestră cu suferinţe, dureri, încercări şi insuccese, viaţa fiind plină de acele piedici împotriva cărora sufletul trebuie să lupte asemenea omului căzut într-o mlaştină, şi de multe ori orice străduinţă şi luptă dusă până la epuizare este fără niciun folos, pentru că mocirla minciunii şi erorii îl trag în adâncuri, astfel că sufletul îşi pierde puterile, nemaiputând sta la suprafaţă. Doar Graţia divină îl poate salva, adresându-i-se omului şi întinzându-i mâna, de care el se poate prinde cu putere pentru a fi condus din aceste mlaştini spre planuri mai stabile şi mai curate, în care având posibilitatea să se mişte în libertate, va păşi înainte, spre marele ţel.

Divinitatea îşi revarsă Graţia şi îndurarea asupra celor care prin luptă şi străduinţă dobândesc în lumea lor interioară acea intuiţie prin care-şi pot descoperi propriile greşeli, propriile obiceiuri şi învăţături negative. Omul care a urcat pe o anumită treaptă evolutivă, este capabil să descopere manifestările contrarietăţii, care şi-au rezervat un loc în sufletul său, în eul său inferior, pentru a-l împiedica în slujirea Binelui şi

Adevărului.

Ideile aşa-zis „modeme” vin mereu să fericească natura umană, dar ele mai mult îl obosesc şi chinuiesc pe bietul om. În timpul marilor culturi şi civilizaţii ale rasei actuale

— Aria – şi ale raselor precedente – Atlantida, Lemuria, Hiperboreea, Mu – ştiinţa, arta şi religia erau reunite sub auspiciile templului. Slujitorii templului – persoane sfinte şi clarvăzătoare, profeţi care erau în comuniune cu Cerul

— Erau preoţi, oameni de ştiinţă şi artişti. Aceştia conduceau statul şi poporul conform instrucţiilor primite din Cer, sub formă de revelaţii sau comunicări. În urma dispariţiei acestor civilizaţii – prin părăsirea planetei Pământ de către entităţile spirituale care au condus civilizaţiile respective – a venit pe Pământ un alt val de entităţi spirituale, care coborând la întrupare, şi aducând idei materialiste, a produs divorţul dintre ştiinţă, artă şi religie. Din momentul sciziunii dintre Adevăr, Bine şi Frumos, dintre ştiinţă, religie şi artă, s-au născut teorii şi curente, cu ideile lor eronate, glorificate de om, până în momentul în care se convinge de goliciunea lor, după care caută altele.

După acest divorţ omul a emis diferite idei şi curente ştiinţifice, artistice şi filosofice sau religioase false, care într-o oarecare epocă sunt în vogă, dar care sunt repede abandonate şi schimbate de ideile, teoriile, descoperirile şi curentele epocilor următoare. Mulţimea adoptă o teorie, un mod de viaţă, tui curent artistic sau cultural şi diferite stiluri care îşi lasă, amprenta în

limbaj, alimentaţie, vestimentaţie, coafură etc. După ce apune acea epocă cu ideile, principiile şi moda sa, soseşte un alt val de idei, care îşi propune să fericească omenirea, promiţând rezolvarea diferitelor probleme şi perspectiva unei evoluţii mai uşoare şi mai rapide.

Omul rătăcit, care a pierdut comuniunea cu Cerul, propagă idei şi produce valori pe care mai târziu le va găsi false. El întotdeauna este gata să sacrifice vieţi pentru a-şi impune ideile născute prin speculaţiile sale filosofice, cu care amăgeşte mulţimea şi totodată îşi satisface orgoliul şi ambiţiile prin credinţa că lasă ceva în urma sa, că a făcut un lucru mare, prin care numele său nu va fi uitat.

Aşadar omul se confruntă mereu cu noi şi noi încercări, care nu sunt altceva decât situaţii în care i se propune să aleagă între bine şi rău, el bineînţeles alegând răul şi înaintând prin suferinţă. Poticnirile sunt necesare pentru a deosebi falsul de adevărata strălucire, căci nu materia şi haina carnală sunt veşnice, ci spiritul.

Tot încercări sunt şi acele situaţii în care sufletul îşi varsă conţinutul, îşi dă pe faţă pornirile şi sentimentele de ură şi repulsie, pe care în situaţii normale a reuşit să le camufleze. Încercările sunt cele care descoperă faţa omului de masca, pe care cu atâta iscusinţă şi-a creat-o.

Nu este suficient ca sufletul să îmbrace o mască protocolară, aflată sub semnul bunelor maniere, prin care să dea impresia că are calităţi pe care nu le deţine, ci el trebur le să treacă printr-un proces de transformare, de muncă

interioară. Tot aşa precum planta din interiorul ei, din seva ei înfrunzeşte, înfloreşte şi apoi dă rod – fără ca să-şi agaţe poamele din exterior – omul este chemat să-şi transforme sufletul din interior, să-l cizeleze pe toate suprafeţele până va ajunge la strălucirea diamantului.

Educaţia doar atunci este eficientă dacă se străduieşte ca sufletul să accepte în interiorul său Binele, Frumosul şi Adevărul. Educaţia superficială formează doar o pelerină exterioară sufletului, o glazură care se topeşte în focul celor mai mici încercări. Dar dacă prin educaţie se are în vedere implantarea Binelui, Frumosului şi Adevărului în sufletul copilului, principii şi idei pe care la maturitate le va prelucra prin sentimentele sale, acestea se vor constitui într-un model, pe care sufletul său se va strădui să-l imite.

* * *

Faptul că cele două suflete care se caută au dobândit o oarecare asemănare, le conferă posibilitatea dizolvării şi unirii fiinţei lor sufleteşti, şi a unei eventuale transformări. Prin această transformare nu trebuie să înţelegem că unul îl modifică pe celălalt, după chipul şi asemănarea sa, ci ambele suflete trebuie să se transforme pentru a atinge acea asemănare pe care au recunoscut-o ca idee, în slujirea marelui Ţel comun.

Acest ţel suprem este atingerea asemănării cu Christos, pentru că cei care nu seamănă în suflet cu El, nu poartă pe frunte pecetea Sa. Pecetea christică o primesc cei a căror sentimente, gânduri şi preocupări – pe care le exprimă în viaţa lor – se aseamănă cu cele ale lui

Christos.

Dacă cele două suflete duale descoperă în eul lor interior acest Ideal, le va fi uşor să găsească drumul comun, în lumea sentimentală şi în cea mentală. Pe acest drum amândoi vor dezbrăca o parte din erorile ce s-au prins de ei, în urma rătăcirilor, amândoi vor părăsi obiceiurile, principiile şi deşertăciunile care constituie o piedică în calea colaborării lor în Bine şi Adevăr. După ce ambele suflete au dezbrăcat din aceste obiceiuri exterioare, pământeşti, din ideile eronate şi din constatările greşite, viaţa lor sufletească va fi copleşită de căldură şi fericire.

Obiectivul principal la care fiecare suflet este chemat, ţelul spre care naţiuni, rase şi entităţi spirituale din sfere inferioare sau superioare trebuie să-şi îndrepte preocupările, este aflarea şi îndeplinirea Voinţei şi Legii divine.

Până când dual îi nu se întâlnesc, până când nu vor fi împreună, fiecare dintre ei va fi silit să se angajeze la o lucrare diferită, în care va trebui să-şi canalizeze energiile sufleteşti în serviciul altor ţeluri. Dar în momentul în care cele două suflete despărţite, veşnic zbuciumate şi îndurerate, se vor întâlni, suprafeţele dureroase prin care au suferit ruptura se vor atrage, se vor vindeca şi unindu-se vor forma un întreg şi se vor angaja la o nouă lucrare, vor avea un ţel nou şi rezultate care vor depăşi cu mult pe cele atinse pe când erau doi singuratici.

Chiar dacă cei doi duali, fiind despărţiţi, vor lucra cu toată iubirea şi devotamentul lor, rezultatul obţinut va fi neînsemnat pe lângă ceea

ce sunt în stare să realizeze împreună.

Omul încă nu ştie ce este forţa creatoare, nu ştie care sunt resursele şi legile ei de manifestare. Oricât s-ar strădui el nu va fi în stare să creeze, prin inteligenţa sa, ceva ce i-ar face viaţa mai bună, mai frumoasă, mai confortabilă şi mai fericită. Omul nu este în stare să producă ceva perfect, pentru că în orice act al său îşi exprimă rătăcirile şi slăbiciunile, în cele din urmă consacrând acel lucru răului.

Când sufletul a atins acea împlinire în care este în stare să formeze împreună cu dualul său o unitate, şi este atât de evoluat încât este capabil să producă ceva peren, prin acea misiune pe care i-a încredinţat-o Divinitatea, va cunoaşte asemenea dimensiuni ale bucuriei şi bogăţiei, care vor depăşi cu mult pe cele cunoscute anterior.

Dacă ar cunoaşte importanţa şi binefacerile comuniunii celor două suflete duale, omul ar aduce orice sacrificiu pentru a se uni cât mai grabnic cu dualul său.

Omul cu cât este mai decăzut, cu atât mai puţin caută posibilităţile prin care să-şi părăsească greşelile şi păcatele, în schimb este într-o veşnică goană după plăceri şi după obţinerea avantajelor vieţii, a acelor bucurii trecătoare, care doar pentru o secundă par să fie reale, iar după aceea lasă un gust amar în suflet. El priveşte cu aversiune în urmă, în trecutul său, la acea stare sufletească în care a considerat atrăgătoare plăcerile, pentru care a fost în stare să sacrifice totul, chiar şi mântuirea sa.

Dar dacă omul nu vrea să poarte nimic din

poverile vieţii, făcând orice ca să le ocolească, în schimb el vrea să-şi ia dublu din recompensele şi rezultatele plăcute ale vieţii. Urmarea este că pe pământ, în această lume efemeră şi în veşnică transformare, oamenii sunt angajaţi într-o goană în care se zdrobesc şi încearcă să se nimicească unul pe altul, pentru a-şi satisface dorinţele şi simţurile.

Tocmai acesta este rostul întrupărilor, tocmai de aceea este coborâtă entitatea spirituală în materia pământului, pentru ca pe lângă toate ispitele şi încercările pe care le suferă, să realizeze ceea ce în lumea spirituală, sub lacrimi fierbinţi, s-a angajat să ducă la bun sfârşit. Pe când era în stare de libertate, în Cer, entitatea spirituală se simţea capabilă să aducă mari sacrificii, pentru a-şi corecta trecutul, dar acum, după de s-a întrupat, trebuie să dea dovadă că este în măsură să transpună în viaţa sa terestră, ceea ce şi-a propus în lumea reală a sferelor spirituale. Dar oare va reuşi omul să-şi realizeze destinul şi să-şi achite datoriile, pentru a se elibera din strânsoarea materiei? Oare nu va manifesta infidelitate faţă de ţelul său şi nu-l va abandona pentru amăgirea pe care i-o promite lumea terestră?

De obicei sufletul înfăptuieşte foarte puţin din aspiraţiile pe care le-a adus cu sine din lumea reală a sferelor cereşti. Dacă ar avea puterea să reziste în faţa ispitelor, care îl înconjoară pe diverse planuri, şi pe care, datorită strălucirii lor, le confundă cu realitatea, omul ar păşi cu mult mai puţine suferinţe pe drumul evoluţiei

spirituale.

Dar omul este ignorant şi superficial, şi doar atunci se trezeşte şi îşi schimbă oarecum atitudinea şi principiile care îl călăuzesc în viaţa terestră, când este chinuit de încercări şi dureri. Doar atunci îşi reia drumul de pe care s-a abătut, şi care îi poartă paşii la ţinta propusă.

De aceea, entităţile spirituale care îşi propun realizarea unui ţel măreţ, foarte rar vor căuta posibilităţile şi condiţiile de viaţă, care să fie favorabile viitorului lor trup carnal. Foarte rar vor căuta frumosul în manifestarea formei lor exterioare, pentru că sunt conştiente că trupul frumos le face drumul vieţii terestre deosebit de instabil şi alunecos. Ele vor căuta să ocolească bogăţia şi rangul, mulţumindu-se cu o viaţă modestă, plină de dureri, renunţări şi sacrificii, pentru că au învăţat deja că printr-o viaţă modestă sufletul nu mai cade atât de uşor pradă iluziilor. Entităţile spirituale dornice de a-şi repara cât mai mult din greşelile trecutului, vor detesta frumuseţea şi strălucirea exterioară, pentru că în această strălucire ele descoperă o oarecare conspiraţie a contrarietăţii, şi o nouă ispită care le poate aduce noi căderi.

Din acest considerent, în principiile de bază ale creştinismului primar, nu îşi aveau locul bunăstarea materială şi confortul trupului carnal.

Doar o entitate spirituală evoluată şi care deţine o putere sufletească deosebită, poate să reziste – fără să ameţească şi să cadă – ispitelor şi încercărilor pe care i le oferă gloria şi strălucirea unei frumoase înfăţişări exterioare, a unei înalte

poziţii sociale şi a unei bunăstări materiale.

De aceea cei care văd cât de mulţi cad datorită unui aspect plăcut al trupului carnal, cei care constată câtă suferinţă acumulează semenii lor prin îmbrăcarea unui trup frumos, acceptă în viaţa lor terestră – oriunde i-ar aşeza destinul – o haină carnală modestă, care nu le va permite să ignore /Vdevărul. Această concluzie vine ca urmare a suferinţelor experimentate de-a lungul sutelor de reîntrupări, pentru ca viaţa terestră să nu le distragă atenţia de la Adevărul însuşit în lumea spirituală.

Iubirea adevărată, care izvorăşte din suflet, niciodată nu caută ceea ce îi slujeşte, ceea ce corespunde capriciilor şi dorinţelor sale, ci caută ca ea să slujească şi să dea mai mult, fără să pretindă ceva în schimb. Iubirea adevărată este asemenea seminţei, care după ce a fost sădită în pământ, creşte şi se dezvoltă prin puterile şi informaţiile ce au fost înscrise în ea.

Aşadar, iubiţi fraţi, să slujim cu acea iubire pe care Divinitatea a înscris-o sub forma unei seminţe în scânteia noastră, şi pe care să o răspândim în sufletele sărace în iubire, în sufletele premature pentru acceptarea Binelui. Să distrugem pleava, să răspândim Binele, Frumosul şi Adevărul, să propovăduim Graţia divină, care îi recompensează din belşug pe cei care sunt în stare, cu preţul sacrificiului lor, să răspândească binele în mediul în care trăiesc. Aceasta este lucrarea pe care Tatăl o nădăjduieşte de la cei care au înţeles Sacrificiul christic.

Dragoste şi mariaj

Sufletele duale se recunosc şi nu se mai confundă, doar după ce s-au eliberat, mai mult sau mai puţin, de erorile, greşelile şi păcatele, care au generat divorţul lor sufletesc „După ce au aruncat învelişurile grele şi impenetrabile ale erorii, sufletele duale, pornite pe drumul maturizării, simt în interiorul lor un vid, care se manifestă ca o sete ce aşteaptă să fie potolită, o lacună pe care dacă încearcă să o împlinească cu altcineva, setea va fi tot mai cumplită. Această sete nu trebuie confixndată cu suferinţa, dar ea produce într-o anumită parte a sufletului o agitaţie şi o nemulţumire puternică, persistând până în momentul în care sufletul îşi va întâlni perechea.

Aşadar omul nu-şi află pacea până când fiecare din învelişurile sale sufleteşti nu îşi găseşte satisfacţia, la care aspiră, şi pe care subconştientul o intuieşte, impulsionând sufletul la o perpetuă căutare.

Până când sufletul nu a atins nivelul de dezvoltare, care să trezească în el această senzaţie de goliciune, îşi va găsi plăcerea şi în compania unui suflet oarecare. Dacă sentimentele sale dobândesc o anumită puritate şi întâlnesc o entitate spirituală de un grad evolutiv asemănător, va câştiga şi o oarecare pace şi odihnă, dar de câte ori se va întrerupe o asemenea relaţie, se va trezi tot mai mult în el acel simţ care îl va dirija spre dualul său. Pentru descrierea acestui simţ nu există cuvinte omeneşti, fiind o exprimare a magnetismului care atrage entităţile încărcate cu fluide magnetice de sens opus.

În cazul în care se întâlnesc duali, care au

încă multe defecte de corectat, dar din punct de vedere evolutiv sunt foarte apropiaţi – sau dacă una dintre jumătăţi s-a ridicat mai mult pe scara evolutivă decât cealaltă şi vrea s-o ajute pe cea care se zbate pe una din treptele inferioare ale evoluţiei, şi din acest ţel ajung să se întâlnească – chiar dacă întâlnirea lor nu va fi de lungă durată – datorită fluidelor de natură electrică produse de greşelile lor şi de zbuciumul care le clocoteşte în suflet, producând o nouă ruptură – acea parte a sufletului prin care odinioară erau uniţi, nu se poate cupla cu altcineva, iar în acea parte a sufletului va persista un sentiment de neîmplinire. Reîntrupările vor continua şi sufletul uitând de experienţele trăite, nu va recunoaşte originea acestui sentiment de neîmplinire – pentru că omul nici măcar nu bănuieşte existenţa Legii duale – care se va reînnoi, într-un anumit punct de contact al sufletului, cu ocazia fiecărei întrupări. De fapt acest sentiment va determina entitatea spirituală să facă acele mari greşeli, care îi vor produce multe suferinţe şi dureri.

Sufletul depune în arhiva sa sentimentele şi stările pe care le-a vieţuit, şi care vor avea un rol determinant în stabilirea sensibilităţii, a simţului estetic, a preferinţelor şi dorinţelor, care se vor manifesta prin trupul carnal. Astfel

I că sufletul va avea momente în care va fi sensibilizat doar la auzirea unei voci, la vederea unui gest, fiind convins că a găsit persoana pe care o caută, şi în acel moment izbucneşte în flăcări întreaga sa lume de simţuri şi se îndrăgosteşte. Dar el, de fapt nu se va îndrăgosti

de sufletul care a aprins această văpaie sufletească, ci de acea voce, de acea mimică sau gest, de acea asemănare, care i-a trezit în suflet amintiri din alte vieţi. Aşadar ajungem la concluzia pe care am expus-o şi cu altă ocazie, şi anume *simţul dragostei este al aceluia care îl dă, şi nu al celui care îl primeşte, şi deci nu este meritul unui om faptul că cineva s-a îndrăgostit de el*.

Pe măsură ce simţul dual este mai dezvoltat în sufletul omului, iubirea sa va fi mai adevărată, mai devotată şi fidelă, lumea sa de simţuri fiind mai evoluată. Iubirea trebuie să fie un component al fiinţei umane, tot aşa cum petalele catifelate aparţin fiorii, împreună cu parfumul şi culoarea lor. Fiecare suflet are culoarea propriei sale evoluţii, o paletă cromatică din care Legea dual ă îşi rezervă anumite culori, care reprezintă un univers de sentimente numit de om iubire. *Aşadar iubirea este a aceluia care o simte şi nu a celui care a trezit-o*.

Dar omul este atât de orgolios încât este în stare să-şi hrănească mândria cu cel mai mic sentiment de iubire pe care a reuşit să-l trezească în sufletul cuiva. El devine deosebit de vanitos, imediat ce constată că este iubit de cineva, crezând că este meritul său faptul că a aprins flacăra dragostei în inima cuiva.

În orice caz există mijloacele corespunzătoare pentru trezirea dragostei. Aceste mi jloace, pe care sufletul le manifestă prin intermediul trupului carnal, sunt la îndemână, mai ales în perioada tinereţii trupului, sub forma acelor calităţi ale trupului care sunt oricând gata să arunce sufletul

omului în prăpastia suferinţei, a decepţiei şi a disperării.

În concepţia sufletului, extrasă din negura amintirilor trecutului său îndepărtat, forma perfectă şi frumuseţea trupului carnal exprimă valoarea şi frumuseţea interioară, adică un trup frumos şi armonios reprezintă o garanţie a fericirii şi a unui suflet luminos. Prin urmare sufletul omului nu poate să renunţe la ceea ce a avut odată, la fericirea pe care a pierdut-o după ce a părăsit Sfera divină, trăind o veşnică nostalgie după frumuseţea şi fericirea pierdută, şi devenind uşor prizonierul iluziei de moment, pe care în cursul vieţii terestre i-o oferă un trup frumos şi armonios. Degeaba există înţelepciunea şi cunoaşterea, pentru că puterea de imaginaţie şi amintirile reaprinse cu ocazia fiecărei înfloriri a sufletului[15] îl vor copleşi şi înrobi cu nonvalorile vieţii terestre. Asupra sufletului rătăcit, frumuseţea are o putere de influenţă deosebită, pe care nu o poate eclipsa nici strălucirea cea mai mare a spiritului.

Dar frumuseţea nu se limitează la trupul carnal. Fiecare om ştie că oricât de strălucitoare ar fi frumuseţea trupească, oricât de fermecător este exteriorul, el îmbătrâneşte, se veştejeşte asemenea unei flori, devenind un fir de pai care cade în braţele descompunerii. Este suficientă o boală, şi trupul devine respingător, pentru că efectele legii descompunerii nu se manifestă într-

15 în mod normal perioada de înflorire a sufletului începe la adolescenţă şi se termină la maturitate, când el ar trebui să dea rod.

un mod încântător pentru ochii spiritului, chemat la o viaţă efemeră în materia terestră. Cu toate acestea sufletul este fermecat pentru un moment, de propriul său vis, legându-şi sentimentele, dorinţele, imaginaţia şi ţelul de ceea ce i se pare că este frumos.

În acel moment nu se gândeşte că va urma decepţia şi durerea, pentru că îşi închipuie că aceste sentimente şi dorinţe vor dăinui în veşnicie, rătăcirea şi aparenţele determinându-l să-şi închipuie că este scutit de orice durere şi decepţie. Sufletul va visa mereu amintirea pe care a adus-o din Sfera divină şi pe care o poartă în aşa-zisul subconştient, care de fapt ar trebui numit supraconştient. El vrea, cu orice preţ, să transpună în realitate visurile clădite din amintirile sale, fără să-şi pună întrebarea dacă este capabil să primească fericirea pierdută.

Dacă omul nu lucrează asupra propriului său suflet – în scopul dezvoltării şi perfectării sale – se poate ivi în viaţa lui situaţia în care să-şi întâlnească dualul, şi să nu-l recunoască, pierzând posibilitatea prin care ar fi putut să-şi realizeze dorinţele şi să-şi atingă ţelul.

După ce va suferi decepţii, după ce epuizat de trudă va cădea răpus de oboseală, iar dorinţele nu mai îndrăznesc să-şi întindă tentaculele, sufletul se va ataşa de cineva cu un aspect mai puţin frumos şi lipsit de acea strălucire fermecătoare, dar care, în schimb, îi va asigura armonie şi pace sufletească.

Sufletul ajuns în acest punct, trece prin perioada sa de toamnă, care, chiar dacă nu-i oferă

acele fructe dulci după care şi-a întins la început mâna, îi garantează o oarecare linişte şi mulţumire.

Din cele două simţuri diferite – cel al primăverii învăpăiate şi cel al toamnei pline de renunţări – se naşte, în gândirea şi sentimentele omului, un compromis care îl îndeamnă, în vieţile viitoare, să încheie un mariaj, în care nu sentimentele vor avea un rol decisiv, ci raţiunea mânată de anumite interese şi strategii. Bineînţeles că nu este vorba, în primul rând, de interese materiale, ci sufletul acumulând experienţe dureroase face compromisuri, iar în urma unor judecăţi reci şi lipsite de sentiment, optează pentru o legătură practică, eliminând orice sentiment din mariajul său. În acest caz viaţa va decurge sub auspiciile cerinţelor trupeşti, fără ca omul să fie frământat de acele preocupări spirituale prin care ar putea urca o treaptă spre realizarea visurilor sale.

Aceste suflete care fac compromisuri, renunţând la propriile lor vise, sunt cele care trag jugul vieţii. Ele vor naşte copii pe care îi vor educa cu predispoziţii sufleteşti asemănătoare cu ale lor, cu aspiraţii sufleteşti limitate, cu preocupări pragmatice, fiind oricând gata să facă un compromis în principiile şi ideile lor. Sufletul devine steril în ceea ce priveşte Adevărul şi nobleţea, trăind doar sub influenţa materiei şi slujind materia, tendinţă pe care o lasă moştenire şi copiilor săi.

În acest fel iau naştere cele două modele de viaţă terestră – cea pragmatică şi cea spirituală –

bineînţeles cu diferitele grade de tranziţie între ele.

În concepţia omului, preocupat aproape în exclusivitate de satisfacerea nevoilor fizice, trăieşte ideea că viaţa şi materia terestră constituie realitatea. Prin această concepţie materialistă asupra vieţii şi a valorilor ei, aceşti oameni îşi limitează orice posibilitate de evoluţie şi de activitate pe tărâm sufletesc şi spiritual. Orice intenţie de manifestare a sufleuiiui sau spiritului acestor oameni este înăbuşită de preocupările lumeşti, iar în final impulsurile spiritului şi ale sufletului sfârşesc prin a se ofili.

Celălalt model de viaţă terestră se află sub incidenţa idealismului, în care omul este condus de preocupări spirituale, el căutând realizarea binelui, frumosului şi adevărului. Acest model spiritual de viaţă este veşnic silit să se ciocnească de principiile trupeşti ale vieţii planetare, principii care îngrămădesc în jurul lor o negură deasă de fluide cenuşii, inhibând tot ceea ce este înălţător. Aceste principii trupeşti reuşesc să răspândească durere, suferinţă şi încercări, în calea sufletelor care au preocupări idealiste, dar care încă nu au învăţat lecţia supunerii şi a umilinţei.

Principiile după care omul este condus în mariaj şi în dragoste sunt corupte de concepţiile de viaţă false şi degradate, motiv pentru care întâlnirea şi recunoaşterea duaiilor este deosebit de dificilă. Este aproape imposibil ca dualii să trăiască în fericire atâta timp cât nu au reuşit să învingă fluidele cenuşii ale materialismului, acele idei şi concepţii false care le-au fost inoculate prin

educaţia şi prin exemplul părinţilor, şi care au fost confirmate şi consolidate de societatea în care trăiesc. Aşa se întâmplă că idealurile, preocupările şi intenţiile benefice şi curate, cu care un tânăr păşeşte în viaţă, sunt tocite şi opacizate, pierzându-şi strălucirea şi entuziasmul, odată ce pătrund în lume şi în legile terestre care o guvernează, şi care vor învălui în ceaţă orizontul lor spiritual.

Acei misionari cereşti care aduc la cunoştinţa omului Legile pe care Tatăl le-a elaborat, în vederea purificării şi evoluţiei omului, sunt trimişi pe pământ pentru a curăţa Adevărul de praful materialismului, al ignoranţei şi al necunoaşterii. Ei coboară în materia planetară pentru a elibera sufletul omului de prejudecăţile pe care le-a moştenit de la predecesorii săi şi sub a căror presiune este silit – să încheie un compromis, prin care să-şi sacrifice visurile idealiste, în favoarea pretenţiilor trupeşti, întrucât are impresia că oricum nu are nicio şansă să-şi vadă visurile realizate.

Cu toate acestea Cerul afirmă că sufletul masculin şi feminin se pot apropia şi îşi pot împlini visul pe care îl poartă în suflet. Va veni acel moment, pe parcursul drumului lor evolutiv, în care vor putea rupe *trandafirul fericirii*, bineînţeles pregătiţi fiind că acel trandafir are şi spini. Momentul ruperii trandafirului fericirii, este anticipat de o etapă de purificare, în care îl vor curăţa de spini, şi numai după această purificare îl vor putea cuceri. Cei care nu au răbdarea necesară şi nepregătiţi încearcă să dobândească

trandafirul fericirii, se vor răni, iar această rană poate să fie chiar mortală.

Omul nu trebuie să lase ca sufletul său încărcat de păcatele, greşelile şi infirmităţile sale, să fie orbit de fascinaţia strălucitoare a dorinţelor sale, ci atât bărbatul cât şi femeia sunt chemaţi să-şi purifice sufletul. Omul are datoria să lucreze asupra propriei sale fiinţe şi să-şi pună toate calităţile sufleteşti în scopul finalizării acelei lucrări pe care a acceptat-o înainte de a se întrupa, şi trebuie să corespundă cerinţelor care îi stabilesc traiectoria vieţii, şi care dovedesc valoarea sa umană.

În sufletul omului care îşi împlineşte cu devotament menirea acceptată, se va deschide o floare, care îl va introduce în mariaj. Va îndrăgi pe cineva şi această dragoste va fi reciprocă. Dar în cazul în care vrea să-şi împlinească cu adevărat menirea, bărbatul nu trebuie să se aştepte ca femeia pe care o va lua de soţie, să fie, din toate punctele de vedere, o fiinţă perfectă, îngerească. Bărbatul trebuie să fie conştient că trandafirul pe care şi-l doreşte, are o floare – formată din petale colorate, gata să se deschidă şi să-l învăluie cu parfum – dar are şi spini, frunze, o tulpină şi rădăcini, care absorb hrana din pământ.

Bineînţeles că tinerii nu se pot gândi la toate aspectele vieţii şi la problemele ce se vor ivi în urma convieţuirii lor, mai ales că se află în perioada înflăcărată, când bărbatul şi femeia privesc unul la celălalt prin focul pasiunilor. Dorinţa de a-şi satisface simţurile naşte în ei iluzia că sunt în stare de orice sacrificiu, fiecare văzând

în partenerul său fiinţa ideală cu care are impresia că va trăi o viaţă edenică:

Dar realitatea este dureroasă, pentru că pe această planetă fiecare suflet este supus greşelilor multiple. Astfel că sufletul omului este înconjurat de o reţea de ghimpi, născută din orgoliul şi păcatele sale, din gândurile şi principiile eronate, din ataşamentul său faţă de lucrurile deşarte. Această reţea de ghimpi stă în drumul apropierii şi al unirii sufletelor.

Există situaţii în care un suflet îşi maschează rătăcirile şi păcatele, îmbracă masca minciunii, străduindu-se să apară într-o formă cât mai plăcută şi atrăgătoare în faţa celuilalt. El este convins că sub aspectul exterior frumos şi atrăgător îşi poate ascunde obiceiurile, simţurile şi gândurile păcătoase, de care nu se poate debarasa, pentru că s-a obişnuit cu ele, considerându-le indispensabile.

Sufletul copleşit de iubire se va lovi de această reţea de ghimpi, în momentul în care, simţindu-se împins de o dorinţă irezistibilă, va încerca să-l atingă. Astfel că cele două jumătăţi se vor răni, întorcându-se, cu sufletele îndurerate, fiecare în eul său interior. De acum înainte nu vor mai considera că partenerul lor este atrăgător şi frumos, pentru că privindu-l mai de aproape, vor descoperi că acesta este un om slab, plin de greşeli şi erori. Acesta este momentul în care omul cade în cealaltă extremă, în care, pe cât de atrăgător îi părea acel om „ideal” şi „perfect”, tot atât de respingător îi pare acum, după ce l-a cunoscut mai de aproape. Motivul este că iniţial l-

a privit prin vălul miraculos al propriilor sale închipuiri şi simţuri senzuale.

Dacă ambele jumătăţi vor privi în adâncul lor sufletesc, vor descoperi acele greşeli şi erori care îi ţin prizonieri.

Ridicându-şi ochii la Modelul, care stă ca pildă de urmat, şi străduindu-se zi de zi să-şi transforme sufletul pentru a deveni mai umili, mai curaţi şi mai iubitori, se vor ivi nenumărate posibilităţi, care vor favoriza unirea şi dizolvarea lor, unul în celălalt.

Prin procesul de transformare ce se derulează în sufletul lor, reţeaua de ghimpi îşi pierde treptat puterea şi spinii

— Pentru ca în final să dispară – permiţând celor două suflete să se unească şi să se recunoască. Chiar dacă cei doi nu vor vedea apariţia lor terestră într-o lumină atât de strălucitoare ca în perioada de extaz a tinereţii lor, vor descoperi acea preocupare nobilă – atât din partea femeii cât şi din partea bărbatului – de a deveni Om. Atunci vor descoperi tot mai mult din acest Om, şi fără să facă vreun efort deosebit şi fără să-şi dea seama cum şi în ce fel, se vor îndrăgosti unul de celălalt. Această iubire îi va lega mult mai adânc şi mai puternic, decât iluzia creată de vibraţiile senzualităţii, pentru că floarea tinereţii este efemeră, ea îşi pierde petalele, farmecul dispare, forma exterioară generatoare de visuri strălucitoare se ofileşte, dar sămânţa persistă, şi acesta este cel mai preţios rezultat.

Intre două suflete care se înţeleg şi se iubesc, care au un ţel comun pe drumul de întoarcere în

Sânul Divinităţii, şi a căror gândire, concluzii şi sferă de activitate este de asemenea comună, vor fi uniţi şi această unire se va constitui într-o putere cu mult superioară faţă de flacăra pustiitoare a simţurilor senzuale din perioada tinereţii. Flacăra acestei iubiri înţelegătoare este chemată să păstreze şi să facă reale şi strălucitoare visurile tinereţii, lăsând un jar care va încălzi constant inimile celor doi, ferindu-i de vicisitudinile vieţii terestre şi asigurându-le un cămin care le va oferi întotdeauna pace şi armonie.

Bucuriile şi plăcerile amoroase, întotdeauna bogate în emoţii noi, vor agita şi tulbura sufletul, devastându-l şi ruinându-l. Cu cât mai multe aventuri amoroase va avea un om, cu cât mai mult îşi va irosi simţurile dragostei, cu atât va fi mai sărac sufleteşte, în viaţa terestră, şi cu atât mai sărac îi va fi spiritul, în ceea ce priveşte Legea duală.

Simţul său dual degradându-se, şansele de a-şi găsi perechea vor fi minime, chiar şi în cazul în care cunoaşte Legea duală şi recunoaşte frumuseţea ei şi acţiunea ei benefică.

Prin degradarea simţului dual se toceşte acel simţ al sufletului, care este sensibil – atât în lumea terestră cât şi în cea spirituală – şi care asigură recunoaşterea jumătăţii sale. Prin urmare aceşti oameni trec unul pe lângă celălalt, pot chiar trăi împreună, şi cu toate acestea nu simt mare lucru, unul faţă de altul. Chiar dacă unul dintre ei simte o oarecare atracţie sufletească, acest plăpând simţ de iubire, această atracţie, nu va avea niciun scop

stabil şi se va pierde în incertitudine pentru că nu este în stare să învingă erorile şi rătăcirile din sufletul său. În cazul în care senzualitatea, simţul de ură, egoismul şi orgoliul sunt mai puternice decât simţul dual, acesta se află în imposibilitatea de a pătrunde prin fortăreaţa păcatelor şi a greşelilor, iar sufletul, chiar dacă aspiră după fericirea şi împăcarea cu Legea dualã, va cădea înfrânt şi epuizat de puterile sale.

Concluzia pe care o putem trage, este că omul are datoria să-şi cizeleze toate suprafeţele sufletului – asemenea diamantului – trebuie să se transforme, să devină Copil şi să se elibereze de viciile şi obiceiurile sale păcătoase, iar în ceea ce priveşte Legea dualã, să ocolească acei stimuli care îi trezesc simţuri senzuale. Omul trebuie să renunţe la tendinţa de a încerca mereu să-şi transforme perechea, după pretenţiile sale, şi să o potrivească după natura sa păcătoasă şi rătăcită. Divinitatea nu a adaptat dualul după rătăciri şi păcate, pentru că el se va întâlni şi va trebui să se potrivească cu jumătatea sa, cu entitatea spirituală umană, care a atins perfecţiunea.

Omul, ca urmare a păcatului, se află mereu în conflict cu legile naturii, şi niciodată nu face ceea ce ar fi trebuit să facă, ci vrea să transforme natura după gândirea sa eronată şi rătăcită, după ceea ce crede el că este bine, căzând astfel mereu în aceeaşi greşeală de a transforma totul după chipul şi asemănarea sa.

Astfel bărbatul vrea să transforme, „să educe” femeia, după natura şi după gândirea sa păcătoasă, şi prin această încercare se pierde pe

sine însuşi. De cele mai multe ori această „educare” a femeii este cauza divorţului, a înstrăinării soţilor, pentru că bărbatul nu lasă femeia să curgă în propria ei albie evolutiva, să se desfăşoare în preocupările ei naturale, ci înceaică să o transforme după principiile false, pe care le-a elaborat eul său inferior. Iar dacă femeia se opune, şi nu vrea să accepte transformarea, apare între ei vrajbă şi dezbinare, bărbatul folosindu-şi avantajele în detrimentul său, pentru propria sa cădere, atunci când îi provoacă suferinţă femeii. Pentru că acea iubire care a fost în suflet dispare asemenea ceţii, fericirea dispare de asemenea, rămânând, din mariajul lor, doar povara obligaţiilor. Această povară se prinde de sufletul lor asemenea unor cătuşe, pe care le vor purta pe parcursul întregii lor vieţi terestre, sau dincolo de aceasta, în cazul în care nu se debarasează de ele. Dacă se dezic de obligaţii, amândoi se adâncesc în acel blestem fluidic, care infectează sufletul lor, şi prin acesta al urmaşilor lor, lăsând în urmă o situaţie imposibilă din care cu greu se poate ieşi.

Aşadar, bărbatul orgolios, tiranic şi plin de sine, degeaba caută o femeie supusă, umilă, fără principii şi săracă în iniţiativă, degeaba îşi doreşte o femeie care să fie doar o executantă fidelă a voinţei sale, căci nu-şi va găsi dualul în sufletul acelei femei, ci va avea parte, prin ea, doar de o sclavă. Atâta timp cât bărbatul vrea să facă din femeie o slujnică, nu are nicio şansă să-şi găsească jumătatea, care îi seamănă şi care simte la fel cu el. Chiar dacă întâlneşte această femeie şi convieţuieşte cu ea, în urma ciocnirii greşelilor lor

comune şi a predispoziţiei spre păcat, se vor îndepărta unul de celălalt, asemenea a doua comete, care se întâlnesc în goana lor prin univers, şi după o atingere de numai câteva secunde, se îndepărtează cât mai departe una de cealaltă.

Dar nici femeia nu este mai bună, atâta timp cât minte şi este perfidă, străduindu-se să se folosească de bietul bărbat, pentru a-şi atinge propriile interese, dăruindu-l cu dragoste trupească şi fermecându-l cu frumuseţea ei, pentru a-l pune în slujba ţelurilor ei. Femeia degeaba îşi va căuta dualul, perechea sufletească, în bărbatul care a devenit sclavul farmecelor ei, degeaba îşi va satisface orgoliul prin veneraţia bărbaţilor cărora Le-a trezit interesul senzual, degeaba îi place să fie adorată de bărbaţi, căci nu va găsi prinţe ei niciunul care să aparţină sufletului ei. Acest lucru se întâmplă pentru că bărbatul care constituie perechea ei sufletească, este acelaşi tiran, acelaşi egoist, care urmăreşte doar interesele sale, căutând, la rândul său, să exploateze o altă femeie.

Dacă cineva, în mod naiv şi stupid, sacrifică totul pentru bărbatul sau femeia, care se conduce în viaţă doar de anumite interese, nu face altceva decât să dea ocazia să fie exploatat şi să-i fie batjocorită şi furată acea dragoste pe care a risipit-o. Iar dacă cineva se foloseşte de simpatia sau de atracţia pe care a trezit-o în sufletul unei persoane, pentru a obţine glorie, confort şi bunăstare, sau alte avantaje pământeşti, va fiara valorile sufleteşti ale persoanei îndrăgostite de el,

cumpărând în schimbul lor bunuri materiale. Omul încă nu-şi dă seama că ceea ce el fură, i se va fura de un altul. El va fi silit să treacă prin aceleaşi decepţii şi suferinţe, pe care le-a provocat sufletului care i s-a ataşat şi l-a iubit. Iar dacă până acum a călcat în picioare valorile sufleteşti ale iubirii, cu care din belşug era dăruit, de acum înainte va aprecia şi îi vor produce o mai mare bucurie acele mici milostenii pe care le va primi, asemenea unui cerşetor care se bucură şi pentru o coajă de pâine uscată. Această pomană îi va produce o bucurie cu mult mai mare decât binecuvântările cu care era dăruit, dar pe care nu le-a meritat.

Omul care trăieşte pe pământ frământat de dureri şi decepţii, omul care nu are parte de frumuseţe şi fericire, dar aspiră la ele, este mult mai aproape de realizarea visurilor sale decât cel care, fără a i se cuveni, se lăfăie în acea bucurie, în acea viaţă luxoasă şi iluzorie, pentru care este invidiat de toţi semenii săi.

Divinitatea i-ar oferi degeaba omului păcătos darul cel mai de preţ, căci acesta l-ar pierde pe drumul rătăcirilor sale, iar darul va fi găsit de Satana, care va obţine prin el puterea prin care va domina şi mai mult asupra bietului suflet uman. În acest fel omul ar fi obligat să umble pe cărările vieţii terestre, împreună cu Satana. Pentru că la baza oricărei decepţii, dureri şi suferinţe se află gândirea contrarietăţii, şoapta lui ispititoare şi rătăcitoare, prin „care când îl goneşte, când îl ademeneşte pe sărmanul om, ca să poată lua cât mai mult de la el.

În această lume efemeră, în această viaţă trecătoare, omul este un împărat, el fiind unsul Graţiei divine, care l-a dăruit cu toate acele frumuseţi, calităţi şi posibilităţi, cu care dacă este înzestrat şi dacă ascultă de Graiul divin şi respectă Legea divină, va atinge purificarea absolută şi starea de iluminare.

Viaţa terestră şi trupul carnal, oricât de hidos şi de infirm ar fi, reprezintă pentru sufletul omului, un dar al Graţiei divine. Omul are datoria să fie recunoscător Divinităţii pentru posibilitatea care i s-a oferit de a se întrupa la o viaţă planetară, în scopul de a-şi corecta greşelile şi pentru a evolua.

Avem ocazia să vedem entităţi spirituale – aflate pe o treaptă inferioară de evoluţie – îmbrăcate într-un trup deosebit de frumos, sănătos şi robust, acest trup fiind un dar din partea Graţiei divine, prin care vor obţine multe favoruri, devenind deosebit de atrăgător pentru persoanele de sex opus. În cazul în care nu ar interveni Graţia divină, iar aceste entităţi spirituale ar fi lăsate să se întrupeze, pe pământ, conform cunoştinţelor corespunzătoare gradului lor evolutiv, ele nu ar fi în stare să-şi construiască decât un trup carnal hidos, pe care oamenii l-ar ocoli cu groază, pentru că ar şti că nu se pot aştepta la nimic bun de la sufletul aflat în acel stadiu de evoluţie.

Îngerii Providenţei divine vor ca în această viaţă efemeră, în care se zbat entităţile spirituale mai puţin evoluate şi nepregătite încă pentru a-şi dezbrăca straturile exterioare ale carapacei care

le acoperă sufletul, să fie oarecum mângâiate de efectul unei vieţi mai bune şi mai adevărate, pentru a-şi forma o oarecare concepţie despre Bine şi Adevăr. Aceste suflete inferioare trebuie să-şi facă o idee despre fidelitate, despre afecţiunea şi căldura care oferă sufletului siguranţa şi stabilitatea, prin care se pot înălţa spre culmile evoluţiei. Dobândind certitudinea existenţei Binelui şi Adevărului, sufletul omului se va dezvolta şi va deveni mai receptiv la impulsurile spiritului. După atingerea acestei etape, omul va recunoaşte tot mai mult Binele, Frumosul şi Adevărul, străduindu-se să obţină cât mai mult din aceste trei Atribute divine, pentru a-şi împodobi cu ele sufletul.

Dar nu trebuie să uităm că ideile contrarietăţii umbresc sufletul omului, determinându-l prin intermediul egoismului, să acapareze anumite lucruri plăcute pentru el, şi să nu ofere nimic în schimbul lor. Astfel că omul speculează mereu, încercând să fure valorile vieţii, să abuzeze de iubirea, de fidelitatea şi încrederea pe care o primeşte, să înşele tocmai pe cei a cărui încredere a câştigat-o, şi să-şi procure toate acele plăceri şi bucurii, care îi sunt accesibile datorită poziţiei sale sociale, şi care aparent sunt avantajoase, dar în fond nu sunt decât iluzii aducătoare de suferinţă. Aceste plăceri trecătoare nu i se cuvin omului, fiind silit să plătească pentru toate plăcerile pământeşti, trebuind să suporte toate poverile şi obligaţiile ce decurg din viaţa terestră, deoarece toate avantajele şi bucuriile oferite de viaţa terestră, i se cuvin numai în

măsura în care şi-a onorat obligaţiile.

Din rândul acestor suflete provin cele care se grăbesc să batjocorească şi să ironizeze Graţia divină, şi care folosindu-se de anumite împrejurări, generează decepţii şi durere în jurul lor, condamnând la moarte, în acest fel, binele şi frumosul din sufletul omului. Aceşti oameni sunt cei care tulbură mersul vieţii, cei care stagnează evoluţia, pentru că sufletul lor fiind mic, nu pot să umple cu el nimic, generând un vid în jurul lor, iar în urmă va rămâne un vârtej sau un taifun distrugător.

Aceste suflete care se află pe pământ doar datorită Graţiei divine, acumulează numai suferinţă, pentru că după ce legea morţii le dezbracă de trupul carnal, vor fi şi mai nenorocite. Ele vor avea parte de o cruntă suferinţă, care va. Lzv orî din dorinţa de a redobândi plăcerile pierdute, dorinţă care le va mistui sufletul asemenea unui foc, determinându-i să se angajeze în noi lupte şi încercări, care să-i propulseze pe drumul evoluţiei spirituale.

În afara încercărilor şi nereuşitelor vieţii terestre, aceste suflete, adânc decăzute în privinţa Legii duale, se vor confrunta şi îşi vor umple viaţa cu decepţii, dureri, suferinţe şi regrese. Ele se vor ciocni de acea lege pe care fiecare naţie sau rasă, o cunoaşte, într-o formă mai perfectă sau mai imperfectă, în instituţia mariajului. Dualii ajunşi pe aceeaşi treaptă se confruntă, se ciocnesc între ei, şi se îndepărtează din nou, iar mai târziu viaţa îi va reuni, pentru a se despărţi din nou. Dar cu fiecare ocazie le rămâne deschis în faţa conştiinţei

o simţire de un grad mai înalt, sufletele lor înălţându-se pe o treaptă superioară, dar de fiecare dată vor suferi cu câte un grad mai mult.

Această suferinţă se va constitui într-o pază, iar teama de suferinţă îi va ţine vigilenţi, şi nu le va permite să ameţească şi să cadă de pe treapta pe care au atins-o. Simţurile care au rămas între ei îi determină să caute o persoană asemănătoare cu cea pe a cărui amintire o păstrează în suflet. Din această căutare se naşte o putere misterioasă şi irezistibilă, pentru cei care şi-au întâlnit dualul, şi care vor evolua mai rapid, dar vor suferi şi mai mult.

Dintre cei doi duali care se întâlnesc în viaţa terestră, jumătatea feminină va fi cea care va suferi mai mult, ea trecând printr-o nesfârşită serie de sacrificii. Această suferinţă este necesară, pe de o parte pentru a se instrui în adevăr şi bunătate, iar pe de altă parte, pentru a lichida obstacolele ce stau între ei.

În cazul în care între cei doi duali există o diferenţă prea mare, în ceea ce priveşte gradul lor evolutiv, femeia fiind cea care se află pe o treaptă superioară, dualul îi va fi copil, pentru ca ea să-i poată da mai mult şi să-l poată creşte atât trupeşte cât şi sufleteşte. Dar această asociere a celor doi duali, ca mamă şi fiu, îşi găseşte foarte rar finalitatea, deoarece în cele mai multe cazuri mama părăseşte planul fizic înainte ca fiul să atingă vârsta adolescenţei, ori copilul părăseşte viaţa terestră înainte de a i se trezi conştiinţa sexualităţii, pentru ca simţurile duale să le rămână curate.

Cei doi duali se pot întâlni şi ca prieteni sau îndrăgostiţi, dar în aceste cazuri, pentru ca simţul lor să rămână curat, jumătatea mai evoluată va părăsi sfera fizică, mergând în cea spirituală, înalte de a se putea căsători.

Doar dualii care deţin o evoluţie deosebită, şi care au absolvit examenele unor probe grele de viaţă, vor trăi împreună până la sfârşitul, mai apropiat sau mai îndepărtat, al unei vieţi umane. Dar şi în aceste cazuri, au în faţa lor un ţel, o anumită lucrare în favoarea umanităţii, pe care o finalizează împreună, prin unirea fluidelor lor. Astfel ei vor fi în stare de mari sacrificii, prin care se vor sprijini reciproc, se vor completa, reuşind în acest fel să-şi împlinească destinul în viaţa terestră.

Dar odată se va stinge şi flacăra vieţii terestre, trupul va îmbătrâni, se va veşteji şi va muri. Sufletele duale care s-au găsit în viaţa terestră, când se vor întâlni în lumea spirituală, nu vor mai avea amintirea trupului ofilit, ci se vor revedea în condiţii noi, în strălucire şi frumuseţe. Vechile amintiri se prind de această nouă viaţă, asemenea rădăcinilor unei plante, care s-au înfipt în pământul în care trăieşte. Faptul că s-au iubit şi că trăind împreună au atins anumite ţeluri, le va rămâne doar o simplă amintire, care nu le va produce o fericire şi o bucurie deosebită. Cele două suflete

— Asemenea plantei care fiind mutată într-un sol fertil, va începe un nou ciclu de dezvoltare – vor începe o viaţă nouă, prin noile condiţii, noile cunoştinţe şi noile posibilităţi. Animaţi fiind de

ţeluri noi şi de extazul noilor sentimente, se vor angaja într-o nouă misiune.

Dualii evoluaţi trec prin această metamorfoză, cu ocazia fiecărei avansări. Izvorul nesecat al adâncimilor sufleteşti, îmbogăţeşte frumuseţile vieţii, iar prin realizarea celor mai tainice visuri, gânduri şi sentimente, cei doi se vor recunoaşte din ce în ce mai bine. După fiecare recunoaştere vor deveni mai puternici, mai buni, mai adevăraţi, adică mai apropiaţi de perfect, într-o asemenea măsuţă încât, cei care trăiesc pe pământ, în această lume cu posibilităţi limitate, dar nu au atins gradul lor de evoluţie, nu îşi pot imagina ce resurse nebănuite şi câte varietăţi nenumărate ale frumuseţii le rezervă încă viaţa.

Suferinţa, mizeria, decepţia, îndoiala şi nesiguranţa, rămân împreună cu păcatul şi rătăcirea, în trupul, şi în învelişul sufletului pe care îl dezbracă spiritul. Toate efectele rătăcirilor şi păcatelor omului rămân în planul terestru, şi este bine să rămână aici, pentru că Legea evoluţiei, Soarele vieţii, va prelucra fiecare atom în parte, purificându-le, luminându-le şi transformându-le în materie edenică.

Providenţa divină a ascuns în legăturile mariajului acele comori, care, în timpul vieţii terestre, trebuie păstrate curate şi spiritualizate, pentru ca ele să împodobească sufletul omului atât în viaţa sa terestră, cât şi în cea spirituală, oferindu-i fericire şi pace.

Mariajul nu este altceva decât relaţia de iubire dintre două suflete care se înţeleg, şi înălţarea lor, prin această iubire, pe noi trepte de

evoluţie spirituală. Cu toate că solicită o mare responsabilitate, mariajul oferă bucurii omului terestru, care revarsă prin iubirea sa raze de lumină ce vor deschide petalele acelei flori edenice, care se lasă cunoscute şi pe pământ, şi care copleşesc sufletul omului şi îl încarcă cu frumuseţe şi cu o atmosferă de pace divină. Sexualitatea trece printr-o metamorfoză care o înalţă pe treptele înalte ale iubirii, devenind o iubire sufletească, ce nu piere la graniţele vieţii terestre, şi prin puterea ei miraculoasă uneşte cele două suflete, care vor fi capabile să desfăşoare, în lumea spirituală, o operă cu mult mai valoroasă, decât cei uniţi doar prin falsa iubire trupească.

Ţelul pe care omul terestru este chemat să-l atingă prin intermediul mariajului, este acela de a-şi întări sufletul, de a găsi pacea şi liniştea sufletească, prin care să devină un adevărat colaborator al Divinităţii, şi să-şi ocupe locul pe care Domnul nostru, Iisus Christos, i l-a pregătit în creaţia Tatălui Său, şi al nostru al tuturor.

Sufletul feminin

A

În ansamblul său, omul este un mister, motiv pentru care Iisus Christos ne-a lăsat următoarea recomandare: *„Să nu judeci, pentru a nu fi judecat”*.

Omul nu poate fi judecat după aspectul său exterior, după gradul său de cultură, şi nici măcar după gradul său de inteligenţă. Calitatea omului rezultă din sentimentele şi din principiile sale, căci numai aceste două aspecte trădează câte ceva din

Eul său interior.

De obicei sufletul feminin nu se află pe aceeaşi treaptă de evoluţie cu dualul său, cu sufletul masculin.

Femeia, ca principiu separat al unităţii pe care o alcătuieşte cu bărbatul, poartă în sine acel mister ce se numeşte *viaţă*, şi la a cărui înţelegere omul nu va ajunge prea curând.

Prin manifestarea dualilor în unitate, bărbatul fiind mai puternic, mai tare, mai puţin penetrabil, mai rezistent, mai pozitiv şi mai puţin influenţabil, devine acel reprezentant al unităţii, care, în toate lumile, în toate formele şi situaţiile „este expus cel mai mult ciocnirilor.

Dacă energia masculină este doar coaja, învelitoarea exterioară a principiului vieţii, energia feminină se află în interiorul unităţii care poartă numele de *viaţă*, ea constituind partea maleabilă, sensibilă, moale şi mai plină de viaţă. Energia feminină reprezintă miezul – principiul receptiv – sub acţiunea căruia se subtilizează şi coaja – principiul activ – care este chemat să producă rezultate tot mai pure, mai adevărate, mai frumoase şi într-o formă din ce în ce mai înaltă.

Bărbatul fără femeie, precum şi femeia fără bărbat, nu sunt decât o jumătate, o fiinţă incompletă, pentru că nu pot perpetua decât împreună. Din acest motiv, cu cât cad mai adânc cei doi, cu atât va fi mai mare separarea dintre ei, în ceea ce priveşte forma şi manifestarea în plan spiritual sau material. Iar prin separarea lor se vor interpune între ei tot mai multe straturi generate

de greşeli, astfel că cele două principii spirituale vor sta fiecare izolate, învăluite în acele straturi fluidice pe care le-au atras şi densificat în jurul lor.

Această stare de separare duce la o diferenţiere între gândurile, sentimentele şi preocupările bărbatului şi ale femeii. Se poate observa că diferenţa dintre bărbat şi femeie, dintre viaţa lor şi misiunea pe care fiecare o are de îndeplinit, este cu atât mai mare cu cât aceştia aparţin unei rase aflate pe o treaptă mai puţin evoluată.

Prin păcat, prin divorţul celor două principii de viaţă şi prin refuzul lor de a trăi sub auspiciile Legilor divine, principiul primitor sau receptiv s-a ataşat, într-o măsură mai mică de sufletul masculin, unde principiul activ a generat formaţiuni mai solide, mai puternice şi mai perene. Din acest motiv bărbatul este mai dur, mai refractar, acceptă mai greu Adevărul, şi de obicei îl acceptă mai repede şi mai uşor prin intermediul sufletului feminin, deoarece femeia este mai aproape, prin sufletul ei, de lumea sentimentală, decât de cea raţională.

Am să încerc să vorbesc despre o taină, pe care prin trufia şi vanitatea sa, omul, în general, şi în special bărbatul, o acceptă şi o înţelege foarte greu. Această taină se referă la naşterea Mântuitorului. Fiul divin nu a creat o materie nouă, nu a creat o apariţie misterioasă, atunci când a coborât pe Pământ, ci M intuitorul s-a născut din femeie, dar fără participarea naturii masculine. Aşadar întoarcerea de pe drumul pierzaniei, sau momentul eliberării şi al mântuirii

– ca un simbol etern şi mistic – nu a pornit din bărbat ci din femeie.

Deoarece principiul spiritual receptiv, sau feminin, şi-a întors faţa de la Divinitate, aplecându-se spre ideile eronate ale amăgitorului „tot acest principiu primitor, este chemat să fie primul care să-şi ridice ochiul şi inima spre Adevăr. În sufletul feminin sunt ascunse jicele posibilităţi de viaţă, care s-au rupt în urma căderii în păcat. Aşadar prin mijlocirea sufletului feminin, prin intermediul principiului primitor s-a întrupat Cuvântul, Logosul, Duhul Sfânt al Tatălui periferic. Principiul feminin purificat – fără concursul bărbatului – a fost întrupătorul Cuvântului, pentru ca prin Cuvântul devenit Trup, să coboare până în iadul canoanelor.

Fără o reîntoarcere în albia Legilor divine dualii nu se pot întâlni. În cazul în care se întâlnesc – pentru că în acest vacarm al sufletelor decăzute nu sunt excluse posibilităţile de a se întâlni – nu se recunosc, pentru că păcatul, rătăcirea, orgoliul, egoismul, ura, minciuna vor sta asemenea unui paravan între ei, zădărnicind toate acele preocupări ale spiritului care licăresc din trecutul îndepărtat, îmbogăţit cu multe experienţe. Imediat ce apare cea mai mică ofensă, care le va zgâria puţin orgoliul, sentimentele lor vor fi guvernate de mânie, violenţă, ură, cruzime şi dorinţă de răzbunare. În această etapă cei doi sunt foarte suspicioşi, iar dacă unul dintre ei are doar o umbră de îndoială în privinţa loialităţii sau fidelităţii celuilalt, simţind că este indus în eroare, imediat îşi pierde încrederea. Sufletele lor vor fi

mereu dominate de circumspecţie, gelozie, materialism şi senzualitate. Chiar dacă se atrag prin simţurile lor, tot nu se pot uni, iar întâlnirea lor va fi asemănătoare cu întâlnirea a două bucăţi de jar, care vor incendia tot ce îi înconjoară, dar ei înşişi se sting şi se prefac în cenuşă, deoarece păcatul sugrumă focul sau orice licărire a sentimentelor nobile.

În femeie stă ascuns acel curent fluidic de viaţă, care este de natură sufletească şi nu trupească. Ea este gazda principiilor de viaţă mai moi, mai plastice, mai colorate, mai luminoase şi mai strălucitoare. Bărbatul este mai puternic, mai dur, mai dens, mai tare, mai stăruitor, mai conservativ, într-un fel mai stabil, pentru că se lasă mai greu influenţat şi transformat.

În urma căderii şi a coruperii lor, cele două principii trebuie să se transforme şi să se purifice de rătăciri şi deşertăciuni, de gândurile generate de concepţiile eronate pe care le-au acceptat, şi de decepţiile care au rezultat din ele, pentru ca atingând un oarecare nivel de evoluţie, să dispară treptat ceaţa din jurul lor, şi să devină capabili de a recepţiona vibraţiile pe care le emite dualul lor.

A

În privinţa posibilităţilor vieţii terestre, femeia este mai puţin înzestrată, deoarece în urma greşelii şi a căderii sale, nu şi-a îndreptat ochii spre Cer, spre Divinitate. Din acest motiv, ea fiind mai influenţabilă, mai moale şi deci mai plastică, Graţia divină a dispus ca bărbatul – cel care este mai tare, mai puternic şi mai stabil – să ocrotească femeia şi să-i asigure condiţiile

necesare vieţii terestre, tot aşa cum scoarţa copacului îşi învăluie şi apără miezul, format din celule purtătoare de sevă.

Aşadar bărbatul are datoria să apere femeia de toţi factorii care constituie un pericol pentru ea, şi care pot genera efecte fatale pentru întreaga umanitate şi pentru urmaşi, care ar deveni şi mai materialişti, îndepărtându-se şi mai mult de Divinitate.

Femeia se ataşează de tot ceea ce este al ei, îşi apără familia şi tot ceea ce este necesar supravieţuirii ei, apărându-şi iubirea şi viitorul. Această tendinţă a femeii găseşte o formă de exprimare în iubirea maternă.

Iubirea maternă nu este superioară iubirii duale, nu depăşeşte cu nimic acea iubire prin care femeia este legată de perechea ei, dar în momentul de faţă, pe pământ, iubirea maternă este mai puternică, ea fiind gata oricând să aducă sacrificii, pentru că în grija ei este încredinţat viitorul. În sufletul femeii se coace viitorul omenirii, şi din acest motiv, sub forma iubirii materne se manifestă în sufletul ei această lege misterioasă, ce trezeşte anumite instincte, întâlnite şi în regnul animal.

În etapa actuală de evoluţie, omul atribuie iubirii materne cea mai strălucitoare culoare, de pe paleta iubirii. Dar iubirea maternă este doar o singură literă din alfabetul Iubirii, manifestându-se şi prin intermediul legilor naturii.

Femeia nu împlineşte Legile cereşti prin raţiunea ei, ea doar îşi urmează instinctul, considerând că astfel a acţionat just şi adevărat.

De fapt că nici nu se poate opune instinctului. Chiar dacă femeia este rătăcită, chiar şi în cazul în care conştiinţa îi este înnegurată şi simţurile spirituale îi sunt paralizate, acest instinct trăieşte în ea, constituind legea ei esenţială.

Pe lângă copiii pe care îi iubeşte cu adevărat, în general, femeia este dispusă să iubească mai puternic decât bărbatul, fiinţa ei dizolvându-se în iubire.

Dacă bărbatul doreşte să vadă un viitor mai frumos, va trebui să-şi lumineze cărarea vieţii cu făclia iubirii duale, care îl va conduce prin întunecimea rătăcirilor şi a erorilor sale.

Studiind, meditând şi filosofând, bărbatul cunoaşte acele experienţe, aspecte şi posibilităţi favorabile ale vieţii terestre, prin care se împodobeşte cu nestemate sufleteşti şi spirituale. Există bărbaţi care preferă celibatul, renunţând să întreţină o familie, pentru că în situaţia în care se află, ei gisetic că este mai important să nu fie deranjaţi – de cătrv capriciile unei femei labile – în cuceririle filosofice pe e. Ire le consideră drepte şi adevărate, cunoştinţe cucerite prin gândirea şi raţiunea lor masculină, de care sunt foarte mândri. Astfel ei se tem de femeie, de necazurile şi de viitorul incert, de care consideră că pot avea parte alături de aceasta, preferând viaţa celibatară.

În viaţa oricărui bărbat va sosi, în mod inevitabil, momentul în care va dezbrăca toate formele favorabile de exprimare în lumea terestră, rămânând slab, obosit, incert şi fără nicio speranţă. Degeaba au fost stabile adevărurile sale,

dacă viaţa sa sentimentală a rămas în stagnare, fără nicio posibilitate de evoluţie. Atunci când trebuie să transpună în viaţă adevărurile pe care le-a crezut absolute şi realizabile, încercând să clădească un edificiu din ele, îşi dă seama că îi lipseşte sentimentul, poezia, liantul.

Ştim cu toţii că pentru ridicarea unei clădiri, între cărămizi este nevoie de mortar. Bărbatul chiar dacă este în posesia unor adevăruri şi a unor cunoştinţe extrase din experienţe reale – cunoştinţe pe care le-ar puta folosi ca lespezi preţioase, sau ca plăci de marmură frumos şlefuite

— Va constata că nu posedă mortarul, adezivul, prin care să-şi poată înălţa opera monumentală. Acest adeziv se poate obţine doar de la femeie, pentru că sufletul feminin este potirul iubirii, al speranţei şi al credinţei. Doar sufletul ei fluidic, moale şi plastic, poate depăşi propriile limitări, iar prin intuiţia ei subtilă, are o putere de penetrare cu mult mai mare, decât bărbatul prin cunoştinţele sale, prin adevărurile sale fixe, ori prin speculaţiile sale filosofice.

Bărbatul şi-a fixat un oarecare adevăr, dar pentru că l-a obţinut din lumea sa exterioară, prin intermediul diferitelor vehicule exterioare spiritului, mai mult ca sigur că, acel adevăr fixat în mentalul său, mai mult sau mai puţin concret, necesită o oarecare senzibilizare şi transformare. Până când nu va executa această transformare, nu-şi va atinge ţelurile spirituale, şi nici nu se va putea apropia de ele, deoarece adevărurile sale îl vor devia de pe cărarea dreaptă, rătăcindu-l.

În schimb, pe cărarea mistică a

sentimentului, foarte rar se poate spiritul rătăci. Nu este exclusă rătăcirea pe acest drum, dar cine caută Adevărul, acela va găsi esenţa Adevărului – *Iubirea*, şi prin intermediul iubirii, va găsi învelişul iubirii – *Adevărul*. *Adevărul fără Iubire se rătăceşte*, *tot aşa cum Iubirea fără Adevăr se rătăceşte la rândul ei*.

Chiar cea mai simplă şi neştiutoare femeie, reprezintă pentru lume – prin umilinţa şi prin iubirea ei – o valoare mai însemnată decât bărbatul îmbogăţit cu rezultatele şi cunoştinţele raţiunii sale. Pentru că sufletul simplu şi umil este cu mult mai aproape de Divinitate şi de Adevărurile eterne, decât acel filosof, artist, scriitor sau orice ar fi el – chiar dacă îndeplineşte cea mai înaltă lucrare creatoare – care este mândru de puterile sale şi care se încrede în cunoştinţele sale. Prin „inteligenţa şi raţiunea sa sclipitoare”, prin ideile contrare ce se pot răspândi din sufletul său, bărbatul poate ruina lumea, pe când femeia simplă şi neştiutoare, dar cu un suflet umil şi plin de iubire, este oricând potrivită ca prin intermediul ei, să se întrupeze o entitate spirituală de ordin superior, care să stăvilească umanitatea căzută în desfrâu şi răutate, şi să o întoarcă de pe drumul pierzaniei.

Atenţia bărbatului mândru de cultura şi inteligenţa sa terestră este atrasă de forma exterioară, de frumuseţea şi strălucirea femeii, care şi-a însuşit o raţiune asemănătoare cu a lui, sau de femeia care posedă o experienţă apreciabilă şi o şiretenie, prin care îl face să creadă că ea este persoana potrivită.

Cu cât este mai înaltă poziţia pe care şi-a creat-o bărbatul prin raţiunea şi inteligenţa sa – iar din punct de vedere sentimental este primitiv – cu atât mai mult se constituie într-un pericol mai mare pentru omenire, şi bineînţeles, pentru propriul său suflet.

Femeia să nu caute să fie graţioasă prin exteriorul ei, deoarece supunerea şi umilinţa în faţa Divinităţii simt acele sentimente ascunse în inima ei, care reprezintă adevărata frumuseţe, adevărata ei comoară. Căutarea Adevărului, rugăciunea şi comuniunea cu Divinitatea, toate acele gânduri şi sentimente care înalţă sufletul sunt factorii care transformă lumea, făcând-o frumoasă, bună şi adevărată. Frumuseţea revarsă întotdeauna din interiorul omului, din acea duioşie, tandreţe, afecţiune, blândeţe şi pace, care izvorăşte sub forma unei lumini din adâncurile sufletului, învăluind într-o strălucire fermecătoare întreaga fiinţă umană.

Femeile poartă în sufletul lor natura divină, eterna Evă – *purtătoarea vieţii* – reprezentând podoaba lumii. Ele sunt acele mame care se roagă fierbinte în aşteptarea momentului venirii pe lume a copilului, fiind gata oricând de sacrificiu pentru salvarea lui, ele veghează toată noaptea, urmărind respiraţia odraslei lor, îi îndeamnă paşii spre cunoaşterea Divinităţii, îl învaţă să fie umil şi drept, să-şi ridice mereu cu supunere ochii spre Divinitate şi să-şi iubească semenii. Ele sunt acele mame care, atunci când este nevoie, îşi pedepsesc cu blândeţe copiii, având grijă ca sufletul lor să nu sufere vreo pagubă, semănând în această viaţă

efemeră un răsad pentru o viaţă veşnică. Ele sunt acele Eve care se sacrifică pentru familia şi soţul lor, rabdă capriciile soţului, îi suportă tirania, renunţă la confort şi bucurii, mulţumindu-se cu acele mici firimituri de afecţiune şi tandreţe, pe care, foarte rar, le primesc de la soţ, pe parcursul îndelungatei lor convieţuiri.

Această soţie şi mamă este ataşată şi îi iubeşte pe toţi cei care îi aparţin. Iubeşte acel om pe care destinul i l-a desemnat să-i fie soţ, îşi iubeşte copiii, părinţii, fraţii, rabdă slăbiciunile şi defectele prietenilor, iar atunci când are un răgaz de singurătate, prăbuşită sufleteşte şi cu lacrimi fierbinţi pe obraji, îngenunchează în faţa Divinităţii, cerându-l putere pentru a putea duce mai departe poverile vieţii. Pentru că oricât de mult a fost mâhnită, oricât de adânc i-a fost înfipt în inimă – din orgoliu sau din prezumţie

— Pumnalul necumpătării, sau oricât de mult ar fi înţepat-o acei spini ai dispreţului care abundă în sufletul omului imperfect, ea simte nevoia ca prin iubirea ce i se revarsă din suflet să unească între ele acele suflete care îi aparţin, şi care fără puterea ei de unificare, s-ar risipi în cele patru colţuri ale lumii.

Aceasta este femeia adevărată, cea căreia, pe parcursul vieţii terestre, floarea fericirii îşi deschide foarte rar petalele – abia udate de rouă iubirii şi a recunoştinţei – femeia căreia, de cele mai multe ori, viaţa terestră îi oferă spini, în loc de trandafiri. Aceste suflete curate sunt răspândite în lume, de către Providenţa divină, pentru a toci, măcar un pic, spinii lumii. De asemenea, aceste

suflete feminine au menirea de a ocroti viaţa celor care – aflaţi sub auspiciile Graţiei divine – sunt purtători ai spinilor sufleteşti, oferindu-le încă o ultimă şansă de a cuceri binele, pentru a nu cădea şi a nu fi înghiţiţi de întuneric.

Dacă aceste suflete pure şi gata de sacrificiu reuşesc, pe parcursul vieţii lor terestre, să salveze una sau două suflete, ori dacă au reuşit să oprească pe cel care gonea spre propria-i pieire, ele nu au trăit degeaba pe pământ, chiar dacă au fost umilite sau călcate de cei la picioarele cărora s-au aruncat, pentru a-i opri din maratonul lor macabru. Viaţa şi suferinţa lor nu a fost zadarnică, deoarece au reuşit ca măcar pentru un moment să oprească pe cel ce gonea spre nimicirea sa, oferindu-i răgaz să privească în jur şi să constate pericolul spre care se îndreaptă, întorcându-l astfel din dramul său.

Acesta este momentul în care acele sentimente, pe care

— Aparent – le-a răspândit degeaba în jurul ei, şi care i-au adus doar decepţii şi suferinţe[16], se revarsă din sufletul ei într-o nouă frumuseţe şi strălucire, împodobindu-i haina sufletească cu nestemate noi, cu capacităţi noi, prin care devine mai frumoasă, mai puternică, mai bogată şi va ajunge mai aproape de ţel, de fericirea eternă a lumii spirituale.

---

16 Bineînţeles că oricât de pur ar fi sufletul acestor femei, este şi el sfâşiat de furtuna îndoielii, sădind în el acele gânduri şi sentimente amare, care o determină să se întrebe: „Oare de ce trebuie să sufăr aşa de mult, atâta timp cât nu am făcut nimic rău, şi nici o preocupare de-a mea nu a avut ca ţel rău!?“

Sufletele acestor femei, mânate de iubire, vor căuta adesea sferele spirituale în care trăiesc, izolaţi, sufletele acelor bărbaţi, care în viaţa lor terestră au golit până la fund paharul desfătării, care şi-au revendicat dreptul la glorie şi la diferite priorităţi, şi care nu au băgat de seamă – pentru că nu au dorit să vadă – sufletul simplu feminin, care şi-a hrănit familia cu propriul sânge, pentru menţinerea nivelului spiritual, pentru a cărui apărare şi regenerare a coborât pe pământ.

Decepţionate, înnegurate, nemulţumite şi chinuite de mii şi mi de întrebări, sufletele masculine aşteaptă şansa linei noi încercări, aşteaptă posibilitatea de a se încălzi din nou la căminul iubirii şi de a cunoaşte scopul şi marea taină a vieţii. Cu o poftă nestăvilită privesc spre sferele inferioare, în care se află sufletul feminin[17] care le aparţine, intuind că doar prin sufletul feminin pot atinge acea căldură sufletească, în care sufletul lor obosit de teamă şi disperare îşi poate găsi pacea şi armonia. Aşadar privesc spre sferele inferioare, unde se află suflete feminine, aflate într-o situaţie asemănătoare cu a lor, dar decepţionaţi şi dezgustaţi, sunt nevoiţi să-şi întoarcă privirea de la ele, încercând cu disperare să evadeze în propriul lor suflet, pentru că nu doresc ca aceste suflete să le fie mamă soră sau soţie.

17î n lumea spirituală, bărbatul şi femeia care sunt duali nu pot fi împreună atâta timp cât pe pământ s-au condus de preocupări senzuale. Sufletul feminin căzut adânc în senzualitate este calificat inferior jumătăţii sale masculine, cu care a săvârşit păcatul.

Dacă deasupra acestor suflete masculine nu ar. Exista şi nu ar veghea suflete feminine evoluate, aceştia ar rămâne prizonieri în propria lor sferă, pe care şi-au creat-o şi izolat-o, prin faptul că au dispreţuit femeia, că nu i-au acordat ceea ce i se cuvenea, pentru că s-au considerat superiori din punct de vedere intelectual, ba chiar şi sentimental, folosindu-se de femeie doar ca de un instrument de exploatare al plăcerii, calificând-o drept o fiinţă inferioară, care este sortită să slujească bărbatul.

Închis în propriile sale principii false, viaţa bărbatului pare lipsită de orice perspectivă. În momentul în care deasupra lui apare acel suflet feminin căruia, pe parcursul vieţii terestre, i-a generat numeroase dureri şi suferinţe, transformându-i viaţa într-un iad, în sufletul său va răsări soarele speranţei, şi mânat de bucuria revederii acelui suflet, care îi poate oferi fericire, armonie şi pace, va exclamă: „De o astfel de fiinţă am nevoie, acesta este idealul meu, şi doresc să-mi fie mamă, soră, soţie, orice, numai să fiu mereu lângă ea!”

Această râvnă aşază posibilităţile de evoluţie ale bărbatului pe o nouă bază, iar fiecare întâlnire cu idealul său feminin îi deschide perspectiva unei vieţi noi.

Dacă sufletul feminin găseşte în sufletul bărbatului rătăcit măcar o trăsătură comună cu natura ei sufletească, dacă o preocupare sau un gând al femeii se identifică cu setea de iubire a bărbatului, porneşte în sufletul ei un nou proces, care învăluie bărbatul cu un simţ de iubire, iar în

cele din urmă, femeia îl va scoate din sfera disperării, acceptându-l ca fiu, ca soţ, ca prieten, ori sub forma altei relaţii nobile. În acest fel s-a realizat o legătură între cei doi, s-a încheiat un contract şi s-a născut un nou program de viaţă. Rămâne să fie găsită posibilitatea întrupării, şi să se stabilească acea misiune pe care vrea să o îndeplinească cu el.

Există situaţii în care misiunea este dată, iar sufletul feminin este în căutarea unui suflet masculin, care să o sprijine în îndeplinirea misiunii respective.

Sunt foarte rare acele situaţii în care sufletul masculin acceptă un suflet feminin, pentru a-l scoate din întuneric, de cele mai multe ori sufletul feminin acceptă pe cel masculin.

Evoluţia simţului dual

Omul nu este ceea ce îşi închipuie el, deoarece pe parcursul unei vieţi terestre, Eul individual nu i se dezvăluie în totalitate, şi de cele mai multe ori personalitatea sau eul său inferior reprezintă doar o proiecţie a acestuia.

Suprafeţele sufletului uman trebuie şlefuite după anumite legi, asemenea suprafeţelor diamantului care, simt supuse cizelării după anumite reguli cunoscute de şlefiitor. Destinul, care este şlefuitorul sufletului, ia în mâinile sale sufletul omenesc, şi îl transformă conform ţelului pentru care a fost creat.

Nu toată lumea are acelaşi destin pe parcursul vieţii terestre, şi nu toată lumea are aceeaşi misiune în viaţa spirituală. Fiecare grupare spirituală este chemată să îndeplinească

o altă misiune, şi să desluşească diferite probleme prin viaţa sa. Toate aceste misiuni şi probleme au menirea de a perfecta armonia dintre Divinitate şi creaţia Sa:

Nu există nicio entitate spirituală a cărui loc să nu fie gol în Inima Tatălui, în Lumea perfectă a Sferei divine, şi acel loc gol nu va putea fi ocupat de nimeni altul, decât de entitatea respectivă. Tocmai acesta este scopul şlefuirii fiecărei entităţi spirituale în parte, şi anume de a o face corespunzătoare locului său liber din Inima Tatălui creator.

Chiar şi Satana, acel înger de lumină care a produs atâta contrarietate, s-a căit de faptele sale şi doreşte să-şi reîmbrace haina de lumină, să redobândească frumuseţea şi strălucirea pe care a pierdut-o, pentru a-şi lăsa din nou capul pe Pieptul iubitor al Tatălui creator.

Când bijutierul doreşte să creeze un giuvaer, prin care să exprime ceva, el stabileşte o montură pentru fiecare nestemată în parte. Tot aşa Tatăl divin a creat fiecare scânteie divină cu un scop şi cu un loc precis stabilit. Orice entitate este dirijată prin destin spre acea direcţie, spre care trebuie să evolueze. Atunci când destinul şlefuieşte sufletul, trezeşte în el gânduri şi sentimente noi, şi cu cât sufletul va fi mai bogat, mai colorat şi mai apropiat de perfect, prin aceste gânduri şi sentimente, cu atât va fi mai apt de a îndeplini misiunile încredinţate.

Sufletele nu sunt identice, dar fiecare dintre ele îşi realizează împlinirea corespunzătoare aspiraţiilor şi speranţelor naturii sale, iar în

momentul în care şi-a atins ţelul, ajungând la propria sa menire, înseamnă că i s-au realizat toate dorinţele şi de acum este fericit. Din acest moment niciun suflet nu mai aspiră după un loc, care nu este al său, pentru că prin perfecţiunea atinsă, ştie deja că ocupă locul desemnat de Tatăl. Aşadar în lumea spirituală nu există dorinţe neîmplinite, nu există speranţe nerealizate, pentru că acolo toată lumea îşi ocupă locul cucerit prin multe lupte şi suferinţe.

Entităţile spirituale, înconjurate de vălul lor sufletesc, niciodată nu simt egale între ele. Există personalităţi spirituale cu o chemare mai modestă şi există altele cărora li se încredinţează sarcini mari şi importante. Acestea sunt în aşa fel şlefiiite şi cizelate de propriul lor destin, încât să se dezvolte spre acea direcţie de gânduri şi sentimente, care să corespundă naturii lor sufleteşti. Aceştia se vor cizela, vor suferi şi vor învăţa, până când vor atinge strălucirea în care vor putea îndeplini pretenţiile Tatălui divin, adică până când vor corespunde Monturii din Sfera divină.

Pentru a fi mai pe înţeles, am să mă folosesc de un exemplu. Să luăm un trandafir şi să examinăm părţile sale componente. Vom vedea că are o rădăcină, o tulpină, frunze şi flori, care chiar dacă sunt organe diferite ale plantei, toate slujesc aceeaşi idee şi aceeaşi gândire. Dar frunzele, tulpina sau spinii trandafirului nu se pot revolta din cauza menirii pe care o îndeplinesc şi nu pot aspira la locul pe care îl ocupă petalele trandafirului, pentru că fiecare dintre ele este

perfectă şi trebuie să-şi îndeplinească, menirea acolo unde a fost predestinată de natura sa. Tulpina, frunzele sau spinii nu au dreptul să se revolte, pentru faptul că nu au frumuseţea, parfumul şi culoarea petalelor. Dar nici petalele nu se pot revolta pentru faptul că frunzele nu suferă agresiunea omului, ele având o viaţă mai lungă şi bucurându-se mai mult timp de razele soarelui, de rouă şi de adierea vântului, pe când flori le sunt rupte, pierzându-şi petalele veştejite. Acesta este destinul florii, diferit de cel al frunzei, fiecare dintre ele având o chemare pe care este dator să o împlinească. În mod asemănător şi destinele oamenilor sunt diferite.

Cu toate aceste mari diferenţe, întotdeauna se vor atrage acele entităţi spirituale, a căror natură sufletească se completează şi se armonizează, constituindu-se în grupări din al căror membrii îşi vor alege, cu ocazia întrupării, rudele şi prietenii.

* * *

Pe măsură ce sufletul acţionează sub imboldul Adevărului şi al Iubirii, el se desprinde tot mai mult de lumea materială, pe care nu o preţuieşte decât în calitate de cadru şi de instrument – în care şi prin care, se poate purifica şi evolua – şi nu ca o sursă de fericire. Sufletul aflat în această etapă înţelege că fericirea izvorăşte din Iubire şi Adevăr. Pe măsură ce se adânceşte în aceste simţuri, are o putere tot mai mare de a renunţa la sine şi de a-i servi pe toţi cei din jurul său. Sufletul nu se mulţumeşte să trăiască pentru el, ci îşi dedică viaţa Sfintei Treimi, de la care se

alimentează cu tot mai multă Iubire şi Adevăr. El va căuta Divinitatea în propria sa fiinţă lăuntrică, în semenii săi şi în întreaga natură înconjurătoare.

Când Iubirea domină sufletul, imprimă chipului omenesc o stare de destindere, o luminozitate şi o stare mistică de fericire, omul înţelegând care sunt limitele dincolo de care se află fericirea lui. Iubirea tonifică trupul, îi dă sănătate, regenerează celulele uzate şi dizolvă diferitele formaţiuni care apar în organe, din cauza unor dezechilibrări informaţionale şi energetice.

Dacă sufletul pierde iubirea, omul pierde totul, devine un infirm, un nefericit măcinat de ură, frică şi îndoială, iar din acel moment, pierzând Lumina, el va trăi în întuneric. Sufletul dă cea mai grea luptă cu viaţa, care pe toate căile caută să-i smulgă iubirea, culeasă şi crescută cu atâta trudă, fiind conştient că iubirea este singura forţă propulsoare spre fericire.

Sufletul coboară rânduri de vieţi în trup de came, tocmai pentru a dobândi puterea iubirii, mânat mereu de dorinţa de întregire, de zidire a înaltului sentiment de iubire, care odată clădit, învăluie sufletul asemenea unui curcubeu după furtună.

Omul care cunoaşte aceste taine, să nu uite că iubirea este mereu violată de viaţa terestră, încercând s-o distrugă pe toate căile, prin toate mijloacele, tocmai pentru că Iubirea nu este de natură pământească, ci este divină. Aici pe pământ, în lumea păcătoşilor, a decăzuţilor şi a nefericiţilor, tot ce este sfânt este nimicit şi luat în

derâdere.

Această situaţie este minunat redată, alegoric, în legenda lui Ghilghamesh, care căutând fericirea pe pământ spune cu tristeţe: „Oriunde îmi arunc privirea, văd numai moarte 1. Atunci un zeu îi face cunoscută taina trandafirului – Iubirea – spunându-i: „Dacă mâna ta va lua această floare, vei fi tânăr în veci”. Ghilghamesh, cu preţul rănilor produse de spini, reuşeşte să culeagă floarea iubirii. Întorcându-se cu ea, într-o clipă de neatenţie, i-o fură un şarpe – viaţa – Ghilghamesh tânguindu-se puternic: „Pentru cine s-au ostenit mâinile mele? Pentru cine a sângerat inima mea? Pentru cine am cules fericirea? Acum genunea leagănă floarea mea dragă”.

Starea lui Ghilghamesh este asemănătoare cu situaţia celor doi soţi, care, permiţând împrejurărilor vieţii terestre să le fure iubirea prin care s-au legat, spunându-şi că totul a fost o iluzie şi nu o dragoste. În acel moment apare decepţia, văzând unul în celălalt numai greşeala, numai răul, numai omenescul, şi de aici începe tragedia vieţii, fiecare dintre ei spunând: „Nu aceasta este fiinţa pe care o căuta şi aştepta sufletul meu”.

Dar gloria vieţii nu constă în faptul de a renunţa la partenerul de care te-ai legat şi pe care acum crezi că nu este cel adevărat, considerând că te-ai legat de el într-un moment de nesocotinţă. Din moment ce ai avut astfel de clipe de nechibzuinţă, înseamnă că nici tu, ca om, nu eşti un zeu, ci doar un păcătos şi un biet rătăcit, datoria ta fiind de a-ţi iubi partenerul cu toate păcatele şi greşelile lui. În cazul în care ai fi fost

mai bun decât partenerul tău, îi depistai defectele înainte de a te lega de el. Prin urmare adevăratul merit este acela când îi iubeşti şi îi ierţi pe cei din jurul tău, cu o iubire sufletească sinceră, care va sluji spre zidirea şi nu spre stricăciunea lor. Căci aşa cum vei ierta, îţi va ierta şi ţie Tatăl, şi cu aceeaşi măsură ţi se va măsura cu care ai măsurat şi tu.

Cu cât sufletul femeii sau al bărbatului – poticnindu-se de greutăţile vieţii terestre şi de imperfecţiunile celor din jurul său – este mai pornit pentru desfacerea mariajului, cu atât este mai slab şi mai nepregătit pentru întâlnirea cu perechea sa reală, cu dualul său. Un astfel de suflet, chiar dacă îşi întâlneşte dualul, nu este în stare să-l recunoască, să-l aprecieze, să-l ataşeze de sufletul său, pentru a-şi pregăti fericirea care aşteaptă după ei.

În momentul în care iubirea stăpâneşte destul de puternic asupra sufletului, vibraţiile ei vor depista – asemenea unui radar – pe dualul său, căutându-l pretutindeni. În această situaţie, viaţa aranjează în aşa fel ca cei doi duali să se întâlnească. În cazul în care unul dintre ei necesită şlefuiri, structura sa morală solicitând îmbunătăţiri, destinul nu va permite unirea lor ca muritori de rând, deoarece sub instinctul deosebit de dureros al primei rupturi, imediat îşi găsesc – prin slăbiciunile şi fisurile lor sufleteşti – pricini de învinuire, iar despărţirea lor va fi mai acută decât la neduali.

Totuşi când unul dintre duali primeşte îndurare, viaţa terestră îl pune în faţă cu dualul

său, dar într-o asemenea ipostază, în care, cei doi să fie scutiţi de legături materiale, pentru ca iubirea sufletească, dispensată de tot ce este materie şi sexualitate, să-i poată uni. Atunci când fiecare dintre ei a terminat de tors film evoluţiei în Legea dual, vor ţese împreună acea pânză albă, strălucitoare, care le va fi veşmântul sub care se vor uni, pentru a merge împreună pe calea ce o vor străbate de acum împreună, spre Tatăl creator.

Există situaţii când, după nenumărate rânduri de vieţi întrupate în materia terestră, sufletul, obosit de bucuriile şi amărăciunile ce decurg din mariaj, angajează un destin solitar, sau va rămâne văduv din tinereţe, iar uneori, mâna diriguitoare a destinului îl dăruieşte cu o căsătorie de odihnă, unindu-l cu un suflet care a atins acelaşi grad de evoluţie, având aceleaşi idei, gusturi, talente şi înclinaţii. Un astfel de mariaj, între suflete neduale, poate clădi mult mai mult în ambele suflete, decât în cazul sufletelor duale care se află la o mare distanţă evolutivă una faţă de cealaltă.

Pentru o astfel de căsătorie de odihnă, sufletul trebuie să aibă merite în vieţile trecute, şi meritele se dobândesc foarte greu, căci în fiecare act care constituie un merit sufletul trebuie să pună iubire.

Există căsătorii mai fericite între neduali, atunci când sufletele se leagă şi trăiesc prin anumite afinităţi sufleteşti, decât căsătoria între duali. Care filtrează toate actele vieţii lor prin suprafeţele lor comune, deosebit de sensibile, provocându-şi numai durere.

Atunci când întâlnirea dualilor se petrece

după etapa de şlefuire, după ce au acumulat o doză considerabilă de Adevăr, duc o viaţă fericită şi mulţumită. Ei nu mai trăiesc pentru acest pământ, pentru „fericirea” de pe el, ci trăiesc în contul iubirii sfinte, care îi va uni pentru veşnicie. Cei doi soţi aflaţi într-o astfel de ipostază, sunt o binecuvântare a pământului, ei nu vor mai cădea victime iluziilor vieţii şi păcatelor ei, ci vor trăi pe plan spiritual şi legile naturii nu vor mai avea putere asupra lor, să-i despartă.

Omul să nu dorească să fie sfânt, atâta timp cât nu este sfinţit de Graţia divină. El trebuie să-şi trăiască viaţa nmană în conformitate cu Legile divine, să-şi iubească perechea, cu care a încheiat mariajul, şi să-şi sacrifice acesteia viaţa. Omul să trăiască şi să muncească pentru copiii săi – fructele dragostei sale – să-i educe pentru o viaţă simplă şi austeră, şi să trezească în conştiinţa lor credinţa în Divinitate, să se îngrijească de hrana lor spirituală, sufletească şi trupească

— În acest fel îşi va îndeplini misiunea, care se poate încredinţa unui om.

Îndeplinind aceste comandamente, fluidele senzuale ale omului se spiritualizează şi se topesc, transformându-se în acea iubire, prin care renunţând la sine, va lucra şi va sacrifica totul pentru familie.

Omul este chemat să se dizolve în iubirea pe care o simte faţă de copii, să se sacrifice pentru ei, pentru că îi sunt mai scumpi decât orice, chiar decât viaţa sa. Tatăl să nu devină o putere tiranică pentru soţie şi pentru copii, dar să nu fie nici prea moale, ci un suflet conştient de responsabilitatea

pe care o are, un om blând şi puternic, care cu iubire şi înţelepciune să guverneze familia, acel mic univers, pe care Graţia divină i-a încredinţat-o. Să ştie să recompenseze, să ştie să pedepsească, atunci când este nevoie, dar să fie iertător imediat ce pedeapsa şi-a făcut lucrarea de conştientizare asupra sufletului.

Pentru ca un bărbat să fie un soţ iubitor şi un tată înţelept, trebuie să înveţe foarte mult. Tatăl şi mama trebuie să-şi educe bine copiii, pentru ca generaţia următoare să posede calităţi sufleteşti şi spirituale mai evoluate, prin care să treacă examenul la care Divinitatea îi supune, în cadrul vieţii terestre, şi să fie capabili ca prin intermediul unei vieţi efemere să realizeze valori perene.

Valoarea adevărată nu este cea pe care omul o dobândeşte pe pământ – pentru că şi cea mai mare valoare terestră este efemeră – adevărata valoare este cea pe care omul o poartă în suflet, şi pe care nimeni şi nimic nu i-o poate lua.

Omul nu trăieşte pe pământ pentru a realiza aici ceva măreţ, ci pentru ca prin intermediul plăpândelor sale forţe sufleteşti să încerce să realizeze valori cât mai apropiate de cele reale, pentru ca atunci când va da examenul acestei vieţi, rezultatele sale să aibă o valoare asemănătoare cu cea eternă, în felul acesta dobândind o calificare care îi conferă dreptul, ca şi în viaţa eternă, să i se acorde o asemenea misiune prin care să-şi asigure pacea şi fericirea.

Dacă omul, aici, în această lume efemeră, trăieşte o viaţă deşartă, dacă activitatea sa nu seamănă cu cea eternă, atunci va fi nevoit să

revină mereu, pentru ca prin experienţele făcute în lumea efemeră, să înveţe să trăiască şi să simtă în lumea eternă.

Pe pământ totul este trecător, trecătoare este coeziunea dintre soţi, dintre copii şi părinţi, dintre fraţi etc., toate acestea fiind plăpânde încercări ale sufletului, pe tărâmul legii iubirii. Şi este normal să fie aşa, pentru că prin fiecare reîntrupare, sufletul se confruntă cu posibilităţi şi cu misiuni noi, fiind chemat să rezolve, prin propriile sale puteri, diferitele situaţii ale vieţii terestre.

Omule, îţi iubeşti perechea cu care îţi trăieşti această scurtă viaţă terestră, şi această iubire dizolvă întreaga ta fiinţă, pentru ca dizolvându-te în ea, să te sacrifici şi să te mistui pe altarul iubirii. Dar cu toate acestea te simţi nefericit, pentru că nu eşti înţeles şi simţi că întreaga ta iubire este o risipă de sentimente nobile. Nu ai voie să simţi astfel, pentru că tu trăieşti şi iubeşti pentru tine, şi acest sentiment trebuie să atingă, în sufletul tău, culmea perfecţiunii. Pentru că dacă ai ajuns la ea şi poţi să te dizolvi complet în iubire, eşti deja apt pentru fericirea supremă, pe care o vei simţi atunci când, îţi vei întâlni adevărata pereche, cea care te va înţelege, şi care se va ataşa complet de gândurile, dorinţele şi preocupările sufletului tău.

Omul stă în faţa unui Mister divin, a Misterului vieţii, şi este chemat să transpună şi să prelucreze prin iubirea, pe care Tatăl creator a sădit-o în el, acele taine ale vieţii pe care Divinitatea i le-a încredinţat, pentru ca să

continue şi să finalizeze ceea ce El a început – Creaţia. Divinitatea a încredinţat omului marea taină a vieţii, a evoluţiei şi a creaţiei, dar dacă el nu este în stare să se dedice, cu tot sufletul, acestei munci aducătoare de fericire, atunci cum îi va putea încredinţa Tatăl continuarea Voinţei şi a Iubirii Sale sfinte?

Puteţi vedea pe pământ nenumărate cazuri, în care, atunci când soţii nu se iubesc, când nu îşi dizolvă cu totul sufletele în iubire, forma de înfăţişare a copiilor, pe care îi aduc pe lume, nu este perfectă, nu este frumoasă şi atrăgătoare, ceva lipsind din ea. Aceşti copii sunt debili, nu sunt sclipitori, nici rezistenţi, ba mai mult, părinţii le conferă predispoziţia pentru păcat şi rătăcire.

Natura ascunde, în adâncurile ei, mari taine, pe care omul nu este în stare să le înţeleagă, pentru că nu este atent şi nu observă acele mici legi în care trăieşte, care reprezintă suportul vieţii sale, şi care poartă acele rezultate, pe care, în fiecare moment, le pecetluieşte cu viaţa şi cu faptele sale, cu a căror gânduri, sentimente şi dorinţe dă formă şi creează.

Inteligenţa şi sentimentul uman nu vede Legea divină, decât sub forma unor amprente lăsate în materie, sub forma unei schiţe, a unui contur gol, neputându-şi explica diferitele fenomene şi cauzele ei. Doar după ce a umplut cu esenţa sa aceste urme, după ce a completat cu fiinţa sa aceste contururi goale ale Legii divine, omul contemplă cu admiraţie înţelepciunea Tatălui şi bogăţia de adevăr, de iubire şi de justeţe pe care a sădit-o în Legile Sale, care până acum păreau

deosebit de vitrege şi injuste.

Doar atunci când omul se pleacă, cu supunere şi umilinţă, în faţa Legii divine, acceptând toate comandamentele Sale, şi când descoperă rezultatele acestei legi, în propria sa viaţă spirituală, binecuvântează şi recunoaşte bunătatea Tatălui ceresc, pentru că deja observă efectele Iubirii divine în propria sa viaţă. Până în acel moment degeaba îi vorbeau alte entităţi spirituale, despre marea bogăţie şi profunzime a Divinităţii, pentru că el nu o putea concepe.

Omule, chiar dacă greşeşti, prin natura ta sufletească slabă şi imperfectă, Divinitatea te cheamă la Ea! Pleacă-ţi aşadar capul cu supunere şi smerenie în faţa Legii divine, şi să nu-ţi fie teamă dacă în urma împlinirii Adevărului, te aşteaptă suferinţe, renunţări şi mizerie! în acest fel vei vedea Slava Tatălui strălucind în rezultatele vieţii tale, şi acesta este cel mai adevărat şi cel mai mare dar pe care îl poţi primi.

Spre împlinire

Din momentul întâlnirii lor, dualii ajung sub incidenţa unei legi superioare, prin care sunt cântăriţi cu o măsură mai severă. Prin întâlnirea lor, cele două jumătăţi duale ajung la o nouă etapă evolutivă, în care toate faptele, sentimentele şi gândurile lor sunt judecate prin prisma unei legi cu mult mai exigente decât cele folosite în etapele precedente. Această lege îi ridică pe scara evolutivă, asigurându-le în acest fel un grad mai înalt de sentimente şi de adevăr, dar dacă ei continuă să întrebuinţeze aceleaşi instrumente de care s-au slujit şi până acum, căderea lor este

asigurată.

Acest lucru înseamnă că toate acele bucurii şi plăceri ale vieţii, care i-au încins şi i-au condus până acum – la fel ca pe oricare om de rând – nu le mai pot servi, de acum înainte, drept ţel şi nu se mai pot constitui mă bucuriile lor, pentru că au păşit pe treptele unei vieţi superioare, care este guvernată de legi mai înalte.

Bărbatul şi femeia care sunt într-o relaţie dual nu-şi mai pot compara propria viaţă cu cea a unor perechi care se află pe o treaptă de evoluţie inferioară, ei nu-şi mai pot permite să gonească după aceleaşi ţeluri inferioare, după care aleargă ceilalţi oameni. Aceste ţeluri inferioare sunt foarte bune pentru majoritatea omenirii, sunt chiar legale pentru nivelul lor inferior de evoluţie, dar celor care au atins un grad mai înalt de evoluţie, nu le este permis să coboare sub propriul lor nivel, ci simt nevoiţi să urmeze legea de un grad superior, pentru că în legea inferioară oricum nu vor fi fericiţi, pentru simplul motiv că sentimentele lor s-au înălţat pe o treaptă superioară.

Sentimentele superioare ale unui suflet evoluat vor guverna în aşa fel asupra omului, încât, chiar dacă va trăi o viaţă mai adevărată şi mai corectă decât ceilalţi oameni, la cel mai mic abuz al său, la cea mai neînsemnată cădere, propria sa lege interioară se va răzbuna mult mai rapid şi mai puternic pe el decât legea celor de un ordin inferior. Sufletul evoluat va suferi mai mult decât sufletul inferior, şi va plăti mai scump pentru orice greşeală, în acest fel ridicându-se în jurul său limite morale, care nu-l lasă să cadă în

adâncurile păcatului. Sufletul evoluat va fi sancţionat de propria sa lege pentru aceeaşi faptă pe care un suflet inferior o face cu mult mai des fără să sufere pentru ea.

Sufletelor evoluate li se acordă posibilităţi din ce în ce mai restrânse de a trăi după poftele trupului, tocmai pentru ca energiile lor să nu se poată afunda din nou în atmosfera impură a pământului şi pentru a nu forma în jurul spiritului o negură obscură de posibilităţi păcătoase.

De aceea natura lor sufletească trebuie cizelată până când devine atât de netedă şi de transparentă încât să nu se ciocnească de principiile morale de ordin superior, care, în mod automat, se nasc în ei. Pentru că dacă se ciocnesc, va urma un nou divorţ, cu o nouă serie de încercări dureroase.

De multe ori există premise ca să se întâlnească dualii aflaţi pe aceeaşi treaptă de evoluţie, sau pe trepte apropiate, pentru ca prin împrejurările unei vieţi mai mult sau mai puţin împovărate, să dezbrace greşelile, defectele şi neînţelegerile care s-au lipit de sufletul lor. Dar omul cufundat în întunericul materiei va recunoaşte rareori aceste posibilităţi acordate de Graţia divină, şi de cele mai multe ori întâlnirea dualilor se desfăşoară asemenea întâlnirii dintre două comete. Chiar dacă evoluţia lor sufletească îi conduce până la punctul în care se pot întâlni, dacă trezirea lor spirituală nu a atins un anumit punct, dacă lumina lor spirituală nu a atins strălucirea prin care, înţelegându-se şi completându-se reciproc, să se dizolve una în

cealaltă, ei vor divorţa din nou, fiecare jumătate purtând mai departe în sufletul său acea rană, durerea acelei despărţiri, care este consecinţa sufletului lor primitiv şi a obscurităţii lor sufleteşti.

Rămăşiţele acestui sentiment rămân în suflet asemenea urmelor unei arsuri, şi nu-i lasă în pace, pentru că, separat, fiecare dintre ei este nefericit, neputându-şi satisface cu nimeni altcineva acele pretenţii de iubire care s-au trezit în sufletul lor.

Dualii nu se pot întâlni decât pe cărarea evoluţiei sau a mântuirii propovăduită de Domnul nostru, Iisus Christos. Ei vor rămâne împreună, mână în mână, sprijinindu-se, ajutându-se şi întărindu-se reciproc, prin acea iubire care nu mai este terestră, nu mai este trupească şi nu mai este un biet sentiment sufletesc foarte labil, ci este o iubire spirituală pură, care se sudează în Lumina prin care se manifestă Divinitatea.

Acei duali care, mergând împreună pe drumul ce duce în Sânul Tatălui iubitor, dezbracă încă în timpul vieţii terestre atracţia spre deşertăciune şi rătăciri, vor rămâne împreună, în lumea spirituală, pentru că, odată cu trupul carnal, vor dezbrăca orice legături senzuale. De fapt legăturile trupeşti şi-au pierdut asupra lor puterea acelei legi de atracţie care, în lumile inferioare, este chemată, prin forţa ei brutală, să unească pe cei care simt gata să se despartă.

Legile trupeşti şi instinctul sexual nu mai au din acest moment niciun efect asupra lor, pierzându-şi astfel rolul, pentru că în suflet s-a născut deja posibilitatea unei relaţii dispensate de

orice referiri trupeşti. Unirea lor spirituală deschide pentru amândoi o fericire atât de pură încât îşi dau singuri seama că, de fapt, ei aparţin unui singur spirit, că gândirea, preocuparea şi voinţa lor este una şi aceeaşi, că sentimentele le sunt de nedespărţit, pentru că s-au sudat, prin lumea lor mentală şi sentimentală, grăbindu-se spre unul şi acelaşi ţel, motiv pentru care nu există vreo putere care să-i poată despărţi.

De fapt, de acum înainte începe pentru ei lucrarea desemnată fiecărui spirit în parte şi pe care, după ce a împlinit-o, va dobândi zestrea pe care Tatăl creator a pregătit-o şi a reţinut-o pentru fiecare din copiii Săi.

Din acest moment vor dispărea din sufletul lor acele straturi diferite, acele obscurităţi care îi pot determina rătăcirile şi, de fapt, de acum înainte se naşte în ei adevărata atracţie spre Divinitate şi adevăratul simţ de iubire şi de solidaritate. De acum se vor aşeza pentru totdeauna în armonie şi de acum vor începe adevărata lucrare, nemaiputând lâncezi, pentru că dorinţa îi stimulează tot mai puternic. Au multe ocazii pierdute, pe care acum le regretă.

Fiecare rezultat obţinut îi umple cu o mare fericire, satisfacţie, pace şi bucurie, şi în această desfătare se naşte între ei o iubire atât de profundă încât, uitând de propria lor fiinţă, se aruncă în valurile torentului de Energie divină care îi poartă în angrenajul unei munci de sacrificiu, misiune prin care aduc din adâncuri pe cei iubiţi, pe cei care le-au făcut cândva un bine, pe cei care i-au încurajat şi consolat cu iubirea lor.

Astfel că vor mai îmbrăca de multe ori povara trupului carnal, dar acum este de ajuns o clipă, ca să se regăsească, şi nu se vor mai despărţi, având o contribuţie însemnată la deschiderea unei noi linii evolutive, la crearea de noi posibilităţi de evoluţie terestră. Foarte uşor pot deveni victime ale răutăţii semenilor, astfel că viaţa lor terestră se va mistui adesea pe altarul sacrificiului.

Aceşti martiri vor aduce întotdeauna pe pământ ceva din belşugul iubirii lor, împărţind cu generozitate din bogăţia iubirii pe care o posedă, vor aprinde lumina credinţei în faţa celor rătăciţi şi vor aduce la suprafaţă Adevărul, care va străluci în faţa ochilor celor care îl caută. După aceea vor dispărea de pe arena vieţii terestre, pentru a se înălţa în lumea fericirii veşnice şi inviolabile.

Trăind în sfera lor, vor lucra pentru cei pe care îi iubesc, fără ca oamenii să-i cunoască sau să ştie că ei le conduc destinul şi, chiar dacă stau doar ca protectori pe lângă o familie sau pe lângă un singur om, ei îndeplinesc o misiune sfântă. Această misiune nu este pentru ei un sacrificiu, pentru că dau din belşugul lor, amintindu-şi că şi ei au suferit mult, că au luptat în incertitudine, în oceanul adânc şi întunecat al păcatului, acceptând acum orice sacrificiu în numele lui Iisus Christos, pentru ca, prin misiunile lor, mai mici sau mai mari, să ajute la evoluţia celor slabi şi dezechilibraţi.

Acesta este drumul spre viaţa strălucitoare la care fiecare suflet visează, aceasta este realitatea care, prin dezbrăcarea păcatului, *a* erorii şi a rătăcirii, aşteaptă după fiecare om. Aceasta este

starea la care, prin numeroase lacrimi şi picături de sânge, incoruptibila Lege divină va conduce fiecare suflet în parte. Acesta este impulsul de la care nimeni nu se poate sustrage, pentru că este înscris în adâncul său sufletesc, constituind natura sa fundamentală, natura divină.

Şi acest lucru îl cunoaşte şi exploatează şi Satana, încercând să determine omul să lase deoparte Adevărul, promiţând fericire, celor care îl urmează, celor care îi acceptă „adevărul”, care nu este altceva decât forma degenerată şi pervertită a Adevărului, umbra acestuia. Să nu-l credeţi, pentru că fiecare rătăcire, fiecare păcat, fiecare amânare şi indolenţă va fi plătită cu sângele sufletului vostru prin dureri amare, prin chinuri, decepţii şi suferinţe. Pentru că este nevoie de multă suferinţă până când omul, prin propria sa experienţă, să cunoască Adevărul.

Omul trebuie să plătească prin lacrimile amare ale experienţelor dureroase tocmai pentru că a acceptat minciuna şi eroarea drept adevăr, pentru că a crezut că îşi poate realiza o viaţă fericită fără muncă şi osteneală. De aceea, dintre posibilităţile care îi stau în faţă, el apelează la cele mai comode, şi atunci când ar putea face binele, alege răul, crezând, în naivitatea sa, că a reuşit să fure ceva bun din acea mână care ţine şi binele şi răul. El nu ştie că a răpit, că a smuls un pic de bine efemer, dar că odată cu el şi-a însuşit şi durerea decepţiei şi a suferinţei.

Pentru că belşugul oferit de Satana ţine foarte puţin, în comparaţie cu setea care va mistui sufletul. Aşadar să nu credeţi spiritului minciunii,

ci credeţi în Adevăr, iar dacă trebuie să suferiţi pentru Adevăr, dacă veţi fi scuipaţi, ocărâţi, dacă vor arunca cu pietre în voi şi vă vor crucifica, să nu uitaţi că vă aşteaptă Viaţa veşnică. Nu vă fie teamă, decât de propriile rătăciri şi greşeli. Teama este nejustificată pentru că Domnul ne-a lăsat promisiunea: *„Nu vă temeţi, căci Voi rămâne cu voi până la sfârşitul vremurilor”*.

Dacă vreuna din clipele vieţii vă oferă posibilitatea de a vă îmbogăţi pe seama altora şi de a dobândi un rang social, să nu profitaţi de acea clipă. De asemenea să nu vărsaţi veninul urii şi al răzbunării asupra semenilor, chiar dacă sufletul vostru ar dobândi o oarecare linişte şi satisfacţie, pentru că acel venin va trăi, va creşte şi îl veţi întâlni, otrăvindu-vă viaţa, când nici nu vă aşteptaţi. Dar dacă veţi ucide în voi răul veţi scăpa de el, pentru că aţi învins întunericul din voi, deschizând porţile Raiului, iar puterile Raiului vă vor înălţa în acele Sfere luminoase în care toate se compensează, şi într-o clipă veţi uita orice durere şi suferinţă.

Toate faptele voastre să stea sub auspiciile Iubirii. Pentru că Divinitatea doreşte să menajeze omul de dureri şi suferinţe, dar pentru aceasta omul trebuie să înveţe lecţia iubirii. Domnul nostru, Iisus Christos, a învins prin Iubire, iar acum ne îndeamnă prin cuvintele: *„Aveţi încredere, căci Eu am învins lumea, şi aşa cum am învins Eu, veţi învinge şi voi”*.

Glorie Ţie Părinte ceresc, Creator al celor văzute şi nevăzute, Glorie Fiului Tău sfânt, Iisus Christos, Mântuitor şi Domn al sufletelor noastre,

şi Glorie Sfântului Duh, Guvernatorul planetei Pământ. Amin!

Cuprins

5 Mireasă a sufletului meu 7 Mărul 20 Adevărul – 29 אמת Taina dualităţii 44 Simţul dual

62 Manifestarea dualismului universal 89 Responsabilitate în Legea dual 99 Degenerări ale simţului *dual* 108 Destinul bărbatului este femeia 131 Simţul dual ca factor al atingerii ţelului final 14! Dragoste şi mariaj 1.58 Sufletul feminin 168 *Evoluţia simţului dual* 177 Spre împlinire